BOMBA PACEPA A EXPLODAT!

Av. Cornel DUMITRESCU

Așa cum am prevăzut în articolul nostru din numărul trecut, defectarea generalului locotenent colonel Ion Pacepa, ministru secretar de stat la Ministerul de Interne și consilier personal cu problemele de securitate al preș. Ceaușescu, a provocat cosecințe pe cât de grave pe atât de pline de surprize. La scurt timp după ce la 10 August Agenția U.P.I. a publicat știrea provenită din cercurile Departamentului de Stat că Pacepa a cerut azil politic în U.S.A. și că se găsește sub protecția C.I.A.-ului, prima bombă politică, dintr-o serie ce se anunță a fi deosebit de periculoasă, a explodat în Germania Federală. La 29 August o știre publicată de ziarul Vest - german "BILD" și reluată de Agenția REUTER a zguduit opinia publică germană, având efectul unei bombe: conform dezvăluirilor și probelor (!!!) pe care Pacepa le-a pus la dispoziția C.I.A.-ului, un spion comunist activează în cele mai înalte instituții ale Germaniei Federale. Acest spion este cel puțin tot la fel de important ca GUNTER GUILLAUME, spionul condamnat în 1975 la 12 ani de închisoare și a cărui demascare a dus la demisia cancelarului Willy BRANDT. "BILD" scria că documentele date de Pacepa C.I.A.-ului provin de la un spion care lucrează pentru români și că ele dovedesc că spionul este un important funcționar superior al partidului Social-Democrat, principalul partid în coaliția guvernamentală care guvernează în prezent GERMANIA FEDERALA. Intrebat de ziariști asupra acestei probleme, ministrul de interne vest-german a refuzat să comenteze știrea. Deși informația publicată de BILD nu menționa nici un nume, se pare din nefericire, că totuși ea a pus în gardă persoanele vizate.

Printre cei suspectați, denunțați în mod public și aflați sub cercetarea organelor germane se află: Joachim Broudre-Groeger, consilierul personal al secretarului organizatoric al partidului Social Democrat din R.F.G. Egon Bahr, secretarul organizatoric al partidului Social-Democrat, fost vreme îndelungată sfătuitorul lui Willy Brandt și negociator cu țările din Răsăritul Europei. Ambii au declarat că suspiciunile care planează asupra lor, vor putea fi clarificate și îndepărtate.

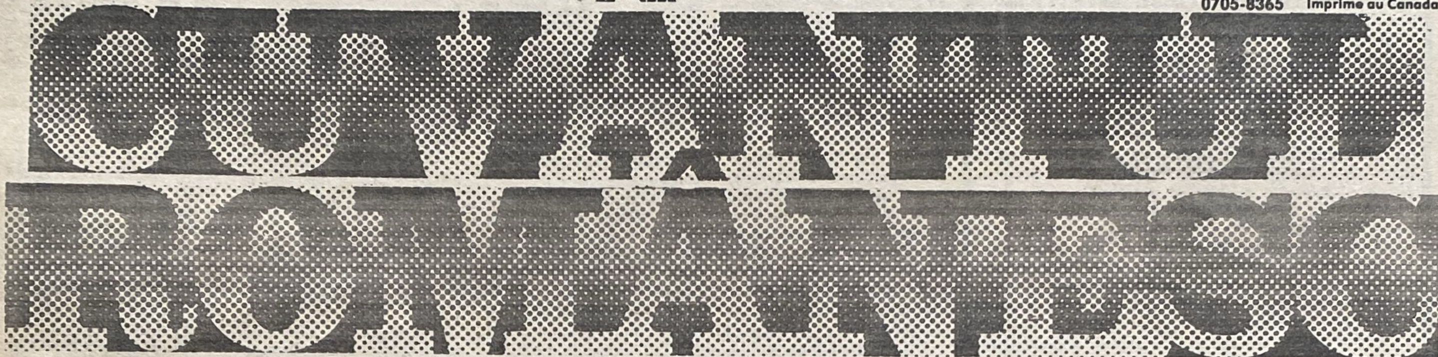
Cazul a devenit însă mai grav, când autoritățile vest-germane au indicat că Pacepa s'a referit la mai mulți cetățeni vest-germani care funcționează ca agenți ai spionajului răsăritean. Corespondentul din Bonn al Agenției U.P.I. a menționat într-o telegramă de presă din 31 august că destăinuirile generalului Pacepa se referă la cel puțin opt înalți funcționari. Marele cotidian vest-german "DIE WELT" din 31 August a scris că un asistent al lui Hebert Wehner, liderul Social-Democrat al majorității parlamentare este cercetat și el. Oficiul procurorului Federal a desmințit această știre, confirmând însă că sunt sub cercetare câteva

Continuare in pag. 8

Prețul unui exemplar: 85¢

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 3 Nr. 30 — OCTOMBRIE 1978 PUBLICAȚIE - LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

NICULAE ORI NICOLAE?

Eugen BÂRSAN

Magazinul istoric -Anul XII Nr. 2 (131) Februarie 1978, pag. 19 - a publicat o fotografie prin care a vrut să arate cum "Vineri, 1 August 1975, ora 17, Palatul 'Finlandia' din Helsinki: tovarășul Nicolae Ceaușescu își pune semnătura pe Actul final al primei conferințe a securității și cooperării în Europa". Iar deasupra fotografiei este arătată foto-copia acelei semnături istorice pe care ținem să v-o arătăm mai jos, așa cum ea a fost pusă lângă pronumele, numele și funcția deținătoare, scrise în caractere de tipar:

Nicolae CEAUȘESCU
președintele Republicii Socialiste România

O simplă privire la această semnătură, ne deschide ochii asupra unui fapt: In timp ce în Republica Socialistă Română, toată presa, toți literații și toată oficialitatea de partid și de stat, scriu numai și numai NICOLAE Ceaușescu, vedem și constatăm că Seful partidului și al statului își scrie pronumele nu cu o, ci cu u, semnând NICULAE Ceaușescu. Exemplul de mai sus demonstrează negru pe alb că, lângă pronumele de NICOLAE, scris de tovarășii din secția de protocoale și documente, el semnează NICULAE. Discrepanța nu-i un accident, ci un fapt real.

In fața unei atare realități, un colaborator al Cuvântului Românesc, care ne-a trimis textul desvăluitor, ne pune întrebarea: "oare cum îl cheamă? Nicolae ca în ziare și documente, sau Niculae ca în proprie și de nimeni nesilită semnătură?".

Dintr'un punct de vedere, pentru noi chestia pare simplă. In chip natual, pe om îl chiamă așa cum i-a fost pus numele și cum își zice și se iscălește. Dar, dintr'un alt punct de vedere, chestia ne apare complicată. De ce, în cazul despre care vorbim, această discrepanță? De ce dacă pe el îl cheamă Niculae, toți cei pe care i-am amintit se referă la el cu Nicolae? Sau viceversa: De ce, lângă o consemnare oficială de Nicolae, făcută pe un document, el semnează Niculae?

Continuare in pag. 3

IDEALUL UNIRII ȘI REALITATEA REFUGIULUI

-Preliminarii la o discuție liberă-

D. C. AMZAR

Cititorilor "Cuvântului Românesc" (August a.c.) nu le-a scăpat desigur atenția deosebită ce se dă în acest număr - unul din cele mai reușite- platformei de lucru pe care conducerea periodicului și-a propus s'o respecte: UNIREA TUTUROR în lupta pentru reîntronarea libertății de opinie și acțiune în România și în toate țările cu minorități românești.

La prima vedere nimic mai necesar și mai util pentru cauza românească în lumea de astăzi! Dar examinând mai de aproape ideia unirii TUTUROR în vederea unei cauze comune, vom vedea că realizarea ei nu e totdeauna posibilă. Unirea Principatelor române a avut adversarii ei, mai ales în Moldova; acțiunea militară pentru câștigarea independenții n'a fost împărtășită de unanimitatea oamenilor politici și nici războiul de întregire națională n'a fost lipsit de elemente oponente!

Care e situația în Refugiul nostru? Inițiativa de a forma un nou Comitet Național a întâmpinat din capul locului dificultăți, cele mai greu de învins fiind cele venite din partea câtorva persoane cu mari veleități de șefie. Așa se explică faptul că efortul de a constitui un nou Comitet Național, în decurs de doi ani și jumătate n'a depășit stadiul formalităților preliminare. Iată realitatea Refugiului!

Problema mai are însă și un alt aspect. Unirea, atunci când e posibilă, e fără îndoeală utilă; dar este ea și absolut NECESARA? Istoria și psihologia ne învață că, în situațiile de răscruce care comportă mai multe soluții - răscrucile cu drumuri multe - oamenii se împart în cel puțin două grupuri concurente sau chiar inamice. In genere toate alternativele posibile își găsesc adepții. In viața omenească regula nu este unitatea monolitică, ci pluralismul de idei și acțiuni. Unitatea de gând și faptă nu reprezintă regula, ci excepția, și aceasta e rezultatul unui concurs excepțional de împrejurări. Unirea stă mai de grabă la sfârșitul unei acțiuni, atunci când succesul acestei acțiuni a devenit evident pentru toți cei interesați. "Unirea 'n cuget și 'n simțiri" precede rareori acțiunea, atunci când aceasta a fost inițiată de o personalitate unanim acceptată, ceeace se întâmplă extrem de rar, pentrucă și astfel de personalități sunt rare.

Ce rămâne de făcut în cazul nostru, dacă nu vrem să ne supunem unui comandament unic? Realitatea Refugiului, cu diversitatea lui de păreri și inițiative și în lipsa unei personalități unanim acceptate - aceasta ne lipsește chiar și sub forma instituționalizată a monarhului - într'o asemenea situație deficitară realitatea Refugiului nu permite decât o soluție bazată pe competițiunea grupurilor cu veleități de conducere, care se găsesc între ele într'un raport de opoziție contrară și - într'un anumit caz - chiar contradictorie. Acest raport de concurență reciprocă între grupările existente poate creia, în bună democrație, o situație de întrecere între grupările active și poate duce, la un moment dat, la selectarea și impunerea grupării de cel mai mare succes.

Această soluție pluralistă, singura permisă de realitatea dispersată a Refugiului, presupune - pentru a duce la selectarea finală a grupului de cea mai mare eficacitate - discuția liberă a diferitelor platforme și posibilități de acțiune. Socotesc necesar să amintesc că discuție liberă nu înseamnă apologie - sau nu numai aceasta - ci luarea în considerație a TUTUROR aspectelor - pozitive și negative - ale problemei în discuție, pentru ca cei interesați să se poată decide în cunoștință de cauză pentru una din grupările competitoare.

Discuția liberă e singura modalitate permisă de democrație, pentru a se ajunge la selectarea grupului cel mai activ și cu cele mai multe șanse de succes în conducerea Refugiului și în rezolvarea problemelor ce-i incumbă acestuia.

Aceasta nu împiedică direcțiunea "Cuvântului Românesc" să pledeze mai departe pentru soluția ideală: UNIREA TUTUROR! Ea nu există din nefericire, dar ar putea veni dela sine ca fructul copt căzut din pomul cunoștinței.

D. C. AMZAR

editorial

RECRUDESCENȚA NAȚIONALISMULUI

Una din influențele pe care le-a exercitat Rusia Sovietică -după cel de-al doilea război mondial- a fost asupra gândirii politice și sociale din lumea occidentală. La toate întâlnirile internaționale -ideologii sovietici- au impus o terminologie specifică marxistă, pe care oamenii politici din occident au acceptat-o, pentru simplul fapt că ei nu aveau pregătirea ideologică a sovieticilor.

Prin adaptarea terminologiei marxiste, s'a ajuns la denaturarea celor mai usuale noțiuni cu care eram obișnuiți europenii. (Este adevărat că reprezentanții politici americani, au făcut concesiile cele mai radicale față de conceptele marxiste).

Una dintre aceste noțiuni este NATIONALISMUL.

In gândirea politică și sociologică de azi, naționalismul, ca formă de existență istorică, este privit cu suspiciune și rezistență, pe planul teoretic. Există o incapacitate organică -pentru unii din oamenii politici- de a pricepe existența națională a unui popor, și de a înțelege valorile și structurile naționale.

Realitățile contrazic acest fel de a gândi și de a vedea lucrurile.

Un exemplu clasic îl prezintă situația țărilor din Africa. Toate triburile sau popoarele din Africa se străduesc să-și asigure identitatea lor națională, să-și creieze o țară (un teritoriu) proprie care să le cuprindă existența lor, deosebită de a altora.

Aceste popoare, pentru ca să supraviețuiască, își afirmă naționalitatea lor, în formele cele mai variate. Luptă pentru menținerea sau achiziționarea de teritorii, își valorifică tradițiile și se apropie de ideologiile care le legitimează o existență statală și istorică.

Iși definesc idealuri și obiective. Creiază societăți și state în conformitate cu aceste idealuri și se sacrifică pentru ele.

Deși se opun teoretic, oricărei forme de naționalism, sovieticii susțin toate eliberările naționale ale africanilor, tocmai pentrucă își dau seama că naționalismul este o realitate puternică, peste care nu se poate trece.

In timp ce, sovieticii susțin naționalismele africane, lumea occidentală se menține pe linia confuziilor furnizate de marxiști, și se opun naționalismului de orice natură, pentrucă nu înțeleg realitățile naționale.

Dacă vrem să înțelegem vremurile în care trăim, este necesar să surprindem direcția în care se produc toate frământările contemporane.

Ne place sau nu, popoarele lumii de azi, se zbat să-și croiască un drum propriu,în afară de ideologia internaționalismului marxist, care le anulează existența, caracterul specific și tradițiile în lumina care s'au format, printr'un lung proces istoric.

O conștiință națională, vie și dinamică, se opune în modul cel mai categoric tendințelor nivelatoare ale marxismului care pune accentul pe ficțiuni, și nu recunoaște primatul naționalului, decât în interese proprii, dar nu ca un principiu călăuzitor pentru alte popoare.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOȘTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că- REDACȚIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

AJUNGE!

(Scrisoare către un vechi prieten)

Costin MIRON

Ne-am regăsit după ani de zile. Cu necazuri, cu probleme, dar ne-am plimbat sub castani, discutând netulburați, fără a întoarce, prevăzători, capul. Am evocat adolescența și ceea ce putea fi tinerețea noastră. Am înțeles amândoi că rostul nostru a fost zguduit într'o vreme ce din păcate a fost sub oameni: precum Roosevelt, Stalin, și alții ca ei, fiecare în felul lor. Oameni? Am mai înțeles, de mult de altfel, că nu vom sădi, precum Petre Carp, copaci la Tibănești, ci vom privi frunzele căzând în Bois de Vincennes. Ințelepți, nu ne-am închipuit galopând pe cai albi ce nu l-au adus pe Eisenhover Eliberatorul în București. Am stat de vorbă, dacă nu pe malul Dâmboviței sau Prahovei, pe al Senei. Am stat de vorbă și pe malul Dunării: nu la vărsare, ci la izvoare. Acolo unde este mică, așa cum ne-au învățat profesorii noștrii ce o cunoșteau din Calafat.- Ca tot românul, am pus la cale țara. Dar în felul nostru de acum, și de aici: în primul rând, evocând-o.

Nu ne-am înțeles, asupra multor lucruri. Este bine că nu suntem identificați, uniformizați, în tipare turnați: înseamnă că am rămas aceeași din tinerețe și faptul că ne-am putut pasiona pentru un aspect gnoseologic și "certa" cu duelul argumentelor și citatelor. s'a transformat înțelept, în zâmbet.

Dar a venit clipa în care tu te-ai pasionat și eu am tăcut. Mi-ai spus clar, logic, ce gândești despre legionari. Despre toți, toți la un loc, indiferent de vârstă, de locul unde, sunt acum, de ce au făcut, de ce n'au făcut, de ce au crezut, de ce au realizat, de ce au suferit. Mai ales, de ce au suferit.

Stii bine că nu am fost legionar. Nici eu, nici tata, nici mama; frați nu am. De fapt, nimeni din familia mea. - Mai știi, că la 6 Septembrie 1940, aveam, fiecare din noi doi, împliniți 12 ani. Că de fapt despre legiune am aflat, studiat, gândit, mai târziu. - Stii bine că și eu ca și tine, nu am fost în nici un fel legionar. Tocmai de aceea te-am ascultat. Ai făcut rechizitoriul, ai judecat, ai condamnat.

Eu nu reprezint apărarea. M'am gândit că în ultima vreme această problemă a fost reluată de oameni care au trăit-o de o parte sau alta a diverselor conture ideologice, dar fiind atunci contemporani. Mai rămâne un judecător: istoria. Noi doi eram copii în 1940, iar în prezent singura legătură cu istoria, o avem în studiul ei.-

Ne-am despărțit, fără a fi avut timpul să-ți spun si ce gândesc și ce simt. Și m'am gândit că, poate, te va interesa, să ști dacă nu amândouă, măcar una din ele.

In timp ce îmi vorbeai mă gândeam la câțiva din prietenii mei ce au fost legionari. De vârsta mea. Nu au lovit pe nimeni, nu au insultat pe nimeni. Singura dată când au băgat mâna în buzunar, a fost în al lor, destul de gol de altfel, pentru a-și ajuta aproapele. Fiindu-mi prieteni, nici unul din ei nu îmi este necunoscut, în cele mai importante laturi omenești. Si românești. Au păcate și greșeli, ca noi toți. Au crezut în lucruri în care nici tu nici eu nu am crezut.

Au crezut însă și în lucruri în care și tu crezi, si eu voi crede. Cât vom trăi.

Dar au suferit, cum nu cunosc să fi suferit decât morții în închisoare și nici aceia toți. Au suferit în adolescență, în tinerețe, în maturitate, și suferă și acum (cei care trăiesc) la ceea ce în dicționare se numește bătrânețe. Mă refer la prietenii mei,pe care îi cunosc, cum te cunosc pe tine.

Nu le expun, pentru că nu le împărtășesc, anumite gânduri și idei. Dar constituie câțiva din acea generație ce nu a condus nici un magazin "românizat"; ce nu a plecat nicăieri, decât la Jilava, Pitești și Poarta Albă; pentru care peste două decenii, singurul avut îl constituia sacul cârpit în care intrau toamna să se apere de ploaie, iarna de frig și care nu-i ferea niciodată de ploșnițe.

Unul din ei, care n'a mușcat niciodată pe nimeni, s'a întors fără dinți. Altul care n'a privit niciodată cu dușmănie, s'a întors aproape orb. Un al treilea, care nu voia ca respirația lui să tulbureze pe ceilalți din celulă, s'a întors cu un singur plămîn. Nici un Nueremberg din lume nu le-ar găsi nici măcar în rechizitoriul reprezentantului KGB altă vină, decât că au văzut idei (pe care nu ni le-am însușit) și au suferit pentru ele. Să nu-i caute nimeni, pe nici o listă a lui Simon Wiesenthal, că nu îi va găsi: se jucau cu bilele pe vremea când aliații lui Stalin împrejmuiau cu sârmă ghimpată Dachau-l.

Să nu acuzăm partidul comunist cu sediul în București și nici traducerea în limba română a NKVD-ului de un exces de umano-bunătate. Să nu-i jignim! Dar aceștia i-au grațiat și amnistiat pe prietenii mei, care n'au făcut niciodată, nici un rău, nicăieri, nimănui.

Tu îi condamni!

Nu am fost legionar: nici un an, nici o zi, nici o oră. Nici eu, și nici nimeni din familia mea. Nimeni, niciodată.

De aceea, dragă prietene, gândește-te, că poate:

AJUNGE!

Costin MIRON

CĂTRE REDACȚIE

* Cape Town, SUD-AFRICA- Vă mulțumesc D-v personal și ziarului "Cuvântul Românesc" pentru felul cum ați publicat "Apelul meu disperat", în legătură cu băiețelul meu Alexandru. El se află aici în spital, dar am primit confirmarea că va fi operat în Clinica Mayo , U.S.A. pe data de 14 Noiembrie anul acesta...Operația costă $ 13,500.. Ce voi face și cum mă voi descura ?...Dumnezeu știe ! Eu apelez încă odată la frații noștri români, să mă ajute. Aici a apărut în presa locală un articol și poate ca străinii să fie mai înțelegători decât românii... Toți m'au compătimit, toți m'au sfătuit, dar banii de care am nevoie pentru operația copilului, nu au apărut.

Cu mila și dragostea lui Dumnezeu,
Alexandru MAICU

* Toronto, CANADA-..."Citind ziarul "Cuvântul Românesc", Anul 3 Nr.28- August 1978-, mi-a atras atenția în mod deosebit articolul intitulat "UN APEL DISPERAT" pentru a fi ajutat un biet român ce se află stabilit în Sud-Africa, pe nume Alexandru Maicu, Cape Town, P.O.Box 11.053, South Africa. Nu mai are nici o însemnătate de a repeta ceiace este scris în acest articol, dar m-a impresionat atât de mult, de ceiace a pățit Dl Maicu Alexandru, încât îmi depășește posibilitățile materiale de a-i veni în ajutor cu o sumă de bani, deoarece sunt recent venit în Canada numai de 5 luni.

Dar pentru a fi ajutat un astfel de om, care nu a avut nici o posibilitate de a achita clinica respectivă, mai mult că a cheltuit o groază de bani până când a ajuns în America, cred că este lucrul cel mai umanitar, de a face un memoriu bine justificat în fața conducerii Clinicii Mayo.

Acest memoriu să fie făcut de Episcopia noastră dela Vatră, împreună cu A.R.C.A. și Uniunea și Liga Soc. Româno-Americane. Consider de datoria umanității ce îi caracterizează pe bunii medici de la clinica susnumită, că în astfel de cazuri, pot aproba de la caz la caz și efectua astfel de operații.

Mircea POPA

* Sharon, Pa.-STATELE UNITE- In ziarul D-stră "Cuvântul Românesc" din luna Aug.1978, ați publicat "Un Apel Disperat" privitor la un copil român în vârstă de 10 ani, bolnav de inimă, fiul D-lui Alex. Maicu, așezat tocmai în South Africa. Ca membru și ca vice președinte, pot să vă spun că "Soc.Transilvania Liberă" este o Soc., săracă. Nu are bani. Totuși, din toată sărăcia, noi am procedat așa încât Soc. noastră a contribuit cu suma de $ 200.00, iar câțiva membri au contribuit și personal, în plus de Soc., ca: Preot Nicolae Moldovan-$25.00; Dl și Dna Paul Jurko-$25.00 și Dl și Dna V.Basarabescu-$ 20.00, încât s'a trimis dela Soc., noastră, "Transilvania Liberă", un total de $ 270.00, direct la Mayo Clinic, în Minnesota, la contul Dlui Alex. Maicu, așa cum ați publicat D-stră în Nr. pe luna Aug. 1978, sumă care să vină în ajutorul acestui copil care la etatea de numai zece anișori este atât de serios bolnav și-i este necesară o operație atât de grea, la inimă, operație al cărui cost se ridică la suma de $ 13.500.00, iar familia îi este destul de sărmană, căci și-a vândut tot ce a avut ca să-și salveze copilul și, în plus, au rămas și cu o datorie de $ 2776.00 pentru examinația ce i s'a făcut...Ce bine și ce creștinesc fapt ar fi, ca societățile "de ajutor" cu mai mulți bani și chiar fără bani, ca Soc., noastră, să facă eforturi și să trimită la Mayo Clinic în Minnesota, sume mai mari sau mai mici, după puteri, și să ajute această familie atât de greu lovită de necaz !..Ce creștinesc și frumos ar fi ca și parohiile mai mari sau mai mici să facă câte o colectă și să trimită un ajutor la Mayo Clinic pentru acest copilaș.

Deaceea, ca preot, fac și eu apel la toate societățile și parohiile și la publicul românesc și creștin din America și Canada: "Faceți, frați români, tot efortul și ajutați această familie necăjită și acest copilaș atât de greu bolnav să-și recapete sănătatea, la vârsta atât de fragedă, Zece anișori !.. că nu se știe când și pe cine poate lovi o nenorocire pe om, pe orice om, bogat sau sărac. Si ați ajutat pe Dumnezeu, care a spus: "când ați ajutat pe un bolnav, pe Mine M'ați ajutat". Si bunul Dumnezeu vă va plăti la toți, la fiecare după inima fiecăruia. Căci nu știm când și cum vom avea și noi vre'odată nevoie de un ajutor !.. Orice sumă se poate trimite la: Mayo Clinic,Rochester Min.,Soc. Service, Desc F-7. Miss Sharon Danaher. Cu creștinești salutări, Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți și pe toate.

Preot Nicolae MOLDOVAN

Însemnări pe margine de drum:

DREPTURILE OMULUI ȘI NEAMURILOR

Nicolae PETRA

In fiecare zi e tot mai greu de citit ziarele; se vorbește prea mult în ultima vreme de drepturile omului și e prea trist când în realitate există atât de puține drepturi ale omului ce se respectă. Se vorbește de Helsinki, de Belgrad, de filozofia morală a lui Carter, de Amnistia internațională, de procesele dela Moscova, de Africa și Andrew Young și în fond nu se face nimic; există atât de puțină libertate.

Pare că, toată această discuție e numai un fel de a arunca praf în ochii lumii ca să creadă că tot ce se vorbește e de fapt semn al unei acțiuni pentru a se face ceva. Marea majoritate a populației lumii trăiește într'o ignoranță absolută de tot ceea ce se întâmplă și mai ales caută să creadă că totul e perfect, și în felul acesta să poată să continue să se ocupe numai de problemele ei personale, ignorând ceea ce poate să reprezinte suferințe pentru alții.

Numai așa putem înțelege cum se vorbește în presă că *România ar avea o politică* "independentă" de Rusia, că USA are excelente relații cu această țară, campioană a libertăților umane. Numai așa putem înțelege "moralitatea" cetățenilor care acum opt ani condamnau pe Ted Kennedy pentru cele întâmplate la Chappaquiddick, și azi, 86% dintre democrații americani sunt gata să-l voteze ca să fie ales președinte.

In aceste și în atât de multe alte cazuri unde se vorbește de moralitate, totul sună ca un fel de muzică falsă, mincinoasă. Dacă discuțiile astea sunt numai pentru a arunca praf în ochii lumii, ceeace e și mai grav e faptul că prea des, discuțiile despre drepturile omului sunt făcute ca să ascundă o nedreptate cu mult mai mare.

E posibil ca la Helsinki sau alte locuri să se vorbească de libertatea cetățenilor din România și să nu se vorbească despre drepturile de libertate ale neamurilor. E o formă de a discuta lucrurile, de a creia o situație confuză, această discuție despre drepturile omului care ignorează conștient o discuție despre drepturile mult mai importante decât cele ale individului și care sunt drepturile neamurilor.

Pentru aceasta, mai ales, e trist să citim ziarele, să vedem cum se strigă împotriva proceselor dela Moscova, unde câțiva indivizi sunt sacrificați de autoritățile moscovite, ca să invite pe moraliștii americani - vezi cazul Kennedy - să strige la cer împotriva nedreptăților împotriva indivizilor din Rusia și să uite, de permanentele nedreptăți ce fac aceiași Ruși unor neamuri care nu sunt nici măcar de origine rusească și nu au ales ele să fie victime ale imperialismului bolsevic.

Când se scrie ceva în marea presă civilizată, despre lipsa de libertate a neamurilor de dincolo de cortina de fier? Din contră, tot mai mult se tratează aceste țări subjugate ca fiind țări cu o situație politică normală, naturală, unde totul e așa cum trebue să fie. Acum câteva zile jugoslavii au protestat împotriva ideii unor americani care voiau să ridice o statue a eroului jugoslav din cel de al doilea război mondial, Mihailovici, care a fost adevăratul luptător împotriva germanilor, dar care a avut nenorocul de a nu fi comunist și de a fi trădat de englezi. Istoria omenirii și nu mai puțin cea a ultimilor ani, e plină de aceste exemple de trădări a neamurilor mici de cele mari, dar care ca și lupul cu oaia, nu sunt nici când la masa acuzaților, sunt totdeauna alături de dreptate și de moralitate.

Un neam care își apără independența și libertatea cu sacrificiul aparent al unor libertăți individuale, cum se întâmplă ades în America Latină, e catalogat ca unul ce nu respectă libertatea individului, chiar și atunci când poporul e mulțumit cu regimul militar sau nu, când se desvoltă din punctul de vedere cultural și economic chiar împotriva "ajutoarelor" pe care le dau marile societăți internaționale ce au în spatele lor guverne ce se identifică cu interesele materiale ale acestora și nu e greu de văzut și știut valoarea morală a marilor întreprinderi. Mai ales, în aceiași Americă Latină, istoria atâtor țări e identică cu cea a unor mari întreprinderi de exploatări agricole ori miniere. Cazul lui United și Standard Fruit e prea bine cunoscut.

Nimeni nu e împotriva drepturilor omului, nu e împotriva moralității, dar morala nu valorează nimic dacă nu se aplică la fel și de toți pentru toți, și mai ales, înainte de a vorbi de drepturile individului trebue să se vorbească de drepurile neamurilor.

Nicolae PETRA

NICULAE ORI NICOLAE?

Urmare din pag. 1

Stim că în materie de comunism și comuniști logica nu are aplicație. Dar, cu toate acestea nu ne putem opri să nu vorbim despre stupiditățile pe care le vedem. Ne dăm seama că ridicând această problemă, poate vor exista unii care ne vor reproșa că ne-am apucat să despicăm firul în patru. Nu este deloc intenția noastră să facem un asemenea lucru. Tot ceea ce vrem este: să facem cunoscut un alt ilustru fapt din peisajul stupidităților care domină practicile comuniste din Țară, la cel mai de jos până la cel mai înalt nivel.

Este de notat că în mediul acestor practici, nici "geniul" Președintelui și nici mult trâmbițatele calități ale academicienilor, juriștilor și scriitorilor apologeți, care și-au însușit sacra misiune de asservire a "idolului" NICOLAE care iscălește NICULAE, n'au fost în stare să rezolve această discrepanță.

Ori poate că o lasă anume așa, pentru a ilustra două lucruri: Dreptul Șefului comunist-român de a fi aparte, printr'o altă prerogativă de originalitate; și cât de departe pot să meargă tovarășii din categoria somităților comuniste, în concesiile lor față de atotputernicul "idol". Ceea ce face el tabu și astfel nu este subiect de discuție și reguli.

Discrepanța dintre Nicolae și Niculae poate servi ca un simbol al tuturor discrepanțelor care domină viața din România regimului comunist, sub toate aspectele ei. In alte cuvinte, al tuturor discrepanțelor care sunt deasemenea subiecte tabu. Căci, cine ar putea de exemplu ridica glasul să spună că statul numit comunist sau socialist, este în realitate un stat de împărat și proletar, de prea plecați slujitori ai "împăratului" și de o clasă de parveniți care, în chip demagogic, în numele partidului și poporului, exploatează Țara, la sânge?

Fără îndoială că cea mai strașnică discrepanță în Resere, văzută și întâlnită la tot pasul și la orice timp, este țipătoarea diferență dintre teorie și practică, dintre vorbele puse în lozinci și realități. Nicolae și Niculae, împărat și proletar, șefi privilegiați și tovarăși de rând, sunt undeva chestii cu o pecete comună.

Eugen BÂRSAN

Ce este Niculiță:

UN "VIȚEL RĂTĂCIT" ORI UN PATRIOT DE MUȘAMA?

Stroe MOLDOVANU

In trecut nemții făceau războaie, evreii făceau afaceri și Anglia aranja pacea.

Acum evreii fac războaie, nemții fac afaceri și pacea o aranjează Niculiță!

Pentru zig-zagurile politice, alergând ca lovit de streche Niculiță și-a căpătat porecla de "maverick" (un vițel, neînsemnat cu fierul roșu, care s'a rătăcit de turmă)... Descrierea nu-i corectă: Niculiță a trecut de 60 de ani.

Cei care caută să ghicească în fundul ceștilor de cafea ori în dansul copitelor gândurile "vițelului rătăcit" găsesc mai multe întrebări decât răspunsuri.

Cum se explică: România, unde domnește cea mai ne-umană dictatură comunistă să fie singura țară satelită care să ia apărarea "comunismului cu față umană" al lui Dubcek? Cum nu i-a fost frică lui Niculiță să protesteze contra invaziei din Cehoslovacia când tancurile tovarășilor vecini erau la granițele României??

Și, de ce, când minerii de pe Valea Jiului au făcut grevă, acelaș Niculiță a sărit mușcat de șarpe, schimbându-și izmenele și bocindu-se de parcă o pierduse în abator pe coana Lenuța: "fiți cuminți că ne invadează muscalii!

Radio, presa, etc. din țară, tămâiază, tămâiază până-i sufocă pe tovarășii dela răsărit. (Piesa "Revizorul" scrisă de autorul rus Gogol a fost cenzurată pentru că ridiculariza administrația. . . . țaristă!) In schimb Niculiță-i face la nas lui Breshnev și se pupă 'n horă cu Hua Kua-gen, Preș. Republicii Chineze, și adversarul Moscovei în meciul pentru 'campionatul comunist' la categoria de supra-putere.

Toate aceste acte de "curaj" ale vițelului rătăcit și-au găsit explicația cu ocazia împlinirii a 10 ani dela invazia Cehoslovaciei. Acum deabia s'au dat la iveală înțelegerile secrete dintre Breshnev și fostul Preș. al Statelor Unite, Lyndon B. Johnson.

Johnson l-a asigurat pe Breshnev (mărturisesc actele oficiale) că America nu va interveni în cazul invadării Cehoslovaciei; iar Breshnev l-a asigurat pe Johnson că învadarea nu va fi făcută în numele țărilor semnatare "Tratatului dela Varșovia" (ca să nu provoace reacția țărilor din NATO), ci în numele "Doctrinei Breshnev" ce a fost anunțată, conform înțelegerii, imediat după înlăturarea lui Dubcek.

Ca aldămaș Breshnev a servit americanilor o "mini-revoluție" în sânul sateliților cu scopul vădit că să liniștească "democrațiile" și să dele speranțe "detentiștilor" că într'o bună zi le va cădea comunismul în gură ca o pară mălăiață.

Pentru rolul principal de "dizident-satelit" a fost ales omul cel mai de încredere al Kremlinului: Niculae Ceausescu.

Iar Niculiță, conform rolului primit, a protestat dela balconul palatului din București contra . . . "amestecului în treburile interne". . . . a protestat contra "invaziei sovietice". . . . și dacă ar fi ținut o lumânare în mână putea servi ca model pentru Statuia Libertății.

Mulți l-au crezut și unii, naivi, îl mai cred și astăzi că Niculiță ar fi anti-rus și bun român!

Dar am fost încă odată, și încă odată, înșelați.

Niculiță face pe "maverick"-ul pentru că așa-i poruncesc departamentele de politică externă și spionaj ale Moscovei.

Iar pentru talentul de artist emerit, Breshnev i-a agățat de cămașă, în dreptul inimii, "Ordinul lui Lenin".

Patriotul de mușama trebuia onorat pentru serviciile aduse Rusiei!

CE MOȘTENIRE LĂSĂM?

Pavel EMILIAN

Românul de mâine va fi să se înalțe din adâncuri. Profunzimea credinței lui și a dragostei de Țară, vor face din el un om deosebit. El își va trage seva din adâncurile credinței în Dumnezeu și a dragostei și devotamentului pentru Țara străbună și va fi un luptător cinstit și neînfricat pentru apărarea Bisericii lui Cristos. El va fi gata în orice moment de jertfă pentru apărarea Țării în care s'a născut.

Această viziune a Românului de mâine este și rămâne un ideal de atins.

Acolo, în Țara românească, în adâncurile de foc ale tradiților și spiritualității românești, unde, azi, sufletul național clocotește și geme de durere, se pregătesc cununile cu care va fi împodobit sufletul românesc de mâine.

Cei mai mulți din acei care au supraviețuit măcelurilor de sub cele trei Dictaturi: Carol al II-lea, Antonescu și regimul comunist, au rămas în Țară cu grumazul sub cisma roșie a cruntei stăpâniri sovietice, iar alții s'au împrăștiat pe toată fața globului pământesc, ducând cu ei pe noile meleaguri, dragostea și dorul de Țară, cum și tristețea drumețului aruncat în bătaia vântului. Acolo unde s'au așezat și-au întemeiat familii și duc o viață aspră de străini între străini.

Peste toți acești supraviețuitori din Țară sau din Exil, s'au revărsat fluvii de lacrimi, iar sufletele lor au fost supuse unor chinuri inimaginabile. Singura lor credință care le mai potolește jăratecul din inimi, este că într'o bună zi vor revedea leagănul natal și își vor săruta troițele din răspântii și crucile dela mormintele celor dragi, căzuți sub urgia vremurilor de apocalips prin care a trecut în ultimii zeci de ani Neamul românesc.

Viitorii luptători se vor plămădi acolo, din lutul românesc, frământat cu lacrimi, sânge și suferinți. Pe nicovalele de mâine ale vetrei românești se va bate plasma răbufnită din adâncurile sufletului național și se va forma Românul nou, purificat prin suferințele atâtor generații jertfite, prin lipsurile pe care le-a îndurat, și prin nesfârșitele rugăciuni adresate lui Dumnezeu în grelele sale vremuri de bejenie, care l-au apropiat și mai mult de Cer.

Intr'o bună zi va suna și ceasul oamenilor asupriți de pretutindeni. Strigoii și stafiile vor năpădi în casele stăpânilor asupritori, stricându-le somnul, care vor fi cuprinși de spaime și coșmare că le-a venit ceasul să li se ceară socoteala pentru toate suferințele și chinurile îndurate de Neam și pentru tot sângele nevinovat care a curs din belșug în marea gloată a asupriților.

După legea simplă a Universului, vremurile de azi au fost altele ieri și vor fi altele mâine. Nu se poate concepe viață fără mișcare.

Cei de azi am învățat din experiența celor de ieri, iar noi vom învăța pe cei de mâine.

Continuare în pag. 4

Scurte lecții de marxism pentru uzul naivilor :

ECONOMIA, TOTUL, SE SUBORDONEAZĂ POLITICULUI

Romeo BRAN

Una din teoriile cu care ești pisat sistematic pe băncile școlii este aceea că anumite condiții economice fac loc, generează forma politică. Organizarea socială din Roma sau Grecia Antică era tipică pentru sclavagism, relațiile feudale pentru Evul Mediu și așa mai departe. Esența teoriei, binișor ajustată de Lenin pentru cerințele de moment ale anului 1917, este aceea că "dictatura clasei proletare" nu apare decât NUMAI atunci când condițiile economice permit, când sunt "coapte" și socialismul cade în gura susnumitei clase ca zicătoarea cu para mălăiață.

A fost justificarea filozofică a revoluției bolșevice și garanția, pur teoretică, dată de Lenin lumii nepăsătoare la primejdie, cum că nu există export de revoluție" și că așa zis-a cucerire a puterii "chiar dacă e violentă" nu apare decât acolo unde clasa muncitoare ajunge la un nivel maxim de organizare, fiind complect majoritară în stratificarea socială și complect pauperizată.

S'ar putea ușor demonstra că și în Rusia chiar, teoria n'a corespuns realității -să vedem, încăodată, ce s'a întâmplat în celelalte țări din zona de ocupație sovietică și cu predilecție în România.

In primul rând în România-

Condeierii oficiali ai filialei comintern din Piața Palatului, scriitori de filozofie, pentru a răspunde realității istorice că, în România ante-belică, nu a existat ceeace se cheamă "clasă muncitoare" ne împing în fața ochilor câteva exemple puerile ca: Greva dela Lupeni din 1929 și greva C.F.R. din 1933. Sunt reale dar participarea nu a însemnat nici 1 % din populația țării dela acea dată. Apoi ni se citează mereu aceiași "eroi ai clasei muncitoare" uciși de către mizerabila burghezie -eroi cu unele nume ciudat românești ca David, Bella, Terezia Ocsko etc. In primul rând n'au fost uciși. O parte au fost executați pentru spionaj în favoarea Rusiei, pe teritoriul Român, iar alții executați de nemți pe teritorii străine, pentru motive similare. Uciderea se cheamă ce-a făcut p.c.r. cu proprii lui conducători, la ordinul lui Stalin și sugestia lui Dej.

Oricum mai mulți "ilegaliști" din vechea gardă au fost persecutați, închiși sau executați în anii ocupației sovietice, mult mai mulți decât în anii "Dictaturii Fasciste " (???). Cei care au stat în închisoare cu foștii potentați Vasiliu sau Ady Ladislau poate că au ascultat istorii interesante.

Clasa muncitoare română nu a avut o organizare specială, pentru că nu a existat clasificarea aceasta, la nivelul României -fiind cu totul arbitrară-

Ce putem spune despre aspectul totalei pauperizări ? Chiar și acum, după 34 ani de "socialism victorios" Ceaușescu ar fi fericit să se laude cu nivelul de trai al României din 1938 -raportat la epocă- și România nu ar mai fi ultima în statisticile nivelului de trai.

Nu e nici o filozofie în a vedea clar că "măreața revoluție socială" în România a fost import 100 % -fără nici un fel de bază de mase. A fost adusă de tancurile rusești (construite cu dolari americani) la cererea "Voinței Națiunii" concretizată în discuțiile a câtorva inconștienți și sfertodocți politicieni fără cultură politică și înțelegere a istoriei, cu complicitatea gângavă a regalității inutile și apoi supravegheată de Vîșinski și acceptată de "Marile Puteri" târgovețe.

In Rusia, noua stăpânire, pentru a-și consolida puterea a început teroarea roșie contra tovarășilor de drum, apoi contra adversarilor și, în final, contra tuturor, o teroare gratuită.

Tot efortul lor economic -contrar doctrinei- a fost complect subordonat politicului în special în vederea expansionismului -Pan Slav- sub învelișul ieftin al "Internaționalismului Proletar" au încercat peste tot, în Germania, Ungaria, Spania, etc., fără succes. Au finanțat pe spionii reprezentanți ai cominternului sub numele de partid comunist DIN cutare țară.

Guvernul comunist cocoțat pe scaune în urma dorinței exprimată de "voința națiunii" n'a avut nevoie de a-și consolida puterea. Ea a venit gata consolidată de tancurile rusești, cu complicitatea democrației tradițional inepte și cu alte mari complicități.

Ceea ce a făcut noua stăpânire "națională" a fost doar copierea cu sfințenie a ceea ce s'a întâmplat în Rusia, mărețul exemplu, mama și tata " socialismului românesc".

In România teroarea a fost realmente gratuită, doar pentru a practica sistemul deja verificat. Iar subordonarea economicului pentru politic, a fost totală. Să dăm câteva exemple:

- Schimbarea structurilor economice logice pentru asigurarea controlului politic. Astfel, după naționalizare, toți conducătorii calificați ai întreprinderilor au fost înlocuiți cu "directorii muncitori" -semianalfabeți. Urmările se mai resimt și azi -că sectoarele economice foste prospere s'au dus pe râpă- n'au avut importanță, ședințele mergeau în schimb strună.

- Obsesia industriei cu precădere a industriei grele. Pentru că dogma Leninisto-Stalinistă a lansat lozinca creierii acestei industrii -administrația Română și-a asumat acest risc.

Fără nici un fel de calcul științific s'au creat intreprinderi pe bază de.... "pierderi planificate" și repartizate după criterii politice. Astfel a apărut combinatul dela Galați-Siderurgic. Pentru o zonă fără minereuri -deoarece Rușii au promis minereuri iar Dej a zis "să trăiți am înțeles !". Acum se aduce minereu din Iran sau India. Sau fabrica de prelucrat alumină la distanțe neproductive de sursa minereului, dau catastrofele economice în materie de celuloză a combinatelor dela Călărași și Brăila.

In cazul Călărașului transportul paielor din Bărăgan e mai scump decât hârtia finită ! (s'a calculat că dacă acest combinat ar fi demolat investiția s'ar lichida în câțiva ani pe seama întregii economii. Dar așa are pierderi "planificate" de zeci de milioane lei valută pe an !

- Dezvoltarea unei ramuri industriale sau a unei zone, în funcție de șeful politic care era responsabil al resortului respectiv.

Nu e de mirare deci că ginerele lui Dej a avut portofoliul ministerial al industriei iar Galațiul s'a dezvoltat datorită nostalgiei lui Dej, probabil pentru fosta nevastă. Că s'a ridicat orasul...Petru Groza sau fostul Onești (azi Dej); Piteștiul e centru automobilistic datorită paranoismului ceaușescian, Scornicești e transformat în oraș (cu brutărie modernă, de !) iar fiica lui Dej -Lica Gheorgiu- genera filme crezându-se actriță, așa cum azi nevasta lui Ceaușescu patronează o chimie puerilă pentru a-și justifica titlul de Acad- Dr -Doc -Ing, etc. (Bietul Idi Amin !!).

Iar una din culmile prostiei criminale a constituit-o (și o constituie) crearea de pretexte industriale pentru a folosi munca silnică a deținuților politici. Așa au apărut lagărele dela "Canalul Morții", din "Bălți" și "Deltă", dela "Minele de Plumb" și din alte mari șantiere ca Bicazul sau altele. Așa au apărut și apoi șters de pe hartă așezările fantomă, bordeie mizere pentru cei exilați în domiciliu forțat în Bărăgan sa aiurea.

Nu pentru eficiență ci pentru spălarea creierelor au inventat fel de fel de metode de muncă, întreceri socialiste, munci voluntare Duminica și sărbători religioase, cursuri de ridicarea nivelului ideologic.

Tot în acest scop cărțile valoroase se tipăresc în tiraj redus și sunt scumpe iar maculatura ideologică e ca și gratis și nu o cumpără nimeni.

Unii naivi, ca să nu zic inconștienți, au salutat ca un reviriment măsurile cu caracter așa zis național luate de actualul salariat al Moscovei la Bucureşti... Ura ! s'a revenit la clasicele județe, deci e contra Rușilor ! Plus înseamnă descentralizare -se omite că aceste măsuri au fost luate exclusiv pentru consolidarea nemaiîntâlnitului cult al personalității, dešănțat până la maximum paroxism. Apoi, în loc de 16 șefi absoluți ai regiunilor acum sunt mai mult de dublu cu puteri partinice și mai discreționare.

Pe tărâm internațional teoria internaționalismului e și mai perfect aplicată. Din ordin superior, R.S.R, participă la piața economică a "Pactului dela Varșovia" -o formă deghizată elegant a fostelor sovromuri de care am vorbit.

Retardul înțelept din Piața Palatului nu omite niciodată să asigure Rusia că își va îndeplini totdeauna obligațiile internaționalismului proletar. Asta se traduce prin canalizarea economiei către înarmare în vederea ocupării Vestului liber, înseamnă o istovitoare cotă la tratatul varșovian, înseamnă hrănirea și adăpostirea a fel de fel de aventurieri revoluționari de toate naționalitățile și culorile care folosesc și România ca bază de antrenare în vederea unor acte teroriste contra femeilor și pruncilor nevinovați.

Toate acestea sunt fapte (evident mult rezumate, comprimate) bazate pe adevăruri -aș zice -axiomatice- și sunt știute de toată această lume vestică ce își zice democratică. Atunci de ce această repliere în fața agresiunii comuniste, această politică a struțului stupid, numită "detente" ?

Tocmai aici e tăria aroganței comuniste. Lumea liberă subordonează totul, aș zice își sacrifică și periclitează existența liberă viitoare subordonând totul numai intereselor economice DE MOMENT.

Comunismul sacrifică totul, inclusiv sute de milioane de vieți pentru cuceriri politice VIITOARE. Nu contează pentru ei prețul, rezultatul politic e totul. Cumpără diplomați, militari superiori, oameni politici de suprafață dar, mai ales mint ! Iar noi, cei vestici, credem, ne lăsăm mințiți, umblăm cu biblia în mână acolo unde e necesară sabia și vindem totul.

A fost vândută jumătate din Europa de către un paralitic în concubinaj cu un creier obez, apoi China a fost lăsată la cheremul Rușilor, un doctoraș zaraf și arogant a consiliat un nepriceput și, gata, Indochina a fost pradă pierzaniei roșii. Angola e sacrificată, Rodezia e pusă pe masa de tocat carne de oameni civilizați, Taiwanul e scos la licitație iar noi vindem grâne și acordăm credite ca să salvăm ce ? Niște bande de criminali aroganți, impertinenți.

A fost stupefiant să vezi Regina Angliei și Împărăteasa Commonwealth-ului în caleașcă cu un măcelar de oameni, numai pentru a se vinde avioane de 500 milioane -pe bază de credite, după ce nici cele vechi n'au fost onorate. Canada vinde avioane unei țări care apoi cară cu ele trupe în altă țară pentru a masacra nevinovați.

In Europa bande de criminali sub denumire de "brigăzi și armate roșii" omoară și terorizează iar impotența democrației se împiedică în propriile ei reguli inutile, făcute parcă tocmai să o distrugă. Si toate acestea pentru că ceea ce are lumea vestică, acum, în ceasuri grele, nu sunt nici pe departe oameni politici. Poate negustori, gata să vândă orice pentru dolari. Sunt convins că, această prezentă democrație apuseană, dacă Rușii ar cere, ne-ar da lor, pe noi cei refugiați aici așa cum au făcut cu Cazacii în 1945.

Ce-i de făcut ?

Ceva foarte simplu. Să ne precizăm pozițiile, să încetăm cu diplomația "detente", cu vizite umilitoare și cu comerț pervers.

Ca în minunatele povești românești balaurului să nu i se taie coada. Ci capetele. Toate șapte dintrodată. Si apoi lumea ar redeveni luminoasă și calmă. Dar pentru asta nu trebuie să așteptăm la infinit să se nască "Făt Frumos" cel viteaz. El există. Trebuie numai lăsat să acționeze neîmpiedicat de demagogie inutilă și dăunătoare.

Romeo BRAN

DO'N PROFESOR SPUNE:

ORDIN FINAL !

TOVARĂȘI SPIONI

Am lucrat împreună!

M'ați ascultat! Acum ascultați-mă pentru ultima oară:

NU VĂ REÎNTOARCEȚI ÎN ȚARĂ

PREDAȚI-VĂ !

Ion M.PACEPA, Gral Lt.Col
Ministru Adjunct al Ministerului de Interne
Seful Securității R.S.R.

CE MOȘTENIRE LĂSĂM?

Urmare din pag. 3

Noi, cei din lumea liberă, cu răni încă în suflete și trupuri, avem datoria să ținem trează conștiința românească și să ajutăm cu puterile noastre unite, ca moștenirea ce o lăsăm urmașilor noștri să le fie de folos. Dar, ce moștenire le vom lăsa?

A sosit timpul să ne căutăm unii pe alții și să ne regăsim. Să căutăm în adâncurile ființei noastre resurse de îmbărbătare și de închegarea unității. Timpurile cer să fim solidari. Să înțelegem evoluția evenimentelor și a sensului în care să mergem. Ni se cere înțelepciune dar și hotărâre.

Acei care înțeleg să-și dăruiască din timpul, liniștea și averea lor, câteceva, pentru unitatea din Exil în lupta pentru salvarea Neamului românesc, vor purta pe frunți cununa de ctitori ai României libere de mâine, iar numele lor va fi purtat în sufletele milioanelor de Români încă asupriți.

Vor exista, poate, și alți Români care nu au vocație pentru aceste sacrificii cerute de glasul tainic al pământului românesc. Ei sunt, totuși, frați de-ai noștri, să nu aruncăm cu pietre în ei, pentrucă mâine, sau într'o bună zi, vor veni și ei, smeriți, în marea unitate românească, să ajute cu ce pot la lupta pentru salvarea Neamului românesc.

Vrajbă? Certuri? Interese egoiste?. Erau. Au fost. Azi toate s'au topit de căldura marei noastre dragoste ce o purtăm pentru Tară și Neam.

Moștenirea ce o vom lăsa urmașilor, să fie unitatea de gând, de simțire și de luptă pentru Tară.

Să ne gândim la frații noștri din Tară, să le înțelegem suferințele, ca fiind ale noastre proprii și să închegăm aici o unitate de granit în lupta pentru deschiderea de orizonturi luminoase Neamului românesc. Cu această realizare vom contribui și noi la deschiderea marșului biruitor de mâine, al asupriților de azi.

Pavel EMILIAN

Peisaj muzical românesc

DISIDENȚĂ....MUZICALĂ

George BĂLAN

Autoritățile de la București n'au remarcat că timp de patru ani, adică din toamna lui 1973 până în vara lui 1977, o formă specială de disidență, mai bine zis de rezistență spirituală activă, se desvolta și înflorea în plin centrul Capitalei. N'au remarcat-o, deși acțiunea ei de continuă subminare a atotputernicei ideologii se desfășura săptămânal sub nasul lor, adică vis-a-vis de palatul regal-prezidențial și la câțiva pași de Comitetul Central: în Ateneul Român. In această veche și prestigioasă sală- în care atâția mari artiști oficiaseră și pe al cărei podium apăruse Enescu de-a lungul unei întregi vieți- muzica prilejuia și totodată ocrotea rostirea unor adevăruri a căror înțelegere echivala cu o chemare la luptă activă împotriva unei ideologii antiumane și antiromânești. N'aș putea caracteriza mai adecvat această acțiune muzical-spirituală decât prin cuvintele atât de grăitoare găsite de Schumann pentru a atrage atenția asupra formidabilului conținut tăinuit de muzica lui Chopin, cea aparent atât de catifelată: Dacă puternicul monarh al Nordului, adică țarul, și-ar da seama ce stă ascuns în această muzică (definită în altă parte de Schumann ca fiind "tunuri ascunse în flori"), ar ordona neîntârziata arestare a compozitorului. Asemenea tunuri spirituale, pitite sub florile muzicii, puteau fi văzute săptămânal de publicul Ateneului. Cum altfel să se explice interesul lui mereu viu, când tendința sa - îngrijorătoare pentru instituțiile muzicale- este tocmai de a frecventa tot mai rar sălile de concert? Spiritualmente miopi, supraveghetorii vedeau doar florile și nu bănuiau canonada care se pregătea. Era un tembelism de aceeași natură cu cel care i-a făcut pe stăpânitori insensibili la clocotul vulcanic din sufletele minerilor și incapabili să prevadă marea erupție a grevei din August. Este însăși esența comunismului instalat la putere: pericolele reale nu le vede dar în schimb, ca o babă sperioasă, din fleacuri face mari și alarmante probleme. Acestui gen de tembeli, larg favorizat de construcția socialismului ceausescian multilateral desvoltat, li se potrivește foarte adânca zicală populară: "le-a luat Dumnezeu mințile".

Mai exact, mirosiseră tovarășii ceva - de aici sâcâelile cărora le eram necontenit supus: trimiși când ai Securității, când ai forului municipal de Partid cereau cu regularitate să li se relateze ce am spus sau ce am de gând să spun; destul de adeseori mă abordau direct, și nu rareori cu aluzii amenințătoare. Intr'o seară, cu un sfert de oră înainte de a intra în scenă, în acel sfert de oră pe care trebuia să-l dedic reculegerii și concentrării, a trebuit să-l înfrunt pe ofițerul de securitate venit să mă avertizeze. Era o femeie - cât pe-aci să zic femeia-comisar!- responsabilă în cadrul Securității Capitalei pentru activitatea Filarmonicii: "Dacă nu încetați să faceți propagandă mistică, mă prevenea ea, îi voi înștiința pe superiorii mei". Si într'adevăr, chiar a doua zi, ne aflam față'n față nici mai mult nici mai puțin decât în biroul Sefului Securității Capitalei, un foarte simpatic general, care era pus în caraghioasa situație de a judeca așazisul misticism al felului meu de a-l prezenta pe... Eminescu. "Tara arde și baba se piaptănă" - mă gândeam eu atunci. Un popor întreg geme de asuprire și mizerie, și Domniile Voastre vă permiteți luxul de a vă juca de-a vigilența ideologică! Combaterea misticismului constitue într'adevăr, de un număr bun de ani, nu numai o problemă de ideologie, dar și o preocupare a securității, credința ferventă fiind în ochii partidului una din cele mai mari primejdii politice (așa ne explicăm de ce nici Biserica strămoșească și oficială nu prea mai face caz de credință, ideii de Dumnezeu ea preferându-i un patriotism cu vag miros de tămâie). In fond, ceea ce eu numeam pieptănatul babei, era - de ce să nu recunosc? - presimțirea justă a forței irezistibile care trăește în ideile autentic spirituale, forță mult mai de temut decât aceea a unei greve miniere. Căci grevele sunt făcute ca să înceteze într'o bună zi în vreme ce ideile apar ca să prolifereze la nesfârșit. Pe cât e de sigur că o grevă trebue să se termine, pe atât e de imprevizibilă și plină de surprize traectoria ascunsă a unei idei. Crezi că ea s'a stins și tocmai atunci țâșnește ca o jerbă de foc. A nu fi în stare să sesizeze aceste procese, subtile dar hotărâtoare, - iată punctul vulnerabil al unui regim comunist, simptomul unei slăbiciuni care-i poate fi fatală.

Intre mine și publicul care umplea Ateneul se stabilise, de-a lungul timpului, un fel de cod. Bunăoară nu spuneam "credeți în Dumnezeu" ci "dobândiți dimensiunea transcendentală"; nu "împotriviți-vă agresiunii materialismului" ci "feriți-vă de cei ce ucid idealul din suflet"; nu "frica este arma cea mai teribilă a comunismului instalat la cârmă" ci "biruind fricile din noi realizăm adevărata eliberare". Si așa mai departe. Acest cod, devenit de multă vreme transparent pentru toți auditorii, îmi permitea să vorbesc despre lucruri care, spuse pe șleau, ar fi dus fără doar și poate, dacă nu la arestarea mea imediată, cel puțin la o suspendare a activităților mele publice. Este ceea ce se petrecuse de altfel în primăvara lui 1975, în urma unei conferințe ținute la Arad despre "Muzică și lumină", în sala Filarmonicii plină până la refuz. Nu atât conferința mea, pe care o blindasem într'un limbaj poetico-filosofic, cât prezența masivă a baptiștilor din Arad în sală, și probabil și a altor secte, a alarmat autoritățile locale. In lumina acestei prezențe, fiecare cuvânt al conferinței mele, înregistrată pe bandă, și-a desvăluit substratul exploziv. Eram descoperit și prins. Nu mi-a venit să cred și am izbucnit în hohote de râs când am văzut, negru pe alb, grație indiscreției unui suflet nobil, felul cum Securitatea și Județeana de Partid mă prezentau conducerii de la București: "George Bălan, un șef de sectă religioasă". Tovarășul Burtică, șeful de atunci al ideologiei, n'a râs însă ci i-a lua în serios pe zeloșii slujbași arădeni. Si de ce să nu-i fi luat în serios? Un regim care a putut să ia cutremurul drept invadare a țării de către ruși și să scoată aproape instantaneu pe străzi tancurile, spre râsul curcilor, putea foarte bine să admită că respectabilul muzicolog este un șef de sectă camuflat. Caracteristica gândirii comuniste este că, deși se pretinde antisuperstițioasă, este capabilă să creadă în cele mai monumentale prostii. Ei bine, manifestările mele publice încetară toate, brusc, ca printr'o lovitură de trăznet: conferințele pe care le țineam săptămânal la București, la Arad, la Craiova, precum și emisiunile, tot săptămânele, de la radio, dedicate lui Bach, a cărui muzică va sta totdeauna ca un nod în gâtul ideologiei comuniste. In 24 de ore fusesem redus la o totală tăcere. Nu e glumă ce poate face un regim de dictatură marxist-leninistă în țara unde s'a cuibărit! Noroc însă că în sferele înalte nu sunt numai personaje de tipul "Burtică", ci și de alt tip, uneori chiar "Anti-Burtică". De acest antagonism m'am slujit ca să restabilesc legătura cu un public despre care știam precis că avea nevoie de mine. Eram hotărât atunci în modul cel mai ferm: dacă mi se va lua tribuna de la care mă puteam adresa celor doritori de călăuzire spirituală, voi trece la o rezistență răspicată, fățișă (firește nu în genul Goma, care nu-mi e deloc propriu, dar cu suficientă energie pentru a creea dureri de cap regimului). Căci de nimic nu se teme acesta mai mult decât ca un intelectual cunoscut să devină purtător de drapel. Drama lui Goma a fost că, în calitatea lui de scriitor, el pur și simplu nu exista pentru poporul român. Dacă ar fi avut rădăcini în cultura națională, forța molipsitoare a gestului său ar fi fost infinit superioară. Imi era hărăzit un alt destin decât acela al rezistenței încrâncenate și solitare. E ceea ce voi încerca să scot la iveală în următoarele evocări.

George BĂLAN

ANTISEMITISM, SAU ALTCEVA?

Eugen POPESCU

Poporul român trăește de vreme îndelungată sub nedreapta povară a unei acuzații, care îi încalcă legea omeniei sale. Este cunoscut de toți că omenia este fondul moral al poporului român.

S'a spus și s'a scris, de către unii sau alții, că poporul român a fost și este "antisemit". Cine nu era pe placul unei anumite prese în România, era categorisit ca "antisemit" și tratat ca atare.

Profundă eroare din partea acuzatorilor, iar omenia românească a fost îndelung răbdătoare, ascultând și tăcând. A fost tot atât de nedreaptă acuzația pe care evreii au adus-o poporului român că este "antisemit", ca și acuzația pe care au adus-o unii sau alții, că poporul evreu nu este un popor de viteji, când ei au dat dovadă, în acest secol, de-atâta vitejie.

Este o formulă de exprimare profund greșită, tot așa cum o anumită presă din Israel a acuzat pe Egipteni că sunt "antisemiți", atunci când aceștia i-au acuzat pe evrei că nu sunt sinceri în convorbirile de pace. Cum o să fie egiptenii antisemiți, când și ei și evreii sunt semiți?

Trebue modificată formula de "antisemit", nu se mai poartă, iar acei care trebue s'o modifice sunt însuși evreii. Astăzi își au Tara lor, unde sunt gata să se lupte pentru fiecare metru pătrat. Cinste vitejiei lor. Ei sunt astăzi stimați și respectați ca Stat de către toate Statele lumii și sunt temuți de vecini.

In România nu a existat o problemă "antisemită", ci o problemă "evreească", așa cum în cadrul popoarelor conlocuitoare din România a existat și o problemă "maghiară", sau "germană", "turcă" sau "bulgară". Românii nu au fost nici antisemiți, nici antimaghiari, nici antigermani, antiturci sau antibulgari. Dacă au existat probleme de limbă, tradiții, credință, obiceiuri sau diferite nevoi specifice unui popor sau altul, acestea au fost rezolvate cu generozitate de poporul român.

Au fost, poate, nemulțumiri din partea unora sau altora din popoarele conlocuitoare, pentrucă Statul român nu le-ar fi acordat cât au cerut, sau nu li s'a dat atâta cât au vrut, dar sunt norme și principii care se aplică de poporul majoritar conform intereselor sale vitale, peste care nu se poate trece.

Au fost, poate, unele manifestări de protest ale poporului român împotriva unor evrei, atunci când aceștia ajunseseră în situația să fie stăpâni pe avuția națională, pământ, păduri, industrii, bănci, comerț și altele. Da, au fost proteste, dar de aci până a acuza poporul român că este "antisemit", este o distanță mare. Au fost proteste adresate guvernelor și guvernanților români, cerându-li-se mai multă dreptate în repartizarea avuției naționale.

Formula de "antisemiți" adresată Românilor nu li se potrivește. In timpul răsboiului din 1941-44, sute și mii de Români au găzduit la ei familii de Evrei care aveau teamă de a nu fi trimiși ori în Rusia, ori în Germania, de unde, sigur, nu s'ar mai fi întors. Generozitatea poporului român, dela mic la mare, dela portar la Seful Statului, i-a ocrotit și i-a păstrat întregi, prin toate vremurile întunecate.

Câți Evrei din România au fost trimiși în Germania hitleristă în timpul răsboiului? Nici-unul. Si câți ar fi putut fi trimiși? Toți, ferească Dumnezeu. Legile răsboiului sunt dure, ele nu țin seamă de omenie, dar omenia românească i-a ocrotit și le-a păstrat viața. Ce sublime sentimente și fapte de omenie, dar ce păcat că au fost uitate aceste fapte de omenie tocmai de acei care au beneficiat de ele.

Românul nu a făcut binele ca să tragă foloase, ci a făcut binele pentrucă așa e sufletul lui, așa e credința lui, asta e omenia lui.

Dacă înainte de 1940 a existat o problemă evreească în România în cadrul minorităților conlocuitoare, astăzi această problemă nu mai există în România. Regimul comunist din România a rezolvat fizic problema evreiască. Cum? Simplu. Ca urmare a aplicării doctrinei marxiste, totalitatea mijloacelor de producție au intrat în patrimoniul Statului, iar cetățenii români au devenit salariați de stat.

Nemai având posibilități de câștig, marea majoritate a evreilor au plecat din România, renunțând la cetățenia română pentru a obține cetățenia Statului Israel. Ar fi plecat toți, dar nu li s'a dat drumul.

Prin plecarea lor definitivă din România, optând pentru Statul lor propriu, problema "evreiască" a dispărut ca problemă politică în cadrul minorităților conlocuitoare, pentrucă numărul lor rămas este fără importanță. Tot ce s'a scris și s'a spus despre problema "evreească" în România, a fost și a rămas valabil pentru vremea aceea. Astăzi, cine se mai ocupă de această problemă, ca de una de actualitate, își pierde timpul.

Un lucru să rămână precis în mintea tuturor: Românii nu au fost și nu sunt "antisemiți", li s'a atribuit pe nedrept și necinstit acest epitet. Nici Evreii din Israel nu sunt antiarabi, sau antiegipteni, când nu găsesc puncte de acord cu arabii, în general, sau cu egiptenii în special. Evreii își duc politica lor națională în Statul Israel față de popoarele conlocuitoare, fară a l-i se spune că sunt împotriva acestora.

Prin înțelepciunea însăși a poporului evreu, cuvântul "antisemit" va trebui să dispară din vocabularul uzual. Nu le face cinste.

Este timpul marilor hotărâri, când va trebui să se împlinească solidaritatea popoarelor și neamurilor libere, pentru liniștea și binele tuturor.

In fața marei judecăți, în ziua Invierii Neamurilor, vom fi judecați pentru omenia din noi și după credința în Dumnezeu.

Eugen POPESCU

DESMINȚIRE

La cererea Consiliului Național Român-Provizoriu, facem cunoscut că D-l Alexandru P.Silistreanu din Brazilia, nu face parte din el, așa după cum în chip greșit a fost anunțat în comunicatul emis.

GREȘEALA REDACȚIEI

Articolul din numărul trecut, Sept., 1978, din pagina 31, intitulat "Vizita Premierului Chinez Hua în Europa și periculosul joc al lui Ceausescu" a fost scris de Ing. Dumitru Moldovan și nu de către Ing.Dan Moldovan.

OAMENI CARE AU FOST

PROFESORUL GEORGE MANU

Ing. Ion DIMA

L-am cunoscut pe profesorul Manu într'o dubă care ne transporta dela Aiud la Gherla. Participaserăm la greva foamei din Aiud din primăvara anului 1957. In urma acelei greve, o bună parte din deținuții depe Zarca a fost trimisă disciplinar la Gherla.

Auzisem de el cu un an în urmă când fusesem adus în Zarcă. Când se pomenea numele profesorului Manu, toți cei ce-l cunoșteau personal sau din auzite, simțeau parcă nevoia să se îndrepte din spate și să asculte cu respect.

M'am întrebat de multe ori, cărui fapt se datora acest imens respect? Era condamnat pe viață pentrucă fusese legionar, dar era respectat de toți deținuții indiferent de apartenența lor politică. Deasupra calităților de om politic, avea ceva care îl impunea în fața tuturor. Era totodată un mare om de știință. Doctor în fizică și matematică, fusese timp de zece ani asistent al savantului Frederique Joliot-Curie la Sorbona. Invățasem înainte că cel mai mare specialist Român în domeniul fizicii nucleare era Horia Hulubei. Mi s'a explicat în închisoare că Hulubei s'a impus în lipsa lui Manu, îndepărtat din catedră și din cercetări încă din 1945.

Inafara marilor sale specialități, fizica și matematica, profesorul Manu putea preda cu ușurință chimie, istorie, istoria artelor, biologie, geografie, și alte discipline cu excepția muzicii. Nu se punea problema că n'ar fi cunoscut marii compozitori și principalele lor creații, dar note și tehnică muzicală nu cunoștea, și mărturisea cu regret că era afon.

Nu a existat nici un om care să treacă prin închisoare și să nu dorească să stea cu el în celulă. Când am venit eu în Zarcă, el se afla de șapte ani acolo. De șapte ani nu făcea altceva decât să împartă altora cultura pe care o acumulase de-a lungul unei vieți dedicate științei. ERA O ENCICLOPEDIE CU SUFLET, INTR' ADEVAR, CU SUFLET. Era profund conștient de misiunea pe care o avea de îndeplinit în închisoare, și o făcea din tot sufletul.

Prin inactivitatea la care eram supuși de administrația închisorilor, toți deținuții eram condamnați la mutilare psihică. Personalitățile intelectuale din Aiud erau însă conștiente de scopul urmărit de securitate, și atât cât a fost posibil s'au opus cu abnegație și dăruire înfăptuirii acestui țel diabolic. Dintre aceste mari personalități ale gândirii Românești, profesorul Manu era poate cel mai marcant. Multilateralitatea și neobosita sa activitate găseau ecou în sufletul fiecăruia dintre noi. Prin ținuta, exemplul, și mai ales activitatea sa, profesorul Manu s'a opus ca o stâncă mutilării sufletești a deținuților.

Muncea, de când ce scula dis de dimineață până seara târziu, pentru a trimite în fiecare celulă tot ceeace i se cerea, căci nu cred că a existat un singur om în Zarcă în acea perioadă, care să nu-i fi pus măcar o singură întrebare. Muncea cu toată convingerea și tot devotamentul să salveze deținuții pe care securitatea vroia să-i ducă la disperare și nebunie. Si munca profesorului Manu nu a fost zadarnică.

Cât a trăit în închisoare, a ținut adevărate cursuri universitare de limbi străine (engleză, franceză, germană), istorie (a Romaniei, Franței, Rusiei, Americii); geografie (a Americii de Nord, Chinei, etc.); istoria artelor, istoria descoperirii și evoluției energiei atomice, și multe altele. Era mândru de franceza învățată dela el de Duța Costin care avusese "norocul" să stea trei ani în aceiași cameră cu profesorul.

Cursurile sale erau scrise pe mici tăblițe de săpun și transmise celorlalți deținuți de cele mai multe ori prin așa zisa cameră de baie și WC, sau uneori chiar sub ochii orbi ai gardienilor. Această permutare continuă de tăblițe era riguros planificată, o tăbliță rămânând în general numai o singură zi în aceiași celulă. Descoperirea unei asemenea tăblițe, putea să ne coste 10-14 zile de izolare cu regim sever. Primejdia nu ni se părea mai grea însă decât idiotizanta inactivitate intelectuală la care ne supunea conștient administrația. Noi, deținuții depe Zarcă și alte secții ale Aiudului, le-am înfruntat cu curaj, iar el, profesorul Manu, cel mai grav vizat dintre noi toți, nu a ezitat nici o clipă să-și continue munca de apostol.

Când transmiterea informațiilor și a lecțiilor pe plăcuțele de săpun a devenit cunoscută administrației și gardienilor, și am început să fim controlați și supravegheați cu strictețe, s'a renunțat la această cale, dar activitatea intelectuală a continuat neabătută. Profesorul Manu a creiat atunci cel mai nebănuit mijloc de transmitere a informațiilor: sistemul de Morse pe ață. . . un fir lung de ață scoasă din saltea. . . un noduleț pe acest fir însemna un punct, doua nodulețe apropiate însemna o linie. A fost poate cel mai ingenios și mai eficace mijloc de comunicație între deținuți, creiație a gândirii și inteligenții marelui profesor. Cui putea oare să-i treacă prin minte că unghemotoc de ață aruncat la gunoi, conținea cea mai înălțătoare hrană spirituală a sutelor de deținuți, condamnați la zeci de ani de închisoare? Ingeniosul sistem morse a durat ani de zile, de multe ori prețioasa hrană sufletească transmițându-se sub ochii incapabili să vadă lumina a brutelor de pază. Ceeace se putea scrie pe hârtie într'o oră, se "înoda" pe ață în două zile de muncă încordată, dar Manu nu s'a plâns nici odată. Făcea acest lucru cu plăcerea profesorului care își pregătește elevii, cu dragostea apostolului care își îndeplinește misiunea.

George Manu nu era numai un intelectual de mare clasă, ci și un neîntrecut artizan. In tot ceeace făcea, tindea spre perfecțiune. Scrisul său, de exemplu, era mai frumos și mai ordonat decât cel de tipar. Nodurile depe ață erau de o regularitate de neimaginat. Când două ațe trebuiau înodate, nodul de legătură nu era niciodată în plus, ci făcea parte din cod, încât niciodată nu-ți dădeai seama care era nodul de legătură.

A fost scos din Zarca Aiudului după opt ani de penitență ca să poposească apoi în Zarca Gherlei. Cu această ocazie ne-am întâlnit în duba care ne transporta acolo. La Gherla am stat trei săptămâni în aceiași celulă împreună cu alți trei camarazi de suferință. Am fost un fericit că am avut prilejul să stau cu Profesorul chiar și atât de puțin. Impreună cu ceilalți trei deținuți eram numai ochi și urechi să nu pierdem nimic din ce spunea și transmitea George Manu.

Adeseori, îl priveam admirativ și-l studiam pe furiș. Avea pe atunci 54 de ani. Purta ochelari cu lentile foarte groase, nu era prea înalt și părea foarte modest, prea modest pentru ceeace era. O singură dată, vorbindu-ne despre un curs ținut la Paris, a ridicat capul, și-a îndreptat spatele și a aruncat o privire peste celula transformată pentru o clipă în aula Sorbonei, cuprinzând cu ochii "sutele" de studenți care îi umpleam sala până la refuz. . . Atunci am văzut în el "profesorul."

Nu avea nimic din temeritatea luptătorului revoluționar, și nici ascunzișurile sau cinismul oamenilor politici. Era profesorul calm, stăpân pe cunoștințele sale, și gata oricând să le comunice altora. Avea parcă ceva din măreția familiei din care se trăgea. După mamă era Cantacuzin, dar nu familia îi dădea strălucire, ci el făcea să lucească încă o floare pe arborele genealogic al familiei de bazilei Bizantini.

Era sănătos la trup, la minte și la suflet, și avea o memorie gata să-l servească în orice clipă. Intrebându-l odată de câte ori a citit lucrările pe care ni le prezenta, a răspuns: "O singură dată, dar atunci m'am confundat cu cartea."

Ne-a vorbit odată despre o lucrare a lui M. Roller în legătură cu Răscoala din 1907, în care erau reproduse telegramele dintre Ministerul de Război și unitățile militare care au participat la reprimarea răsculaților; precum și între Ministerul de Interne și prefecturile de județ, și răspunsurile acestora. Cu acel prilej, profesorul a făcut următoarele remarci: "Am fost foarte măgulit când am citit ordinele date de bunicul meu, (generalul George Manu, ministru de război la acea vreme), de a nu se trage în răsculați. Am studiat toate aceste telegrame și am calculat numărul persoanelor împușcate de autorități. Acest număr nu depășește 400, din care aproximativ 40 erau o bandă de tâlhari care operau pe malurile Oltului. Aceste telegrame constitue singurul document istoric despre cei morți la răscoală. De unde scoate presa comunistă numărul de 11.ooo de țărani împușcați în 1907? Nu am înțeles nici o dată dece regimurile democrate din trecut nu au publicat aceste telegrame care le-ar fi desvinovățit de o cifră atât de apăsătoare.

Printre alte lucruri importante, pe care mi le-a spus prof. George Manu, demn de reținut este cartea pe care a scris-o nu mult înainte de a fi arestat. Se intitula "Behind The Iron Curtain". Fusese expediată pe căi ascunse în Apus și tipărită deja în lumea liberă. Autorul ei nu se cunoștea.

In acheta profesorului Manu a reieșit că autorul acestei cărți ere el. Unul dintre ofițerii anchetatori i-a spus : "Domnule!.. și cât ne-am bătut noi capul să aflăm cine a scris-o. Si conține numai date bazate pe documente care nu pot fi combătute".

Multe din aceste documente, a completat profesorul, mi le-a pus la dispoziție Anton Golopenția, pe atunci director general la Institutul Central de Statistică. Mai târziu a fost și el arestat și a fost ucis în timpul anchetei.

La Gherla a continuat aceiași muncă începută la Aiud. Am stat trei săptămâni împreună după care eu am fost transferat la București. Am regretat enorm despărțirea de el. De atunci nu l-am mai văzut nici o dată. Am aflat că a fost readus la Aiud după un an și jumătate, unde cu aceiași grije a continuat preocuparea sa cu viața spirituală a condamnaților.

George Manu avea o sănătate de fier care i-a impresionat pe mulți. Ne mărturisea că în închisoare nu suferise de nici o boală. "Mi-e și rușine să spun că sunt închis de zece ani," afirma el uneori.

In cadrul "reeducării", în care au fost cuprinși toți deținuții din Aiud, a avut o atitudine conformă cu sufletul său: demnă, dârză, constantă, fără niciun fel de înclinare. A fost un exemplu pentru toți ceilalți. Toți cei din Zarca, l-au urmat în tăcere. Binele a fost infestat însă de rău.

Printre oamenii căliți acolo, au fost introduși agenții administrației. Curând s'a aflat, (dacă mai era nevoie), cine este creierul și sufletul rezistenței din Zarcă. I s'a aplicat un regim foarte sever, și a avut nenorocul - el, omul sănătos- să se îmbolnăvească de T.B.C.

Colonelul Gh. Crăciun, Comandantul închisorii Aiud, i-a refuzat orice fel de tratament medical. Când se știa sigur că moare, a fost transportat la Spitalul închisorii.

Si, pe dealul din preajma Aiudului, la Cimitirul Trei Plopi, în gropi neștiute de nimeni, uitate chiar și de cei care le-au săpat, unde zac mii de trupuri desuflețite în chinurile Aiudului, se află și profesorul Manu, un mare savant și un adevărat martir al neamului nostru.

La aflarea tristei vești, a fost o consternare generală în sufletele deținuților din Aiud, cu atât mai mult, cu cât treceau prin grelele vremuri ale reeducării.

Dar, așa cum se întâmplă cu oamenii de măreția lui, Profesorul Manu nu a murit de tot. Sufletele, care au primit tot timpul hrana spirituală prin neobosita lui strădanie, continuă să-l poarte cu ele și-l vor purta deapurerea.

L-am iubit, l-am respectat și nu l-am uitat, iar acum după 21 de ani dela despărțire, și la mii de kilometri de locul unde am suferit împreună, îi aduc acest prinos de recunoștință.

Ing. Ion DIMA

POEZIA ÎNCHISORILOR

IMN MORȚILOR

Morminte dragi, lumină vie,
Sporite'ntruna, an de an,
Noi v'auzim, curgând sub glie,
Ca un șuvoi subpământean!

Ați luminat cu jertfe sfinte
Pământul, până'n temelii,
Căci arde țara de morminte,
Cum arde cerul de făclii.

Ascunse'n lut, ca o comoară,
Morminte vechi, morminte noi,
De vi se pierde urma-n țară,
Vă regăsim mereu în noi!

De vi s'au smuls și flori și cruce
Și dacă locul, nu vi-l știm,
Tot gândul nostru'n el v'aduce,
Îngenuncheri de heruvim.

Morți sfinți în temniți și prigoane,
Morți sfinți în lupte și furtuni,
Noi am făcut din voi, icoane,
Și vă purtăm pe frunți cununi.

Nu plângem lacrimă de sânge,
Ci ne mândrim cu-atâți eroi
Nu! Neamul nostru nu vă plânge,
Ci se cuminecă prin voi.

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

ROMÂNUL, ROMÂNIA ȘI EUROPA

Nicolae LUPAN

S'au împlinit 60 de ani de la întregirea țării noastre. Nu voi insista asupra măreţului act istoric. Voi spune doar atât că acest eveniment crucial pentru întreaga suflare românească nu se comemorează cu fastu-i cuvenit la noi în țară. Cea mai bună dovadă este trecerea sub tăcere a zilei de 27 Martie, când Basarabia, după 106 ani de înstrăinare moscovită, revenea la sânul Patriei. Cunoaștem cu toții cauza acestei rușinoase tăceri: carierismul și impostura.

Astăzi în România rar cine mai știe ceva despre Sfatul Țării de la Chișinău care, în frunte cu Inculeț și Halippa, a votat la sfârșitul lui Martie 1918 alipirea Basarabiei la România.

Imi face impresia că noțiunea de ROMAN nu se pretează chiar atât de ușor unei tratări ca atare. Intr'adevăr, cine e mai român ca Athanase Joja, Mihai Beniuc, Iorgu Iordan, Dimitrie Macrea, Ilie Murgulescu, Andrei Oțetea, Tudor Vianu și alți membri ai comitetului principal de redacție a dicționarului enciclopedic român care afirmă că "în Ianuarie 1918 guvernul burghezo-moșieresc al României a ocupat Basarabia "iar" partea de nord a Bucovinei, locuită în majoritate de populație ucraineană, care încă în 1918 și-a manifestat voința de a se alipi Ucrainei Sovietice a intrat în componența URSS", sau savantul german Goehlert care făcând în secolul trecut o călătorie de studii prin Basarabia și Bucovina scria că "baștina locuitorilor a fost din început Românii" dar că după trecerea acestor ținuturi la Austria și Rusia "din mejiesita Galiție" și din "țara moscăcească fugiră aici Rutenii de frica cătăniei" pentru că împăratul Iosif al II-lea și țarul Alexandru scutiră aceste ținuturi de serviciul militar și de unele impozite pe timp de 50 de ani?

Cine e mai român, Nicolae Ceaușescu, care a vizitat împreună cu soția sa Basarabia în August 1976 - exact în ziua celei de a 36-a aniversări a așa numitei Republici Moldovenești, sau Engels care scria că "Basarabia este românească" și că acapararea ei de către Rusia nu e decât "un jaf"? E timpul să se aducă sus și tare la cunoștința lumii întregi nedreptatea ce ni se face de către o putere șovină. Depopularizarea acestei treziri va depinde în mod real viitorul României ca unitate națională și teritorială. Căci de nu vor fi angrenate la maximum forțele de revalorificare a conștiinței noastre destrămate totul se poate pierde ca o licărire de lumină într'un întuneric nesfârșit. Dictonul "cel cu puterea e și cu dreptatea" a devenit mult prea serios ca să mai poată fi luat drept glumă. Pentru că:

în timp ce savanții sovietici tratează știrbirea din 1812 a României ca un act progresist pentru basarabeni, academia română preferă să treacă sub tăcere înstrăinarea acestora;

în timp ce gorniștii moscoviți de la Chișinău, în frunte cu Lazarev, vorbesc fără înconjur de unirea din 1918 a Basarabiei ca despre răpirea ei de către "România burghezo-moșierească", Bucureștiul nu suflă o vorbă despre acest măreț act istoric de întregire a neamului;

în timp ce diplomații sovietici profită de tribuna Organizației Națiunilor Unite ca să ceară în mod demagogic "libertate și autodeterminare pentru toate popoarele lumii", nici unul dintre diplomații români nu s'a ridicat la aceeași tribună ca să zică sus și tare: vrem și noi independență, vrem integritate teritorială și națională!

Nu e ușor a fi român la ora actuală. Pentru că tot ce e viu pe pământul acesta vrea să trăiască liniștit: și muncitorul, și țăranul, și intelectualul. Tânjește, să zicem, scriitorul sau ziaristul după tot ce a fost odată în România și scrie în acest spirit. Scrie, dar nu e publicat: un an, doi, trei. . . Si atunci, deasemeni să zicem, un Anghel de la București începe să-i cânte osanale marelui cârmaci și mâzgâlitura lui vede lumina tiparului.

Iar o biată mamă din Basarabia îi zice fiului său Dumitru: de ce te chinuiești, dragul mamii? Oare nu vezi că Ceaușescu se pupă bot în bot cu Brejnev?! Si atunci Dumitru începe să scrie altfel și se publică: "Partidul - rațiune Și forța creatoare Si sens turnat în fapte Si crez turnat în sens Si-adîncă demnitate De Codru-n legănare Sub veșnica lumină A astrului ceresc".

Am avut ocazia, acum vre'o douăzeci de ani, să frunzăresc în arhivele cernăuțene "Revista politică" suceveană ce apărea pe timpul lui Aron Pumnul. Intr'unul din numerele ei îngălbenite de vreme este descris un caz foarte semnificativ pe care vreau să-l reproduc aici:

"Intr'un sat aproape de Cernăuți, locuiesc despărțiți în deosebite coturi ale satului trei părți de români, o parte de ruteni și una de nemți. Nu demult se însurase un român în cotul rutenilor. Intr'o Duminică, românul acela se duse la un preot tânăr și preotul îi zice: "D'apoi bine, bade Simioane, la vărul dumitale este azi parastas, masă mare, cum de nu te-ai dus și dumneata la dânsul?"

"D'apoi, Domnule părinte, răspunde badea Simion, cine dintre noi rușii s'ar înjosi să meargă la un moldovan la masă? Altă ceva dacă m'ar fi poftit un rus, la el mă duceam cu dragă inimă pentrucă la masa unui rus și Dumnezeu șede, bea și mănâncă cu drag, iară la un moldovan nu!" "Si cine ți-a spus dumitale aceasta?" - întrebă preotul. "Cine să-mi spue? Spusu-mi-au ei mai mulți domni".

Pe "rătăciții" de felul acesta Aron Pumnul îi apostrofa cu calificativul de "lepădături ale neamului". Spre marele regret al tuturor românilor de bună credință și în zilele noastre se întâlnesc "rătăciți" de acest fel, atât în Basarabia, Bucovina, cât și în rândurile refugiului românesc din Occident. Deci, nu e ușor a fi Român cu literă mare nici la ora actuală. Si totuși există un Soljenițin al nostru, care nu e altcineva decât Paul Goma.

Cât despre marele scriitor disident sovietic rus nu pot să nu-i repet spusele din 30 Iunie 1975 la Washington-Hilton: "Occidentul și însăși președintele Roosevelt n'au pus nici odată în fața Uniunii Sovietice condiții pentru ajutorul ce i se dădea. Occidentul a ajutat-o la infinit. Deacum la Yalta, fără nici un rost, a fost recunoscută în mod tacit ocuparea Mongoliei, Moldovei, Estoniei, Letoniei și Lituaniei".

Copiindu-le pe Soljenițin, trebuie să constatăm că Occidentul și însuși președintele Ford, jucăria fostului secretar de stat american Kisinger, au consfințit în mod tacit prin Actul Final de la Helsinki această deplorabilă stare de lucruri. Era, probabil, cea mai mare victorie din câte a cunoscut istoria diplomației sovietice.

Liga pentru eliberarea Basarabiei, în frunte cu Zamfir C. Arbure, scria în 1915: "Românii de peste Prut se adresează românilor din Regat. Am fost și vrem să fim Români! Voi nu aveți dreptul de a nu ne asculta. Datori sunteți să ne ascultați. Nu este și nu poate fi român acela, care cu inimă ușoară jertfește ființa românească a peste două milioane de români subjugați". Astăzi numărul lor se ridică la trei milioane și jumătate!

Românii de peste Prut se adresau românilor din Regat. Dar astăzi cui să se adreseze basarabenii și bucovinenii? Cui să se plângă de rusificarea ținuturilor lor, de deportarea a circa 600 mii de tineri români în fundul Rusiei și de aducerea în locul lor a peste un milion de ruși și ucraineni? Avem noi la ora actuală vre'o Ligă pentru întregirea României la care ar putea ei să apeleze?

Deci, cui să se adreseze compatrioții noștri dintre Nistru și Prut? Răspund: o p i n i e i publice mondiale! Si sunt datori s'o facă pentru ei românii de pretutindeni. Prin intermediul ziarelor și posturilor de radio, prin organizarea de conferințe și colocvii, prin redactarea de manifeste și publicarea lor în presa periodică mondială, prin elaborarea de memorii către instituțiile americane de resort în care să se ceară ridicarea interdicțiilor de la "Europa liberă" privind Basarabia și Bucovina de Nord etc. etc. Sunt atâtea și atâtea lucruri pe care lumea nu le cunoaște.

Numai noi, românii din străinătate, putem aduce la cunoștința occidentalilor ce înseamnă pentru țara noastră mâna "frățească" a marelui vecin de la răsărit care în 1812 "salva" Basarabia de sub jugul turcesc, în 1940 o scotea din "ghearele boierilor români", iar în 1944 ne pângărea întreaga țară. Actualul regim din România nu trebuie confundat cu noțiunea de neam și patrie.

Acum un secol marele nostru poet scria în "Timpul": "De când este suflet de român pe fața pământului, românul a fost mândru de a fi Român. . . Chiar și atunci când lumea îl privea cu dispreț. . . Sămânța, din care a răsărit acest popor, e nobilă, și poporul nu va pieri decât atunci când românii vor uita nobleța seminției lor."

Cât despre România de la ora actuală, în calitatea ei de copil neascultător al Moscovei, nu se poate spune că trage ea prea mult la cântar, atât pentru ruși, cât și pentru occidentali. Cu toți cei 45.000 de ofițeri încadrați și 95.000 de recruți pe an! Fatalismul - iată nenorocirea cea mare a Românului. Fatalismul ocupației din 1940 a Basarabiei și Bucovinei de Nord, fatalismul hitlerismului, fatalismul sovietismului etc. Căci cu toată lipsa de popularitate a rușilor la noi în țară, e foarte puțin probabilă o acțiune militară împotriva impilatorilor, chiar dacă Moscova ar fi să-și croiască cu forța un cap de pod terestru spre Bulgaria prin România. Ar interveni același fatalism românesc și corupția, plus naivitatea gentilomă a Occidentului față de respectarea delimitării tacite a sferelor de influiență în Balcani, sfere, trasate pe un colț de ziar la Teheran de către mustăciosul din Cremlin și burtosul din Londra.

Români din toate țările, uniți-vă întru informarea și decopilarizarea Occidentului!

Nicolae LUPAN

STIHURI DE DURERE

Din adâncul cerului
pe geana oierului,
stea de sânge s'a prelins
pentru visul nostru, nins...
vântule, cu care șoapte
plângeau florile în noapte ?

★

Frunză verde de cicoare
nu știu Doamne, ce mă doare:
sufletul
sau umbletul,
vremea rea,
osânda grea,
anii mei - furați de hoți -
spânzurați sub umezi bolți ?

Doare vara,
doare țara,
doare liniștea din stele
și dor, dorurile mele...

Rău mă doare și n'am cui
să-i spun jalea, nimănui...
Mi se rupe inima
parcă'mi moare cineva
ici sub coastă; și n'am leac...
Nu știu Doamne, ce să fac !

★

Ce n'aș da să ajung iară
sus la munte, la isvoară
și din bâta ciobănească
să-mi fac durdă haiducească!..
Să-mi iau codrii adăpost;
Fă-mă Doamne iar, ce-am fost,
că m'am săturat de rele
și de jalea țării mele,
și de chin
și de venin
și de cizmă de strein !...

Ion POPESCU

BOMBA PACEPA A EXPLODAT!

Urmare din pag. 1

persoane. Joi 31 August s'a aflat numele unui alt demnitar vest-german, care a fost indicat de Pacepa ca făcând spionaj pentru blocul răsăritean. Este vorba de deputatul Social-Democrat Uwe Holtz, președintele Comitetului pentru Cooperarea Economică din Bundestag, căruia i s'a luat imunitatea parlamentară pentru a putea fi cercetat. Luarea acestei decizii a Bundestagului (parlamentul West-German) a fost influențată și de puternica presiune a presei din Germania Federală care în ultimii ani a mai fost zguduită de 2 afaceri de spionaj în favoarea blocului răsăritean. Astfel, ediția din dimineața zilei de Vineri 18 Septembrie a ziarului "Sud Deutsche Zeitung" a publicat un editorial intitulat: "Există oare un spion în Bundestag? " Iată ce scrie ziarul munchenez despre acest nou scandal izbucnit în Germania Federală: "Există primejdia că acest al 3-lea și încă nelămurit caz de spionaj, să fie exploatat pe plan politic. In acest sens circulă svonuri despre un nou plan BAHR privind "neutralizarea" sau "finlandizarea" Republicii Federale, plan care ar fi fost comunicat răsăritului.

GENERALUL ION PACEPA

MINISTRU ADJUNCT
AL MINISTERULUI DE INTERNE

ȘEFUL SECURITĂȚII R.S.R.

La Paris, ziarul "Aurore" scria în aceiași zi următoarele: "Se prea poate ca în zilele care vin, Republica Federală Germană să fie confruntată cu una din cele mai redutabile încercări din istoria sa. Nu mai este vorba de data aceasta de banda lui Baader sau o afacere de spionaj clasic.

Nimic comparabil cu tragedia politică provocată în 1974 de GUNTER GUILLAUME. Ceea ce se petrece în culise este mult mai grav. Se poate vorbi într'adevăr numai de o afacere de spionaj atunci când oamenii politici încearcă să ducă țara lor pe o altă cale și să urmărească un fel de răsturnare a alianțelor?

Adevărata problemă este următoarea: Un grup din sânul partidului Social-Democrat, partidul de la putere, devine el oare din idealism sau din alte motive, calul Troian al sovieticilor în Europa Occidentală și groparul NATO-ului ? Implicarea cât de indirectă a lui Egon Bahr în această problemă a dat deja naștere la unele critici din partea opoziției Crestin-Democrate, care l-a acuzat pe Egon Bahr că l-a avertizat pe BROUDRE-GROEGER care este consilierul său, mai înainte ca autoritățile să fi putut să-l interogheze sau să-i percheziționeze domiciliul. Bahr a respins aceste acuzații. Cazul respectiv a determinat din nou suspiciuni printre elementele conservatoare care se tem că Egon Bahr favorizează o slăbire a legăturilor Germaniei occidentale cu Alianța Atlantică în schimbul obținerii bunăvoinței sovietice pentru o eventuală reunificare a Germaniei. Egon Bahr a respins în permanență asemenea acuzații.

In orice caz, purtătorul de cuvînt al guvernului de la Bonn Armin GRUNEWALD a declarat că guvernul R.F.G.-ului dorește o clarificare cât mai rapidă a acestei afaceri, care de altfel preocupă nu numai Bonnul. O dovadă a implicațiilor mondiale pe care le-a generat destăinuirile generalului Pacepa este și călătoria făcută fără prea multă publicitate, la începutul lunii Septembrie de către unul din directorii adjuncți ai Departamentului de Stat al U.S.A. la Bonn și la București, vizită pe care observatorii politici o pun în directă legătură cu cazul Pacepa.

Dacă în lumea occidentală defectarea generalului român a avut efectul unei bombe clasice de mare calibru, comparativ putem spune că în România, efectul a fost cât al unei bombe atomice. Ca de obicei, semnalul ofensivei împotriva transfugului Pacepa a fost dat de însuși dictatorul român, la 30 August cu ocazia aniversării a 30 de ani de la crearea organelor de securitate. Spre deosebire de anul 1973 când Ceaușescu a participat personal la festivitatea celei de a 25-a aniversări a acestui eveniment de data aceasta, desigur că în semn de nemulțumire față de cele petrecute în eșalonul superior al celei mai de încredere instituții, a trimis doar un mesaj de felicitare. Chiar dacă numele lui Pacepa nu a fost direct menționat în acest mesaj aniversar, constatarea cuprinsă în mesaj "Că și în țările socialiste se mai găsesc elemente declasate, descompuse, care pentru un pumn de arginți sunt gata să-și trădeze patria" este echivalentă cu a vorbi de funie în casa spânzuratului. Prin același mesaj, Ceaușescu a cerut securității mai multă responsabilitate, vigilență, întărirea disciplinei și a ordinei în activitatea ei. In legătură cu același aniversare trebuie să semnalăm de asemenea faptul foarte semnificativ că presa regimului nu pomenește de nici o decorare sau avansare excepțională în grad a unor cadre din aparatul securității, cum se obișnuiește în asemenea ocazii.

Cum era și de așteptat, după faza de pregătire morală a populației, au urmat măsurile operative concrete. Așa cum relevă majoritatea agențiilor internaționale de presă, cazul Pacepa a declanșat o adevărată avalanșă de epurări, sau "măsuri organizatorice" cum sunt denumite în limbajul comunist.

După cum noi am mai afirmat și cu alte prilejuri, desele schimbări de miniștri sau de alți înalți demnitari de partid și de stat, dovedesc criza gravă prin care trece regimul de la București.

De la începutul anului și până scriem aceste rânduri, zece miniștri R.S.R.-iști au fost schimbați de către Ceaușescu, numărul schimbărilor de importanță guvernamentală trecând astfel de trei sute de când a preluat puterea în Martie 1965. Ultimile trei destituiri de miniștri, intervenite după această senzațională defectare par a fi fost pricinuite de explozia bombei "P". Prima victimă a fost generalul locotenent colonel Nicolae Doicaru care deținea funcția de ministru al turismului doar din luna Martie a acestui an, când l-a înlocuit pe Ion Cosma care a fost destituit se pare, în legătură cu incidentele de pe Litoral din vara trecută. Destituirea la 15 August din funcția de ministru al turismului a generalului Nicolae Doicaru care anterior, din Octombrie 1973 și până în martie 1978 a ocupat funcția de prim adjunct al ministrului de interne, a fost determinată probabil de faptul că acesta era considerat în perioada cât a ocupat înalte funcții în securitatea română ca fiind protectorul lui Pacepa de care se spune de asemenea că îl lega o veche prietenie. Prin Decretul prezidențial 209 din 15 August, în locul generalului Doicaru, a fost numit Emil Drăgănescu care a primit noul titlu de " ministru al turismului și sportului". O altă destituire din cele trei intervenite într'un interval de 3 săptămâni, aceea a Dr. Nicolae Nicolescu care deținea funcția de ministru al sănătății din Iunie 1976, după ce începând din 1974 o deținuse pe cea de secretar general al aceluiaș minister.. Destituirea la 7 Septembrie, fără nici o explicație, prin Decret prezidențial, a Dr. Nicolaescu, al cincilea ministru al sănătății schimabat în perioada de sub conducerea lui Ceaușescu, se datorează după anumite surse din țară, probabil faptului că acesta era medicul de casă al familiei Pacepa. Prietenia cu această "eminență cenușie" a regimului ceaușist care a fost generalul Pacepa se pare că i-a facilitat Dr. Nicolaescu, azi în vârstă de 57 de ani, o tot atât de rapidă ascensiune ca și vertiginoasa cădere. Fără îndoială însă că primul care trebuie să plătească oalele sparte de James - Bond-ul român, căruia Ceaușescu personal îi acordase cea mai mare încredere făcându-l îngerul său păzitor, era ministrul de interne Teodor Coman. El trebuia făcut răspunzător și epurat ca și Vasile Patilineț în 1971 când a izbucnit cazul generalului Serb. Destituirea sa prin Decretul prezidențial 226 din 4 Septembrie nu a surprins pe cei ce urmăresc atent politica internă românească.

Astfel, deși prezent în tribuna centrală din Piața Aviatorilor la defilarea de la 23 August (ultima dată când a fost văzut în public) , lipsa sa dela ceremonia din 21 August pentru acordarea gradului de locotenent absolvenților promoției 1978 a Scolii de ofițeri activi a Ministerului de Interne, dela kilometrul 11 Băneasa, precum și de la Adunarea festivă din 30 August, organizată cu ocazia aniversării a 30 de ani de la crearea organelor de securitate, prefigurau cu claritate iminenta sa destituire. La ambele aceste manifestări el a fost suplinit de generalul locotenent colonel TUDOR POSTELNICU, ministru secretar de stat la Ministerul de Interne, șef al Departamentului securității statului care se pare că este acum vioara întâia în acest minister. Ca și ceilalți miniștri de interne care l-au precedat, Teohari Georgescu, Alexandru Drăghici, Cornel Onescu, Ion Stănescu Vasile Patilineț și Emil Bobu, Teodor Coman (a nu se confunda cu Ion Coman ministrul apărării naționale) provenea din rândul activului de partid și nu din securiștii de profesie.

Ca mulți alții care au dobândit funcții importante sub conducerea lui Ceaușescu, Teodor Coman și-a început cariera politică foarte tânăr, ca activist al U.T.C.-ului, al cărui secretar după 23 August 1944 a fost Nicolae Ceaușescu. După mulți ani ca activist, în 1958 este numit prim secretar al Comitetului Regional Constanța al U.T.M.-ului, funcție pe care o deține până în 1962 când este numit prim secretar al Comitetului Regional de Partid Tulcea, post în care rămâne până în 1964. Din 1965 și până la reforma administrativo-teritorială din Martie 1968 al a fost secretar al Comitetului Regional P.C.R. Constanța. In Noiembrie 1974 Coman a devenit prim adjunct al Ministrului de Interne iar din Martie 1975 ministru de interne. In Noiembrie 1975 a fost cooptat membru al Consiliului Apărării R.S.R., iar în Iulie 1976 a fost ales membru supleant al Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., ceea ce însă nu l-a împiedicat pe Ceaușescu să-l destituie fără nici o formalitate procedurală necesară la asemenea funcții. Perioada cât a funcționat ca ministru a fost deosebit de dificilă, coincizând cu cea mai dificilă perioadă a lui Ceaușescu, în care acesta a pierdut aproape total dramul de încredere pe care Ceaușescu îl câștigase în 1968 prin poziția adoptată în invadarea Cehoslovaciei. Având de făcut față la situații de neconceput numai cu câțiva ani mai înainte în România, cum ar fi greva minierilor din Valea Jiului, cazul Goma și miscarea dizidentă, revolta dela 13 Iunie 1977 de pe Stadionul 23 August și de pe Litoral din aceiași vară, linșarea unui milițian de către populație la București în Iulie, ceeace a determinat destituirea generalui Jean Moldoveanu șeful Direcției Generale a Miliției, precum și această ultimă defectare a unuia dintre cei mai importanți subalterni. In locul lui Teodor Coman a fost numit tot un activist de partid GEORGE HOMOSTEANU. Prim secretar de partid al raionului Sebeș între 1965 - 1968, George Homoșteanu a fost până la această surprinzătoare numire, prim secretar al Județului Alba Iulia, funcție în care s'a remarcat cu ocazia inundațiilor din 1970 și 1975 precum și cu ocazia unor manifestări pentru combaterea propagandei maghiare în Transilvania. In ultimii ani el a făcut parte din mai multe delegații oficiale care au întreprins deplasări peste hotare.

La numai 2 zile după ce a fost uns în noua funcție, îl însoțea deja pe Ceaușescu la aplicațiile și manevrele militare efectuate la 8 Septembrie în zona Brăila - Galați. Dacă cele trei schimbări ministeriale au fost publicate prompt de presa aservită regimului de la București, o serie de alte măsuri luate tot în legătură cu cazul Pacepa, au fost cu grijă tăinuite. Astfel prin Decretul 229 tot din 4 Septembrie a mai fost destituit Ion Savu, adjunct al Ministerului de Interne și secretar al Consiliului politic al Ministerului de Interne care a fost înlocuit cu NICOLAE GARBA. Prin acelaș decret DIMA ROMULUS a fost numit ca secretar de stat la Ministerul de Interne, pare-se pe postul deținut anterior de Pacepa.

Se pare că cele 2 decrete nepublicate 227 și 228 sun cele cu destituirea lui Pacepa din funcția de secretar de stat la Interne și din cea de consilier prezidențial. Din surse neconfirmate se bănuieste că și Vasile Pungan fost șeful consilierilor prezidențiali, ar fi fost epurat.

Astfel, corespondenții din Viena ai agențiilor de presă REUTER, AFP și DPA care urmăresc situația din România, citând surse diplomatice din București, au comunicat la 1 Septembrie că în cadrul unei remanieri de mare anvergură 12 generali și ofițeri superiori din securitatea română au fost destituiți și unii chiar arestați. Alte surse indică numărul celor arestați la peste o sută.

Cotidianul vienez "Die PRESSE" scria la 7 Septembrie "Până acum nu există nici o confirmare oficială a știrilor de presă potrivit cărora au loc la București epurări și arestări printre care reținerea a doisprezece ofițeri superiori din serviciul de securitate. Cu toate acestea căderea lui Coman dovedește că în puternicul aparat al securității de stat s'a produs un adevărat seism politic".

Tot în legătură cu cazul Pacepa și destăinuirile făcute de acesta C.I.A.-ului se pare că este și rechemarea în ultimele săptămâni a 12 ambasadori români din străinătate, ceeace față de numărul de 139 de state cu care România întreține relații diplomatice reprezintă aproape zece la sută, fiind deci cea mai mare schimbare diplomatică.

Cea mai spectaculoasă "rechemare diplomatică" legată fără îndoială de acest caz este rechemarea ambasadorului României dela Washington, Nicolae M.Nicolae și înlocuirea lui pe data de 24 Septembrie cu NICOLAE IONESCU, care a ocupat până acum funcția de ministru adjunct al Comerțului Exterior.

Un alt caz tot atât de important, este "rechemarea" ambasadorului Ion Datcu, șeful Misiunii permanente a r.s.r.-ului pe lângă Națiunile Unite. La 13 Septembrie el a fost înlocuit prin Decret prezidențial (vai câtă muncă pe capul lui Ceaușescu) cu TEODOR MARINESCU care deținea funcția de adjunct al șefului Secției Presă și Radio-Televiziune a CC. al P.C.R., membru al Comitetului Central.

Stefan Constantin
OMUL DE LEGĂTURĂ CU AGENȚII VEST GERMANI.

Dacă schimbarea ambasadorilor poate fi urmărită în presa românească sau în Buletinul Oficial, în schimb rechemarea în grabă a multor funcționari cu funcții aparent mărunte dela diverse ambasade, agenții comerciale, oficii de turism, Tarom etc., se poate afla cu mai multă dificultate. După informațiile noastre, până în prezent din USA au fost rechemați la cererea organelor americane Emilia Gheorghe, directoarea binecunoscutei oficine de spionaj care este Biblioteca Română din New York, împreună cu soțul ei colonelul de securitate Ion Gheorghe, "Consilier" al Misiunii Române la O.N.U. "Tovarășa directoare" Emilia Gheorghe, fostă procuroare la Sectorul 4 București, renumită

Continuare in pag. 17

PE URMELE RĂZBOIULUI RECE:

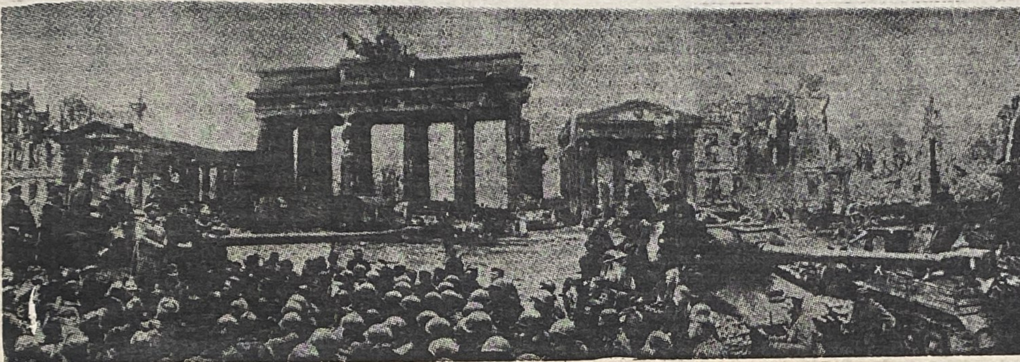
DELA BERLIN LA HIROSHIMA

Mircea MILESCU

Moartea Președintelui Roosevelt în Aprilie 1945, a adus la putere pe Vice Președintele Truman. Acesta prelua puterea când Statele Unite deveniseră puterea nr.1 în lume, când decizii majore trebuiau luate cu privire la Germania, U.R.S.S. Japonia și China, decizii care aveau să lase amprenta asupra lumii pentru următoarele decenii.

Era om cu gusturi simple, excelent jucător de poker, atras mai mult de acțiuni decât de idei, dar plin de optimism.

Veteran al Primului Război era convins de universalitatea sistemului american și avea un total dispreț față de orice regim totalitar.

HOARDELE BARBARE COMUNISTE RUSEȘTI ÎN MIJLOCUL BERLINULUI

La câteva zile de la instalarea sa la Casa Albă Truman avea să facă deja cunoștință cu activitățile lui Stalin. Liderii politici și militari din Polonia au dispărut, ‘‘invitați’’ fiind la discuții cu sovieticii în împrejurimile Varșoviei. A doua zi s’au trezit cu toții într’o închisoare din Moscova. In Iunie 1945, treisprezece dintre ei au fost condamnați pentru activitate anti-sovietică.

De la Moscova ambasadorul american Hariman îl avertiza pe Truman că lumea sta în fața unei ‘‘invazii barbare a Europei’’. Insăși Churchill vedea acum cu proprii săi ochi rezultatul alianței cu sovietele și a prieteniei cu Uncle Joe. La 12 Mai, 1945 trimitea o cablogramă lui Truman: ‘‘O cortină de fier este trasă pe linia frontului lor. Noi nu știm ce se petrece dincolo. Fără îndoială că toate regiunile la est de linia Lubek-Trieste-Corfu vor fi în mâinile lor’’.

Truman realiza că deciziile dela Yalta erau ignorate sau răstălmăcite de sovietici, ceea ce-l determină să adopte o politică mai dură față de aliații sovietici, dar care s’a dovedit ineficace.

O schimbare politică radicală față de Stalin, i se părea o aberație iar cei ce o susțineau, militari sau civili, erau considerați niște irealiști de care trebuia să se debaraseze.

Cererile lui Churchill către Casa Albă de a crea ‘‘un nou front’’ care să împiedice ‘‘pericolul mortal pentru lumea liberă’’ au rămas fără răspuns.

Ideea unei ofensive anglo-americane pe direcția Viena, via Ljubliana se născuse în capul lui Churchill încă la Teheran.

După aceea, când frontul german s’a prăbușit în Franța, Churchill a sugerat un marș al Aliaților asupra Berlinului și Praga, pentru a contrabalansa influența sovietică. Nu exista nici un fel de înțelegere sau tratat cu sovieticii, cine va elibera Berlinul, Praga sau alte regiuni. Churchii a încercat să-l convingă pe Truman se trimită Armata III americană spre Praga, pentru că aceasta pătrunsese deja pe teritoriul Cehoslovaciei. Truman n’a putut fi convins. Nu l-au putut convinge nici militari de talia lui Mac Arthur sau Patton care i-au pus sub nas situații și posibilități unice de-a da o altă față războiului și lumii. L-a convins în schimb Gen. Eisenhower care în primăvara lui 1945 a decis să înainteze în sectorul central European unde urma să-i întâlnească pe sovietici. Truman acceptă planul de a se opri pe linia Carlsbad-Pilsen-Budejovi. ‘‘Dece am risca viața unui singur american sau britanic să cucerească teritorii care în curând vor fi cedate rusilor’’ întreba Truman.

La 25 Aprilie 1945, la Torgau, pe Elba, reporterul fotograf a prins pentru posteritate imaginea primilor soldați americani îmbrățișând soldații sovietici.

La 9 Mai, 1945 armata roșie intra în Praga care se răsculase deja, împotriva nemților cu patru zile înainte. Președintele Beneș s’a întors dela Moscova convins că va găsi un ‘‘modus vivendi’’ cu Stalin, și democrația cehoslovacă va supraviețui dar noul guvern condus de socialistul Fierlinger cu opt miniștri comuniști, a pregătit drumul căderii Cehoslovaciei, trei ani mai târziu, dincolo de Cortina de Fier.

In Austria, sovieticii recunosc guvernul socialistului Rener, care avea ministrul de interne comunist. Zonele de ocupație ale Vienei erau în mâinile rușilor, iar delegații occidentali au fost admiși în Viena abia după multe insistențe și telegrame trimise de Truman și Churchill lui Stalin.

Truman putea realiza complect eroarea fatală a politicii rooseveltiene și a sa proprie de a înarma și alimenta pe sovietici, care acum staționați pe teritoriul german și austriac erau puțin dispuși să respecte înțelegerile anterioare cu aliații occidentali.

La 8 Mai 1945, la câteva ore după capitularea Germaniei, Truman semnează un decret prin care reduce simțitor volumul ajutorului acordat U.R.S.S.-ului prin Lend-Lease Act. Decretul a fost interpretat atât de strict încât navele aflate ûn drum spre U.R.S.S. au făcut cale întoarsă. Stalin a interpretat aceasta ca un afront adus sovietelor, ca un gest neloial față de Uniunea Sovietică tocmai când Germania capitulase.

Relațiile sovieto-americane aveau să se deterioreze rapid.

După multe tergiversări la 11 Iulie 1945 comisia interaliaților a putut stabili Comandatura asupra Berlinului, aflat în zona de ocupație sovietică. Rușii nu voiau să cedeze sectoarele de ocupație pentru Aliați în Berlin. Gen. Clay, Comandantul șef american a fost nevoit să ocupe clădirile și să arboreze drapelul american, în zori pe când rușii dormeau, astfel punându-l în fața unui ‘‘fait accompli’’ pe Mareșalul Jukov. Americanii plăteau acum greșala de a nu fi înaintat spre Berlin când ar fi trebuit s’o facă.

In această atmosferă de șicane avea să aibă loc conferința celor trei mari puteri la Postdam, la 17 Iulie 1945 care trebui să rezolve marile probleme europene odată cu sfârșitul Germaniei.

In aceeași zi Truman și Churchill au primit mesajul că în ziua precedentă a fost explodată cu succes prima bombă atomică la Almagordo în New Mexic. O a doua bombă se afla la bordul lui Indianopolis în drum spre insula Tinian, baza operațiilor americane împotriva Japoniei.

Bomba atomică răsturna complect raportul de forțe și relații între occidentali și sovietici.

Peste noapte americanii care plătiseră lui Stalin atât de scump la Teheran și Yalta promisiunea de a deschide front împotriva Japoniei, nu mai aveau nevoie de ajutorul militar sovietic.

Bomba atomică, cu puteri ‘‘supranaturale’’ putea să-i îngenuncheze pe japonezi care luptau cu devotament de Samurai, murind până la unul.

Stalin devenise acum un fel de creditor incomod ale cărui pretenții trebuiau reduse cât mai mult. Convenția dela Yalta prevedea însă participarea sovietică la războiul anti-japonez, și Stalin ținea morțiș să-și onoreze angajamentul prevăzând o campanie redusă dar bogată în pradă de război.

Liderii americani nu și-au bătut mult capul cu stratagemele și tricurile lui Stalin, ei posedau o armă secretă care îi făcea stăpânii lumii, fără precedent în istorie.

Planurile expansioniste sovietice li se păreau tot atât de desuete ca și cele ale lui Hitler din 1938. Rezultatul a fost totuși altul.

La 6 August 1945, Statele Unite lansează prima bombă atomică asupra Hiroșimei. Truman conta pe efectul moral al distrugerii atomice care putea aduce capitularea Japoniei.

Era o crimă ? Numărul morților era de 71.400. Lumea întreagă era îngrozită uitând că bombardamentele convenționale asupra orașului Tokio la 9 și 10 Martie s’au soldat cu 83.000 morți. In această atmosferă de panică, la 8 August Stalin declară război Japoniei devenind astfel parte aliată în războiul din Extremul Orient conform, convenției dela Yalta.

A doua bombă atomică la Nagasaki determină guvernul japonez să capituleze neștiind că americanii nu mai aveau altă bombă.

La 14 August 1945 cel de al II-lea Război Mondial se termină și Uniunea Sovietică, după o campanie de 5 zile, ocupă teritoriile acordate la Yalta de Președintele Roosevelt la care adăugau prada de război: Manciuria (Saarul oriental) și Coreea până la paralela 38 . Se creea astfel terenul pentru cel mai sângeros război pe care l-au avut de înfruntat americanii în perioada Războiului rece: războiul din Coreea.

Se vede că liderii americani nu-și bătuseră capul cu stratagemele lui Stalin !

Lumea era divizată. Puterea atomică stătea față în față cu molohul bolșevic ce se întindea dela Berlin la Vladivostoc, amenințând să se reverse pe toate meridianele globului. Războiul rece începea să-și fâlfâie aripile întunecate.

Pentru Europa de vest, care în 1945 era morman de ruine fumegânde, bomba atomică a fost o salvare. Vestul european n’ar fi scăpat invaziei sovietice sau contagiunii comuniste, dar spaima ciupercii atomice îl ținea pe Stalin dincolo de Cortina de fier.

Pentru a doua oară Truman lăsa să-i scape ceea ce istoria i-a pus în palme -monopolul atomic- pentru a forța pe sovietici să se retragă în frontierele lor. Truman a folosit arma atomică doar ca o umbrelă sub care, fără riscuri prea mari, a dus o politică de rezistență în fața sovieticilor. Dar cât timp avea să se bucure Truman de acest avantaj ?

La Postdam, Stalin nu s’a arătat surprins așa cum se aștepta Truman, de vestea bombei produsă de Statele Unite. Truman nu știa că Stalin era la curent cu evoluția bombei atomice, deși acest lucru a fost un mare secret.

Un incident diplomatic a scos la iveală fapte semnificative: Secretarul ambasadei Sovietice la Ottawa, Guzenko a cerut azil politic în Occident și a dezvăluit că fizicianul englez Allan Nunn May în timp ce lucra în echipa Oppenheimer, la Los Alamos, unde se pregătea bomba atomică, a transmis sovieticilor informații esențiale. Ulterior s’a dovedit că May n’a fost singur, savanții Fuchs și Pontecorvo i-au dat concursul. Guvernul englez omisese să informeze pe americani că Fuchs era membru al Partidului Comunist din Marea Britanie. Cu acest incident orice cooperare cu Marea Britania în domeniul experiențelor nucleare a încetat. Sase ani mai târziu englezii au testat prima explozie atomică la Montebello în Australia. Americanii au instituit Comisia Energiei Atomice stabilind și legislația secretului atomic. Era deja târziu, Sovieticii produceau arma atomică în urma altori vânzători de data asta a doi comuniști evrei americani, Julius și Ethel Rosenberg, denunțați de fratele ei David Greenglass.

La 14 Iulie 1949 Uniunea Sovietică produce prima explozie atomică. Rolul politico-militar al Marii Britanii începea să se diminueze, profilul ei apărea tot mai estompat; bătrâna regină a mărilor dispărea în ceața Ultimei Thule, doar ultimul Scion Britanic, Sir Winston Churchill, care pierduse alegerile din Iulie 1945, avea să ne mai spună un cuvânt.

Petrecându-și vacanța în Florida, Churchill a fost invitat să țină un discurs despre relațiile internaționale la Westminster College, în Fulton, Missouri, la 5 Martie 1946.

Sir Winston a fost primit în entuziasm, venise chiar Truman să-l audă vorbind. A fost un discurs anti-sovietic, menit să aducă la realitate America adormită în cântecul de leagăn al soților Roosevelt.

‘‘ De la Stettin la Trieste o cortină de fier s’a lăsat peste Continent’’. Churchill ne-a lăsat moștenire expresia, dar Cortina de Fier a continuat să crească, să devină mai înfricoșătoare.

Până la moartea lui Stalin, șapte ani mai târziu controversele au devenit tot mai acute, crizele provocate de Stalin în Iran, Grecia, Turcia au dus lumea pe prag de război, dar Truman încă mai putea acționa calculat la umbra ciupercii dela Hiroșima.

Prof. Mircea MILESCU

HIROSHIMA 6 AUGUST 1945

BISERICA CREȘTINĂ

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI "SFÂNTA MARIE MICĂ"

8 Septembrie

Foarte de timpuriu, pe măsură ce cultul Creștin se forma, sfinții Părinți s'au grăbit să cinstească șipe aceia sfântă și modestă creatură-Fecioara Maria-, aleasă de Dumnezeu ca prin ea să'și îndeplinească planurile Sale, pe cari nici îngerii nu I le cunosteau: "Taina cea din veac ascunsă și de îngeri nestiută", mântuirea omenirii, ștergerea păcatului strămoșesc, spălarea blestemului, distrugerea zăvoarelor iadului și deschiderea ușilor Raiului!

Patru sunt la număr sărbătorile sau evenimentele cari privesc direct pe sfânta Fecioară Marie: - Buna Vestire (25 Martie), - Adormirea (15 August), - Nașterea (8 Septembrie) și Intrarea în Biserică (21 Noembrie). Dintre toate patru, două au stârnit mai mult evlavia poporului Român: Adormirea pe care au rebotezat-o cu numirea de "Sânta Marie mare" și Nașterea căreia îi zic "Sânat Marie mică. Buna Vestire, momentul când arhanghelul Gavriil anunță pe Fecioară că va naste pe Mesia, poporul o cunoaște mai mult cu numirea slavonă de "Blagoveștenie", care înseamnă exact acelaș lucru, fără ca el să cunoască sensul acestui cuvânt. Intrarea în Biserică este cunoscută tot cu o numire slavonă- "Vovedenia". Este bine de subliniat că privind acest aranjament al evenimentelor în cadru în care se prezintă ele astăzi, lucrurile par cam încurcate. El par asa fiindcă Biserica s'a adaptat după calendarul politico-social care începe anul cu luna Ianuarie. Calendarul Crestin a început cu luna Septembrie, după cel Ebraic. Biserica Ortodoxă urmează și azi acest calendar în rânduiala Cultului. Atât în Evanghelie cât și în Apostol,Sinaxarul, adică aranjarea cetirilor pe luni și zile, începe cu luna Septembrie. Deci, anul nou bisericesc începe cu luna Septembrie, iar în ziua a opta a acestei luni Biserica are prima sărbătoare: Nașterea Fecioarei Maria. De-aci înainte lucrurile apar normale și au o logică: Intrarea în Biserică, Buna Vestire și Adormirea.

Judecând la repezeală și superficial s'ar părea cam exagerat ca prima sărbătoare din calendarul Creștin să fie nașterea unei copile. Da, dar prin nașterea acestei copile s'a croit opera mântuirii neamului omenesc. Prunca zămislită de Ana lui Ioachim, după ani de căsătorie stearpă, va deveni Eva cea nouă prin care Ziditorul își va realiza planul deja anunțat când a pedepsit pe Adam și Eva pentru călcarea poruncii.

Prunculița pe care o cinstește Biserica Creștină ,a opta zi din prima lună a anului, este ființa pregătită să primească pe Cuvântul Tatălui care se va întrupa din ea pentru mântuirea neamului omenesc. Prin ea pământul se unește cu cerul și Tatăl Creatorul se împacă cu Omul, creatura Sa. Ea este scara văzută de Iacov în vis, scară pe care se coborau și se suiau îngerii Domnului! (Facere 28, 12).

Să vedem originea aceste copile sau cine erau părinții ei? Informațile puține dar precise le găsim în mineiul de pe luna Septembrie.Tatăl copilei se numește Ioachim și se trege din neam împărătesc.Mama ei se numește Ana și este al patrulea copil în familia Matan-Maria. Matan este al 23-lea dela împăratul și Profetul David. Maria soția sa se trage din ficele lui Aron. Perechea Matan-Maria au patru copii: un băiat și trei fete.

Băiatul- Iacov, este tatăl lui Iosif teslarul;

Fetele:
Maria este mama Salomii, moșa;
Sovii este mama Elisavetii, soția preotului Zaharia și mama Sf. Iona Botezătorul;
Ana este mama Feciorii Maria.

Perechea Ioachim și Ana, de origine ilustră și de condiții materiale fără grija zilei de mâine, un timp din viața lor casnică l'au petrecut în tristețe: n'aveau copii căci Ana era stearpă. Acest lucru era socotit ca cea mai mare pedeapsă dela Dumnezeu. Se zicea că cei cari nu au copii nu sunt iubiți de Dumnezeu și sunt loviți de stărpiciune ca numele lor să dispară de pe fața pământului. Ambii erau credincioși și nu mai conteneau aducând daruri la Templu și jertfe de cereri. Fără disperare și fără încetare cereau Domnului un singur lucru: un prunc pentru a lua de pe ei rușinea ce-i mistuia și a îndepărta dela ei disprețul societății în care trăiau. Dumnezeu care avea planurile Lui, le-a ascultat rugăciunea și cea stearpă s'a pomenit însărcinată!

Cu mare bucurie au mers la Templu să aducă daruri și jertfe de mulțămită și în acelaș timp să facă promisiuni solemne că pruncul ce se va naste va fi afirosit Templului, adică lui Dumnezeu. Când i-a sosit sorocul Ana a născut o fetiță și i-au pus numele Maria. Evenimentul a fost serbat cu daruri la Templu și jertfe de mulțămită Domnului iar acasă s'au bucurat cu tot neamul după obiceiul timpului. Când copila a împlinit trei ani, părinții Ioachim si Ana s'au ținut de cuvânt și cu o ceremonie deosebită au condus fetița la Templu încredințând-o în mâinile Arhiereului Zaharia, soțul Elisaveti, care dealtfel era verișoară cu prunca afirosită Domnului, și stearpă tot ca Ana. Intrarea în Biserică a Fecioarii va fi subiectul articolului viitor.

Prostinghel Gratian RADU

ORIZONT SPIRITUAL

Preot Dr. Petre POPESCU

Sfântul și Marele Sinod Panortodox, agită lumea ortodoxă de pretutindeni, ierarhi, preoți, teologi și mireni, iar Biserica Romano-Catolică și Protestantă îl așteaptă cu nerăbdare, chiar cu o oarecare iritare, pentru timpul lung de pregătire.

Se așteaptă mesajul epocal al Ortodoxiei, după o mie de ani de liturghisire, de rugăciune, de lacrimi și de viață martirică. Se așteaptă ca Mireasa lui Hristos să vorbească creștinismului și lumii, în așa măsură ca mesajul ei să fie cel puțin egal în valoare cu al celor Sapte Sinoade Ecumenice. Se așteaptă ca Sfântul și Marele Sinod să anunțe din nou dragostea lui Dumnezeu față de lume. Să anunțe cu prestigiul lui că Biserica nu este ceva exterior, ci este, în esența ei, modul nou al lumii, relația nouă a lui Dumnezeu cu lumea, modul teandric al creației. In fine, să anunțe mesajul ei unic, evanghelic si profetic: "LUMEA IN BISERICA".

Când scriu aceste reflexii, așteptare, sfânta și marea așteptare, este gata să fie înecată într'o amară decepție.

Las laoparte termenii întrebuințați în actele și deciziile "Secretariatului pentru pregătirea Sfântului și Marelui Sinod al Bisericii Ortodoxe" stabilit la Geneva, Chambesy, neinspirați din Tradiția Bisericii, schimbarea continuă a temelor, a metodei, graba excesivă de a convoca Sinodul, înțelegerea suspectă dintre Moscova și Constantinopol prin care vor să impună Bisericilor Ortodoxe ignoranța și incapacitatea lor de a înțelege ce înseamnă Sinod Panortodox.

Las laoparte felul de reprezentare al bisericilor locale, (număr egal de delegați pentru fiecare biserică) și chiar lipsa de reprezentare a celor două Patriarhate din Moscova și Constantinopol, chiar dacă voi sublinia de data aceasta numai un aspect.

Pe cine reprezintă Patriarhatul din Constantinopol și cel de Moscova?

Delegațiile din Constantinopol sunt compuse în toate reuniunile panortodoxe din mitropoliți și episcopi fără credincioși și fără răspundere pastorală concretă în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. In aceste delegații nu figurează nici ierarhi din Grecia, sau profesori de circulație internațională dela cele două Facultăți de Teologie din Atena și Salonic, nici ierarhi din America, Europa sau Japonia.

Din cine sunt formate delegațiile Patriarhatului din Moscova? Reprezintă acești delegați în mod real Biserica Ortodoxă Rusă, sunt ei purtătorii adevăratului spirit ortodox, exprimă ei adevărata poziție a Bisericii Ortodoxe Ruse, a credincioșilor ei, și pot ei vorbi în numele milioanelor de martiri morți pe pământul Rusiei? Inpingând mai departe întrebarea, cine va reprezenta în Marele și Sfântul Sinod Panortodox sutele de mii de martiri români, morți întru nevinovăție pe întinsul României? Aceeași întrebare se pune și pentru toate țările ortodoxe din spațiul ateu.

Pot oare acești episcopi să vorbească și să determine viitorul Ortodoxiei?

Pentru toate aceste motive enunțate numai, sau expuse extrem de succint s'a ajuns la amara decepție, Agenda fixată în Conferința presinodală din Noiembrie 1976, ținută sub președenția Mitropolitului itinerar, Meliton. Iată lista celor zece teme: 1. Diaspora ortodoxă; 2. Autocefalia și felul în care ea trebue să fie proclamată; 3. Autonomia și felul în care ea trebue să fie proclamată; 4. Diptyques; 5. Problema calendarului comun; 6. Impedimente la căsătorie; 7. Readaptarea prescripțiilor bisericești cu privire la post; 8 Relațiile Bisericii Ortodoxe cu lumea creștină; 9. Ortodoxia și miscarea ecumenică; 10. Contribuția Bisericilor ortodoxe locale la realizarea idealurilor creștine de pace, libertate, fraternitate și dragoste între popoare și suprimarea discriminărilor rasiale.

Alegerea acestor teme, a ridicat un val de proteste în lumea ortodoxă. Agenda nu este organică, este artificială, inventată, o invenție de circumstanță, o serie de teorii anemice de natură umană, o listă scolastică, care nu are nici un raport substanțial cu experiența și viața spirituală a Ortodoxiei. Temele alese dau impresia unei întoarceri în istorie, unde se caută ranguri, întâietate, ambiții de dominare, unde să fie centrul ortodoxiei și cine să acorde autocefalie sau autonomie, deși aceste lucruri au fost stabilite prin tradiția ortodoxă. Acestor teme le lipsește suflul,viziunea și profetismul evanghelic. Prin aceste teme Biserica Ortodoxă se închide mai mult în ea și nu se deschide lumii. Lipsește acestor teme pasiunea mesianică, dinamismul Apostolului Pavel și profetismul Sfântului Ioan Evanghelistul, cum și expunerile clare, evanghelice și patetice din vremea patristică, scăldate în dragostea de Dumnezeu și om, a Sfinților Părinți și Mari Doctori ai Ortodoxiei Universale.

Un singur punct din Agendă este de o actualitate arzătoare, dar în acelaș timp foarte nevralgic pentru contabilii dela Chambesy. Punctul Unu: Diaspora ortodoxă. Este foarte adevărat, diaspora ortodoxă este extrem de importantă astăzi pentru Biserica Ortodoxă în general și pentru fiecare din Bisericile ortodoxe în particular. Oare această problemă poate ea să fie rezolvată numai cum vrea Moscova și Constantinopol? Poate chiar un Sinod să decidă de soarta acestei diaspore ortodoxe fără s'o consulte și fără să participe la lucrările pregătitoare și la deciziile ce se vor lua, poporul ei credincios, prin ierarhi, preoți și teologi? Inteleg foarte bine că pentru rezolvarea acestei probleme este necesar un Sinod Panortodox, dar există condiții favorabile pentru a se reuni astăzi un Sinod? Este posibil ca în conjunctura de azi să se aducă acestei probleme o soluție dreaptă,ortodoxă și conformă cu învățământul Sfinților Părinți? Sau se riscă ca sciziunile de azi să se adâncească și mai mult așa cum se exprima Arhimandritul Justin Popovitch dela Patriarhia din Belgrad! Toate Bisericile Ortodoxe sunt ele în măsură să fie reprezentate liber, fără nici o presiune și să fie în mod real prezente la Sinod? Reprezentanții Bisericilor care se găsesc sub jugul ateu, sunt cu adevărat liberi și cei mai indicați să apere pozițiile ortodoxe? O Biserică care își reneagă Martirii mai poate ea să fie purtătoarea duhului și conștiinții Bisericii lui Hristos? Istoria ne învață: de fiecare dată când Biserica a fost pe cruce, fiecare din membrii săi a fost chemat să mărturisească ADEVARUL și nu să discute probleme imaginare. Atâta vreme cât Biserica a fost persecutată nu s'a ținut nici un Sinod Ecumenic. Mai târziu, când lucrurile s'au limpezit și când Duhul a învins ,au venit la Sinod episcopii martiri, acoperoți de răni, de cicatrice, trecuți prin sabie și foc, să mărturisească dreapta credință și fidelitatea lor față de Hristos și Biserică.

In această vreme în care Iisus Hristos și credința în El sunt crucificate pe o cruce mai teribilă ca aceea din vremea lui Dioclețian, poate Biserica Ortodoxă să se exprime liber? In situația de azi poate ea să prezinte creștinismului în totalitatea lui și lumii întregi un mesaj evanghelic, să propună lumii încredere în Biserică ca unitate scăldată în ambianța energiilor divine, în care omul poate să-și actualizeze dinamismul său echilibrat și nelimitat? In condițiile de azi, poate, sau are ea inspirația să introducă în mesajul său și sentimentul unui sfârșit, o perspectivă eshatologică și să afirme profetic că epoca de creație în care întrăm va fi dirijată către scopurile ultime și că această experiență profetică nu poate să fie o așteptare pasivă, ci o experiență activă, un mare efort antropologic, în care omul este chemat să împlinească în natura sa hristologică puterea și gloria divină?

Să așteptăm, chiar dacă așteptarea este lungă și dureroasă, ca cerul Bisericii Ortodoxe să se limpezească, și el se va limpezi mai iute decât ne putem închipui, căci "ceea ce la oameni este cu neputință, la Dumnezeu este cu putință" și numai atunci Sfântul și Marele Sinod Panortodox va putea fi convocat.

Preot Dr. Petre POPESCU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

A.R.A.
American Romanian Academy of Arts and Sciences
Academia română Americană de Științe și Arte
Vol. II

CLASH OVER ROMANIA

British and American Policies toward Romania: 1938 - 1947

by
Dr. Paul D. Quinlan

Los Angeles
1977

Cu toate că autorul își rezumă cercetările la relațiile politice și diplomatice britanice și americane, în legătură cu România dintre anii 1938-1947, epoca cea mai confuză și tulburată din istoria României, în primul capitol al cărții, dă un rezumat istoric, în care arată situația României de dinaintea primului război mondial, intrarea ei în război alături de aliați și până la unificarea granițelor în ceea ce avea să intre în istorie drept ROMANIA MARE. Considerăm acest capitol nespus de bine venit, mai ales pentru cititorii streini, din care își pot face o idee sumară, asupra României și luptelor ei de reîntregire, pentru a înțelege mai ușor ceea ce urmează, adică frământata perioadă dintre anii 1938-1947, până la căderea ei sub jugul comunist.

Bazându-și documentarea pe izvoare britanice și americane din perioada respectivă, dar și pe unele din R.S.R., firește că unele din evenimentele pe care le prezintă, au o înfățișare obtuză, fiind privite din punctul de vedere al intereselor americane sau britanice, sau fiind măsluite de comuniști. In general însă, autorul caută să fie cât mai obiectiv în prezentarea materialului și putem spune că a reușit cu adevărat să întocmească o carte documentară demnă.

Cum multe din sursele folosite de autor sunt inedite, valoarea cărții nu poate fi negată, căci face lumină în jurul unor evenimente ce au pecetluit mai târziu soarta României. Sunt amănunte necunoscute de întreaga emigrație. Aflăm astfel că Iuliu Maniu: “pe la începutul anului 1942 a încercat să realizeze o înțelegere cu englezii ca România să-și schimbe poziția. El, i-a inștiințat pe englezi, că se gândește la organizarea unei lovituri de Stat, împotriva guvernului Antonescu, așa ca la momentul oportun. . . întreaga forță a armatei române, să poată fi întoarsă împotriva Axei. . . Dar, Maniu își avea prețul său. Vroia adică, ca Aliații să garanteze viitorul independenței Statului Român în frontierele lui de dinaintea războiului, incluzând Basarabia și Bucovina de Nord” (Pagina 83). . .

Maniu, după cum subliniază autorul acestei interesante cărți, Dr. Paul D. Quinlan, va părăsi în timp această poziție intransigentă, și: “De acord cu Regele, la 10 Iunie(1944), Maniu telegrafiază Aliaților că le acceptă termenii și că mijloacele pentru implementarea lor vor fi plănuite. Mai departe, el specifică că opoziția formează un Bloc Democratic Național-Român, compus din partidele Național Țărănesc, Liberal, Social Democrat și Comunist. La 27 și 28 Iunie, Aliații primesc planul detailat pentru punerea în aplicare a Armistițiului. Planul consista dintr'o lovitură de stat împotriva guvernului Antonescu urmată de semnarea Armistițiului. In plus, Maniu vroia ca răsturnarea să coincidă cu o ofensivă sovietică în decursul căreia, trupele române de pe front se vor alătura Armatei Roșii”. (Pag. 97-98).

La pagina 101, se scrie textual următoarele: “Nu mai încape nici o îndoială că decizia de a-l aresta pe Antonescu a fost luată de Mihai la recomandația sfătuitorilor săi”. . .

Demne de remarcat sunt și rândurile de mai jos: “Parte din creditul eliberării României trebue să fie dat Armatei Române care a curățit multe regiuni de trupele germane înaintea sosirii Armatei Roșii. Pentru a'și aroga întregul credit, Rușii au amânat a anunța eliberarea de germani a regiunilor respective până ce ele au fost ocupate de către Armata Roșie cu toate că ele fuseseră deja eliberate de către Români”. (Pag. 103).

In ceea ce privește acum mult discutatul ARMISTITIU, adevăratul nod de discordie al Exilului, iată adevărul golgoluț, pe baze de documente irefutabile, subliniat în această carte, la pagina 109: “ARMISTITIUL A FOST SEMNAT LA MOSCOVA LA ORELE 5.00 A.M., LA 13 SEPTEMVRIE, CU TOATE CA FUSESE DATAT LA 12 SEPTEMVRIE”. E limpede deci, ca “bună-ziua”, că, la 23 August 1944, N'A EXISTAT UN ARMISTITIU INTRE ROMANIA SI U.R.S.S.

Iată însă, care anume era situația dintre “Aliați” la acea dată: “La 20 Septemvrie, Vyshinski făcea cunoscut englezilor și americanilor că reprezentanților lor în “Comisia de Control”, li se va permite de a avea câte cinci funcționari fiecare în forul respectiv și că, contactele lor cu oficialitățile române pot fi făcute numai prin intermediul membrilor superiori ai Comisiei rusești, și că, vor trebui să aibe permisiunea sovietică, înainte de a călători în țară”, (Pag. 109). Cu alte cuvinte, muscalii, încă la acea dată, când cel de al doilea războI mondial nu fusese terminat, și pe care l'ar fi pierdut fără ajutorul Statelor Unite, își dădeau arama pe față, că, de aci înainte, EI sunt dătătorii de cuvânt în Europa de Răsărit.

La pag. 111, recitim îndeobște cunoscutul adevăr: “Inainte de 1944 Partidul Comunist român era o mișcare clandestină insignifiantă ce se găsea la periferia vieții politice”. Dar după 13 Sept.: “suportul comuniștilor le-a venit din partea muncitorilor din industrii, intelectuali și unele grupuri de minoritari, în special Evrei și Ungurii. In timp ce numărul membrilor partidului n'a trecut niciodată de vre-o câteva mii”. (Pag. 112).

In Oct. 1944, raporturile dintre cei doi aliați vestici și Ruși se înrăutățește, iar situația din țară devine tot mai haotică.

“Rușii, începând demontarea echipamentului rafinăriilor de petrol aparținând companiilor petrolifere britanice și americane, au loc la data aceasta noi fricțiuni între vestici și Moscova. Sovieticii pretind că echipamentele ereau germane și ca atare pot fi confiscate și trimise în Rusia. In lunile următoare, vesticii protestează în repetate rânduri, dar fără rezultat. Englezii erau deasemenea desamăgiți în legătură cu inadecvența rușilor de a dezarma grupurile para-militare de stânga și în special Garda Comunistă, cu toate că ordonaseră altor grupări să depună armele” (Pag. 117-118).

In sfârșit: “Reprezentanții vestici încep să tragă atenția guvernelor lor că trupele sovietice sprijină direct comuniștii și în unele cazuri arestează oponenții” (Pag. 122).

Am reprodus doar câteva pasagii mai elocvente din această carte interesantă ce merită și chiar trebue să fie citită de toți aceia ce-și pot permite o lectură în limba engleză. (Cartea se poate obține direct de la editură: American Romanian Academy of Arts and Sciences, 266 Lee Str., 101 - Oakland, California 94610. Prețul: $ 10.00).

Nicolae NOVAC

A. BURILIANU

CARTE DE PETECE

VERLAG JON DUMITRU

COLECȚIA "APOZIȚIA"

III

· MÜNCHEN · 1978

Iată însfârșit o carte care-și trădează întregul conținut, prin chiar titlul ei. O carte alcătuită cu adevărat din “petece”, din “nimicuri”, din “fleacuri” biblice, “fleacuri” istorice, “fleacuri” literare; mă rog, de toate și pentru toți. Un fel de. . . “STIATI CA?”, sau. . . “CREDETI ORI BA”?. în paginile căreia, găsești ceea ce poți căuta cu lumânarea în “Enciclopedia Britanică”. O carte, deși puțină ca număr de pagini, mai exact 111, te îmbogățește în cunoștințe, te delectează prin variație și te fascinează prin stil. Pe scurt, o carte care odată ce ți-a desvelit prima pagină, n'o mai lași din mână până n'ai ajuns la pagina în capul căreia stă scris: CUPRINSUL. Si abia atunci îți dai seama că nu mai ai ce citi deși ți se pare că abia începuseși s'o citești. Si-ți vine să te superi și pe autor și pe editor c'au fost prea “avari”, păgubindu-te de o bucurie a ta de lector. Ba îți vine chiar să pui imediat în plic încăodată prețul cărții și să-l trimiți editorului Ion Dumitru, (Siegfried Str. 3; 8000 Munchen 40, West Germany), ca să-ți mai trimită câteva pagini inedite. . .

Pentru ca cititorul acestei Cronici să-și poată da însă seama despre ce anume este vorba, iată mai jos câteva din “petecele” acestei “cărți de petece”:

- FAȚA LUI ADAM: Diderot, care a fost poate primul critic plastic, a scris un “Eseu asupra picturii”. O figură umană, afirma el, arată vârsta, preocupările, sarcinile de fiecare zi ale cuiva. Există o față de magistrat, alta de militar sau de hamal. O față de sălbatec, alta de om civilizat. Ce faci, ce ești se înscrie pe figura fiecăruia. Este grafia vieții. Artistul aproape că se mulțumește a copia o figură gata desenată. Diderot scrie:

“Dacă ar exista o figură greu de redat, ar fi aceea a unui bărbat de douăzeci și cinci de ani, care s'ar fi născut subit din glie și care n'ar fi făcut încă nimic.”

E greu deci să faci portretul unui om fără biografie: portretul lui Adam. Adică al unui bărbat care arată de douăzeci și cinci de ani, dar care ar fi venit azi pe lume: un nou născut adult. Am văzut multe tablouri reprezentându-l pe Adam. Incerc să-mi aduc aminte figura și nu izbutesc. A început să aibă o față a lui după ce s'a lăsat ispitit de Eva, după ce a pârît-o și după ce a fost izgonit din rai.

●

- TRADUCERE: O scenă, în România, undeva la țară, prin anii '30. Soferul sta la volanul automobilului și aștepta. Flăcăul, aplecat lângă el, îi punea întrebări: ce e cu butonul ăla, dar cu ceasul de acolo? Pentru el orice cadran era un ceas. S'a oprit la niște cifre înscrise într'un cadran. Soferul a explicat:

“E kilometrajul. Cifra arată cât a parcurs automobilul: 22.300 kilometrii.”

Flăcăul a fost cam amețit de acest limbaj. “Parcurs”? Dar deodată s'a luminat la față. A înțeles și a tradus în limba lui:

“Atât a călcat talpa ăstuia?”

●

- DAVAI: Un francez, fost prizonier de război în Germania în timpul ultimului război, mi-a povestit cum s'a petrecut eliberarea lagărului. Erau acolo mulți ofițeri francezi, mai ales de rezervă. Lagărul a fost eliberat de armata roșie. Când au intrat sovieticii, ofițerii francezi comuniști s'au aliniat și au salutat cu pumnul stâng. In felul acesta și-au arătat ceasul de mână. Era o ispită prea mare pentru soldații ruși. Prizonierilor ne-comuniști nu li s'au luat ceasurile.

Acestea au fost poate primele începuturi ale eurocomunismului.

- PREJUDECATA: Unui șef de stat african i se lua un interviu la televiziunea franceză. Ziariștii i-au amintit că ordonase să i se taie mâna unui răufăcător.

“Ei și! a răspuns șeful de stat. In Franța, răufăcătorilor li se taie capul.” Ziariștii n'au știut ce să răspundă. Au descoperit atunci o prejudecată a lumii zise civilizate, potrivit căreia mutilarea este un lucru mai sălbatec decât uciderea.

●

Ne oprim aici cu citatele, pentru a da loc în spațiul ce ne mai rămâne la următorul PANSEU: Dacă toți cei care au primit această carte și s'au bucurat citindo, vor trimite costul ei, și dacă se vor mai găsi și alții care s'o comande, poate că autorul și editorul vor îndrăzni să tipărească și un al doile volum din această carte de prețioase “petece”. Si asta, numai așa, de florile mărului, pentru a-l dovedi pe autor drept “Profet mincinos” atunci când a scris în “chipul de Prefață”, aceste rânduri: “A publica este a căuta un public. Iar riscul este de a nu-l găsi. In cazul de față nu s'a asumat nici un risc: de la început este bine înțeles că nu va fi public”. . .

CRONICAR

BUCOVINA, ȘTIMĂ A VISELOR

Ovidiu VUIA

Spre Bucovina poți să urci pe trepți ca spre un turn al țării, plecând din vechiul scaun domnesc al Moldovei, Suceava, de lângă ruinele cetății lui Stefan-Vodă, ori din Dorohoiu, orășelul grădinilor și al caselor cu ceardacurile ascunse după stâlpii albi ca de var. Vom ajunge pe drumul ce duce spre târgul Mihăilenilor, odinioară loc de întâlnire al târgoveților și de popas al poștalioanelor sau al berlinelor boerești. Aici la Mihăileni spre Cernăuți, mica Viena a Nordului, calea este tăiată brusc ca de paloșul unui balaur al întunerecului, călătorul confruntându-se cu marea tragedie a acestui pământ românesc, robit și furat. Mihăilenii, rămâne printre noi ca o stihie, simbol care și-a pierdut între timp toate rosturile, apărând ponosit și devastat, având silueta unei curți de țară, părăsită de stăpânii săi. Deaceia este mai potrivit să urcăm calea care vine din Transilvania-pornind pe urmele lui Dragoș-Vodă, cel plecat din țara Maramureșului de lângă trupul zimbrilor-trecând pe lângă Bistrița, Năsăud intrând pe poarta Dornei cu urcuș până la Gura Humorului și a Câmpulungului. Se pătrunde într'un peisaj de adevărat Tirol al României, în care omul uitând de respectul muntelui s'a cățărat pe vârfurile lui, satele și casele omului desfășurându-se lângă vizuina ursilor și a lupilor. La poalele pădurilor de brazi care se înșiră ca niște perdele verzi de ametist insulițând orizontul infinit și albastru. Pe lângă poene, pridvoare cu zări din alte lumi și măguri, împovărate de covoarele de jnepi, verande cu arome reci deschise spre înalt. Dacă ai să cobori și dacă ai să calci cu pasul mărunt pe iarba groasă a acestor plaiuri, o să simți pe dată că ai intrat într'un fel de rai al pământului în care liniștile și tăcerile devin așa de profunde încât orice mișcare îți pare un strigăt pe când șoaptele iau rotunjimi de cristal cu durități de piatră arsă. Aerul proaspăt îți taie răsuflarea și vânturi pe coastă dau văluri transparente la o parte, sborul cocoșilor de munte sau un murmur depărtat de izvor mângâindu-ți auzul. Lacuri și iezere de munte, frânturi ale unui cer fluid deschis printre ierburile cu lugerele aprinse în argintul aurorei care se desțelenește din ceață.

La răscruce de poteci, îți iese în cale pădureanul, în port alb, cu sumanul înflorit, având lângă el pe femeia lui și ea în alb cu zadie și năframă neagră, părând amândoi o pereche îngemănată cu pădurile și cu codrul, care le-au celebrat sub lună, nunta.

Veacurile vieții românului sunt atât de legate de pădure încât Blaga consideră simbioza lui cu pădurea, nu numai ca o mărturie a trecutului său haiducesc dar și o mai veche moștenire dela strămoșii săi geto-daci. Frunză verde, preludiul oricărui cântec popular și mitul mumei pădurii sunt categorii spirituale caracteristice eresului neamului nostru din timpurile cele mai vechi.

Dar pădurile de șes, roșii de stejar sau albe de mesteceni sau cele albastre fumurii de fag, deapănă un alt cântec decât cel al pădurilor de brazi, care te poartă într'o țară alpină, de sub ceruri, în care te apropii de toate umbrele pământului, frați în mit și magie.

Din acest peisaj bucovinean a descălecat în literele românești, un poet peste care anii pe nedrept au început să-și aștearnă bruma uitării: Mircea Streinul. Născut în 1910, se va sfârși din viață în anul 1945, departe deci de a fi spus tot ce avea de spus. Cu toate acestea activitatea lui a fost prodigioasă, în cea mai bună parte dusă în capitala Bucovinei, Cernăuții. Gurile rele susțineau că scria prea mult și prea repede. Dacă ne gândim însă la Luca Giordano, napolitanul, pictor al Escorialului căreia i se zicea și "fa presto", va trebui să admitem că nu felul repede sau încet de a lucra hotărăște valoarea unei opere de artă ci harul sfânt pe care artistul a știut ori nu, să-l însufle creației sale.

Căci nimeni nu va putea contesta vocația de poet a lui Mircea Streinul din volumele de poezii ale căruia cităm: Carte de iconar (1933), Itinerar în anexe în vis (1934), Tarot sau călătoria omului (1935), Zece cuvinte ale fericitului Francisc de Assisi (1936).

In poezia sa, Mircea Streinul se identifică cu peisajul silvestru bucovinean, depășind orice limită a irealului sau a visului, ajungând la o trăire lucidă cu toate simțurile în alertă, pentru a putea percepe și despărți pe ceace este Dumnezeu, de ape, de cer și de neguri:

> apoi,în frunze, ploaia lungă l-a pierdut;
> L-azi pe Dumnezeu prin negură cum vine,
> sunând lumina strânsă'n stelele de lut

Poetul este rătăcitorul personaj al acestor meleaguri având "sălbaticul dor de țărână și tăcere", contopindu-se, adică mai bine spus, devenind el însuși, lumea de piatră și pădure, cu "sângele nopții cel cald":

> sub pasul ciutelor
> sună clopote mici. O pajură cu ochiul
> verde tulbură
> frunzișul serii, pe când din besne lupii
> urlă'n urma cerbilor
> pierduți sub zarea obosită de luceferi:
> -tac oierii, ca'n mănăstirea
> de lumină să cânte îngerii nevăzuți...

Turmele de căprioare ucise de o Diană a pădurilor pășesc sfioase, cu membrele sălbatece și străvezii, ca în tindă de biserică în versurile poetului:

> Diana junghie'n culcușul cald al ierbii
> grumajii ciutelor cu ochi de stele.

Aurora, stelele, soarele și noaptea devin elementele aceluiași eden, spațiul fizic fiind înlocuit cu unul trăit pe coordonatele propriului său univers:

> Serpii albastri și roza auroră scutură zarea,
> Stelele cad în palmele lui-și le soarbe;
> Soarele scoate din verdea pădure ciutura
> aburii nopții, grei de mireasma amară.

Mireasma amară: corespondență rară din paradisul artificial al poetului, scântei ale unei insomnii neîntrerupte de aripa odihnei.

Damascul alb al iernei acoperă pădurile de conifer care ca troițe albe poartă trena de cetini, a căror lumini tari dor și ustură ochii, ucigând toate umbrele întinse pe lava moale a ghieții. In aceste catedrale ale tăcerii, cu mătasa văzduhurilor între ele, poetul ajunge să calce în moarte. Prezența renilor transpune de fapt peisajul într'un pol Nord al visului:

Renii vin să'ngenuncheze'n liniștea zăpezilor și'n moarte. Dar moartea în poezia lui Mircea Streinul nu e nici jale, nici melancolie, nici litanie tânguitoare, depășind și resemnarea cosmică a eroului Mioriței moldovenești. Moartea în poezia lui Mircea Streinul este o împreunare a omului cu natura, o metamorfoză care nu înseamnă un sfârșit ci un început, o altă înviere prin care omul poate să intre în țara marilor mistere, ajungând să le cunoască orarul, un prag spre o altă cunoaștere, mai adâncă, mai pură: fântână în ochiul căreia apare răsfrânt în infinit cerul unei alte lumi.

In "Tristeți de rai" poetul prezintă un paradis roș de boala morții dându-i acesteia, acel care se va săvârși din viață atât de tânăr, un rol absolut, într'o laudă metafizică:

> Până și'n rai va trebui să fie moarte
> Vor veni copiii morți demult
> în îngereasca, slobozitoare ceață
> să moară încă odată
> Intr'al sunetelor dulce tumult.

Viziunea poetului care ține de fapt de o cosmogonie a lui proprie ar putea fi isvor de adânci și bogate meditații. Mă mărginesc să amintesc aici că sinceritatea trăirii poetului sub obsesia morții în crâng sălbatec bucovinean nu-și găsește corespondență decât în lirica nemuritoare a lui Eminescu. Bardul de la Ipotești în poezia sa "Mai am un singur dor" adună la căpătâiul său cel de pe urmă, într'un decor fantastic, pe toți acei ce i-au fost dragi în viață: marea, codrii, izvoarele și teiul, acesta din urmă de fapt purtând cu el mireasma de primăvară a iubirii veșnice eminesciene. Dar pentru a sugera marea nemișcare a Templului de ghiață a morții, cu care se va contopi curând, Eminescu va recurge la același decor de peisaj bucovinean, pe care ca elev a lui Arune Pumnul de la școala dela Cernăuți, l-a cunoscut și nu l-a mai putut uita niciodată. Bucovina, cu nopțile ei profunde și cucernice apare în versurile:

> Alunece luna
> Prin vârfuri lungi de brad
> și
> Luceferi, ce răsar
> Din umbră de cetini.

Aici înălțimile de cleștar au miroase unice de naos și de altar.

De remarcat că Eminescu a prelucrat această poezie în nu mai puțin de 40 variante, 4 versiuni stându-mi la dispoziție. In toate acestea primele versuri citate sunt prezente pe când ultimele două versuri nu le găsim decât în forma considerată definitivă a acestei poezii. Chiar dacă această din urmă formă poate să aibe părți în care să nu fie superioară variantelor sale, sigur este că fără aceste versuri, poezia "Mai am un singur dor" a lui Eminescu, n'ar avea semnificația profundă de cântec al morții pe care îl are. Si pentru a se vedea măestria procedeului poetic, în contrast vom putea cita un altul în care Tudor Arghezi, poetul "mlaștinii și livezii", într'un peisaj de șes purtându-și luceferii, ca pe firele de artificii luminoase ale pământului de unde nasc și unde se reîntorc, realizează până la urmă un adevărat imn al vieții, unui requiem fiindu-i opus un triumf al luminii:

> Imi atârnă la fereastră
> Iarba cerului, albastră
> Din care pe mii de fire
> Curg luceferii'n neștire.

Dar Mircea Streinul ca un îndrăgostit de cultura românească a fost și un animator al ei, fiind directorul revistei "Iconar", apărută în Cernăuți, în anul 1935, în jurul ei adunându-se o serie de condeie plecate cu precădere din ceiași regiune a țării. In 1938 publică o antologie a poeților bucovineni din care fac parte poeții: Gh. Antonovici, Traian Chelariu, Gedeon Coca, George Drumur, Teofil Lianu, Aspazia Munte, George Nimigeanu, Vasile I. Posteucă, Neculai Roșca, Mircea Streinul, Nicolaie Tcaciuc-Albu, Iulian Vesper, Cristofor Vitencu, E. Ar. Zaharia.

Dintre aceștia după umilele mele cunoștințe Julian Vesper, Traian Chelariu și Vasile Posteucă au cinstit din plin numele lor de poeți, bineînțeles alături de emulul lor Mircea Streinul. Vasile Posteucă este una și aceași persoană, cu poetul de mai târziu al amarnicului nostru exil, ale cărui inimă și cuget i-a fost până la moartea sa, survenită cu totul prematur. Oricine se va apropia de poezia acestui din urmă poet, pentru a o pătrunde cu adevărat, va trebui să purceadă dela aceleași premise stilistice sădite în inima lui de îndepărtata Bucovină, al cărui fiu drag a fost

Intorcându-ne la Mircea Streinul, putem spune că dacă știmă, înseamnă duhul mitologic femenin, paznic al apelor, pădurilor și comorilor, o întruchipare de bună seamă a ei, este și poezia lui Mircea Streinul, floare a sfântului pământ, în parte, furat nouă azi al preasfintei Bucovine.

Ovidiu VUIA

BISERICA MĂNĂSTIRII VORONEȚ

Urmare din nr. trecut

Au trecut doi ani. S'a dus la Ripolin, așa cum i-a spus Președintele. Greu lucru. Venea seara acasă, sfârșit de oboseală. Dar seara se întâlnea cu Președintele și cu Hagi Costache, și la crâșmă uita de toate necazurile. La Ripolin a stat un an. După aceia s'a dus la Scoala de plastice. Guvernul francez deschisese o școală, unde dădea și burse. Si la școală fusese cel mai bun elev. Il apreciau toți profesorii, în cap cu Directoarea. Când îi venea o comandă mai delicată, Directoarea îi încredința execuția, lui, lui George Pascaru. A absolvit Scoala, întâiul la clasificație. Inclinarea lui nativă la desen și sculptură, îi servise la ceva.

Intr'o seară îl întâlnise la masă numai pe Hagi Costache. Președintele nu venise.

- Dar unde e Domnul Președinte?, întrebase pe Hagi.

Si acesta, în loc de răspuns, i-a făcut un gest vag cu mâna. Al dracului regățenii ăștia, când nu vor să răspundă la ceva, fac un gest vag cu mâna. Parcă ar fi un gest francmasonic. După masă, Hagi a voit să se despartă.

- Păi dacă nu e Președintele, seara asta, la pat, arghelene...

Dar îl invitase el, căci tocmai luase bursa. S'au așezat la o masă și au început să bea, bătrânește. Si apoi, limbile, puțin câte puțin, s'au deslegat.

- Măi arghelene, grea e viața a început Hagi. In ultimul timp, Hagi poartă o beretă basc, pe care n'o părăsește niciodată și nicăiri. Nici când doarme.

- Mi-i frig, măi arghelene. Ce vrei? Sunt om bătrân. Măi Georgică, se înduioșează Hagi, eu am să mor curând. Si știi... am să te rog ceva. Când m'or pune în cosciug, să-mi pui bereta pe cap... Ca să nu-mi fie frig.

- Dar, nu te întorci în Tară? Am auzit că Pralea, cumnatul Dvoastră, a ajuns ministru.

- Stiu, mi-a scris nevastămea. M'așteptam. Dar... să fie la el, acolo. Eu sunt bătrân și calui bătrân nu se învață la buestru.

Au tăcut apoi, au mai băut un pahar de vin și iar au tăcut.

- Președintele trebuie să fie cu poetul. Spune într'un târziu Hagi.

- Cu poetul?... Cu care poet?...

- Cu Firfirlicu.

- Firfirlicu?... Dar Firfirlicu e poet?

- Așa zice el. Să fie la el acolo. Eu nu cred că e poet, cum nu sunt eu mitropolit. Când a venit, la început spunea că a fost la Curentul. Că era unul dintre cei mai buni de la Curentul. Când vorbea de Pamfil Seicaru, spunea totdeauna: Maestrul meu Pamfil Seicaru. Si însfârșit, Seicaru a trecut pe la Paris. L-am văzut și eu căci am fost bun prieten cu el în Tară. Si l-am întrebat de Firfirlicu. Si Seicaru, a stat, s'a gândit, s'a răzgândit și la urmă, mi-a răspuns:

- Firfirlicu?... Firfirlicu?... Nu-mi amintesc Hagiule.

Si cum ți-am spus, eu il cunosc bine pe Seicaru. Nu cunosc al doilea care să aibă memoria lui. Scurt, de atunci Firfirlicu nu mai spune "Maestrul meu Pamfil Seicaru", și-l înjură pe toate cărările. Stă într'o cameră alaturi de a Președintelui.

Hagiu surâde.

- Mi-amintesc de una bună, reia el. Presedintele cunoscuse pe o evreică din România. Era fata unuia dintre bunii filologi pe care i-a avut România. Cu toate că era evreu. Si evreica.... urîtă foc. Se îndrăgostise de Președinte. Era casieriță la o instituție de binefacere americană. Afacere jidovască... adică necurată. Ca și Blagomanul nostru...

- Blagomanu?... Ce-i aia? întreabă Pascaru.

- Cum?... N'ai auzit de Blagomanu? Era o șmecherie --asta românească -- de ajutorare a Românilor refugiați. Se cheltuiau mai mult cu lefurile funcționarilor, decât cu ajutoarele. Insfârșit, mai bine că n'ai auzit. Dacă te-ai fi dus pe acolo ți-ar fi dat un bilet de metro și o recomandație la Ripolin. Si pentru Ripolin, după cum ai văzut tu singur, ți-a servit tot atât de bine recomandația Președintelui.

- Da!... Marș la Ripolin!... râde Pascaru.

- Exact. Si evreica era aceia care decidea ajutoarele când cei care le cereau erau români. Si Președintele obținea ajutoare pentru el și pentru prietenii lui. Era destul să ceară și evreica se înființa. Dealtfel se înființa și fără ca Președintele să ceară. Vezi, ea voia... altceva. Dar cum era urîtă foc, și cum pe Președinte îl interesează mai mult paharul decât femeile, chiar când acestea sunt frumoase, căuta să se eschiveze. Când venea evreica, Presedintele, fără ca ea să-și dea seama, bătea în perete. Și se prezenta Firfirlicu, surâzător și nu se mai mișca de acolo până când pleca evreica. Dar vezi că Firfirlicu e un mare pișicher. Câteodată se făcea că nu aude. Si atunci, stând amândoi pe pat, Președintele și evreica, aceasta, trecea la asalt, îl înghesuia. Si atunci bietul Președinte se retrăgea și, în hârjoană, bătea în perete nu numai cu mâinile ci și cu picioarele, până când apărea salvarea în persoana lui Firfirlicu. Si apoi, neavând altă soluție, evreica îi invita pe amândoi la băutură. De data aceasta beau numai cognac și încă de cela bunul, "Remy Martin". Si natural, plătea evreica. Dar într'o zi, Firfirlicu nu era acasă. Si salvarea... ai fost dumneata.

- Imi aduc aminte, spune Pascaru. Dar Firfirlicu ce lucrează?... cu ce se ocupă?

Drept răspuns, Hagi Costache face iar gestul vag cu mâna.

- Ce lucrează?... Dar de ce să lucreze? Caroserie faină și... motor idem, după câte se vorbește.

*****

In seara aceea, Președintele i-a invitat la masă la restaurant. I-a urcat într'un taxi și au oprit la restaurantul românesc din Montmartre. Proprietar era maiorul Adrian Constantinescu. Tot "oț" de regățean și ăsta, dar ce om de treabă. L-a primit pe Președinte cu brațele deschise, le-a aranjat cea mai bună masă din local și le-a adus lista de bucate. Au mâncat sărmăluțe, dar lui Pascaru nu-i plac prea mult. Sunt mici. A observat și Președintele.

- Ce-i arghelene... nu-ți plac? Păi cum au să-ți placă? Tie-ți plac cum se fac în Argheal, mari cât pepenele galben. Si apoi, că deobicei... la băut. Dar seara aceasta-lucru rar-se discută și politică.

- Stii, Domnul Președinte face și politică. E reprezentantul pentru Europa al partidului liberal. Președintele e la Washington, spune fostul procuror.

- Si cine e Președinte? Pascaru n'a avut niciodată și nu are nici acuma, nici cea mai mică ideie de politică.

Si drept răspuns, Pascaru obține semnul francmasonic.

- Dar de ce v'ați înscris la liberali? revine cu altă întrebare, Pascaru.

- Pentru că's puțini... Stii.... pentru economie. Când se întrunește partidul, nu-i nevoie să închiriem o sală. E suficientă o cabină telefonică.

FĂCĂTORUL DE ÎNGERI

N. S. GOVORA

In ochii lui Pascaru, Președintele capătă dimensiuni și mai mari.

- Atunci însemnează, Domnule Președinte, că ați citit multe cărți în viața Dvoastră. Pascaru se gândește cu milă la cele opt-nouă, citite de el.

- Cărți?... Nicidecum. Cred că n'am ajuns la zece. Eu, când ajung la pagina a cincea, adorm.

- Atunci... cum ați învățat politica?

- După ureche...

Si de la altă masă s'a sculat un tip și a venit să-l salute pe Președinte. Si iar îmbrățișări. Cum se vede, pe Președinte îl cunosc toți... Fain om, gândește Pascaru cu admirație. Noul venit e doctorul Calomfirescu. Alt "oț" de regățean.

S'au unit mesele, s'au schimbat locurile. Doctorul era cu nevastăsa, și cu o franțuzoaică drăguță, roșcată, de vreo treizeci de ani.

- Mademoiselle Francoise, a prezentat-o doctorul.

Si pe Pascaru l'au așezat alături de Mademoiselle Francoise. Fiind o franțuzoaică de față, s'a discutat franțuzește. Si Pascaru se descurcă acum destul de binișor pe franțuzește. Si Francoise caută sămânță de vorbă. Si la sfârșit, fără ca să i-o ceară Pascaru, Francoise i-a dat o întâlnire pentru Duminică.

Când s'au despărțit, au plecat pe trei cărări. Dar Președintele i-a mai invitat la un cognac într'un bar.

- Stiți... a plătit doctorul tot, așa că avem bani, i-a lămurit Președintele. Si la crâșmă, Președintele, i-a spus:

- Georgică, dacă ești deștept, ai dat lovitura cea mare. Stii... i-ai plăcut franțușcăi.

Pascaru s'a roșit. Cu impresia aceasta rămăsese și el.

- Numai că acuma trebuie să te faci puțintel "oț" de regățean. Dacă rămâi arghelean, ai pus-o de mămăligă. Stii, eu cunosc pe franțușca asta. E marchiză... Marchiza de Chantecler... Numai că e cam hanțușcă. Si pretențioasă foc. Greu de satisfăcut muerușca asta... Nu ajunge caroseria... e nevoie de motor... de motor bun. Dacă nu-i motor, numai cu caroseria ai dat-o dracului. De bărbatusău s'a despărțit pentrucă nu avea nici caroserie bună și nici motor. Unii zic că și-a oferit farmecele cu dărnicie și la nemți și la americani. Dar asta e chestie veche. De atunci a curs multă apă pe Sena...

Pascaru se îmbată deabinelea.

- Dar doctorul?... Are cabinet, nu-i așa?

La această întrebare, Președintele a strâns din umeri și a făcut semnul vag cu mâna. Semnul francmasonic, cum îi spune Pascaru.

- Si ce legături sunt între doctor și marchiză? întreabă din nou Pascaru, dar și la această întrebare, răspunsul obținut a fost tot semnul francmasonic.

*****

S'au aranjat toate. De la prima întâlnire. Sau mai bine zis le-a aranjat Francoise. Ea a dictat și el a acceptat. Vor face împreună un atelier de plastice. Ea pune banii, el lucrul. Vor trăi împreună, în apartamentul ei. Ea a găsit-e foarte descurcăreață-un local în "La Varenne", a cumpărat mașini, materie primă și a angajat și lucrători. Si a pus, natural-ca bună franțuzoaică-totul pe numele ei. Si apoi i-a dat cheile în mână.

- Uite dragul meu, totul e aranjat. Acuma vine rândul tău. Eu nu am timp să mă ocup de chestia asta. Eu am alte ocupații.

Apartamentul franțuzoaicei e într'un cartier "chic", e micuț dar cochet, el își are biroul lui, cameră de baie, telefon... ca la mama acasă. Ba chiar mai bine ca la mama acasă. Cu Francoise se întâlnește numai seara. El e toată ziua la atelier, ea-si-a dat seama de asta-lipsește de acasă toată ziua. Unde se duce? Ce face? Nu i-a spus și nici el n'a întrebat-o. Dealtfel, el e obișnuit. Cu nevastăsa la fel. Era fata unui profesor de muzică de la un liceu din București. Prieten cu taicăsău. Dealtfel, ei doi au aranjat căsătoria. Intr'o zi s'a pomenit mutat la București, la regimentul de gardă. La plecare, tatăl său i-a dat o scrisoare către un prieten al lui din București. Prelipceanu, se chema. S'a dus cu scrisoarea, profesorul l-a primit bine și, și mai bine l-a primit Domnișoara Amalia, care tocmai terminase liceul și frecventa vag facultatea de litere. După trei luni erau căsătoriți. Se vedeau rar. Câteodată nu se vedeau cu zilele. El la serviciu, ea la pocker cu prietenele. Si el cu serviciul ca... cu serviciul, dar mai des cu paharele. Si când venea noaptea acasă beat, era mulțumit că nevastăsa era la pocker.

Acuma însă, lucrurile nu prea-i plac. Bine, ziua la atelier. Perfect. Acolo își are răcitorul cu sticleleacuma are bani și bea numai cognac, și încă... Remy Martin. Dar el simte lipsa Președintelui și a fostului procuror. Lui îi place să bea cu prietenii, și încă, cu prieteni care apreciază băutura. Singuri beau numai "fiakerii", se spune la ei în Argheal. Si, mai teribil, franțuzoaica nu-l lasă să bea nici acasă.

- Georgică,... mai încet cu paharul, îi spune ea când îl vede că și-l umple. Nu ești cu mine ca să bei.

Si, însfârșit, nu e el arghelean așa de tâmpit cum cred "oții" de regățeni. Isi pune sticle de cognac prin toate ascunzișurile casei. Și noaptea se duce... la closet. Si se ducea des, în prima săptămână. Câte zece ori pe noapte. Până golea sticla. Si într'o zi, sgripțuroaica de franțuzoaică i-a spus în mod autoritar.

- Georgică, azi nu te duci la atelier. Mergem la doctorul meu.

- Dar, ai ceva? Ce ai Francoise?

- Eu... nimic. Dar tu ai. Mergem la doctor să vedem ce ai, de ce suferi, de te duci de zece ori pe noapte la closet.

Ce fericire a fost pe el când peste o săptămână a putut să-și vadă prietenii. S'a îmbătat ca un porc. A băut cel puțin o vadră de vin. Sgripțuroaica îl aștepta ca o tigresă. Dar pe urmă lucrurile s'au mai aranjat. Acuma franțuzoaica lipsește și noaptea, nu numai ziua. Si el n'o întreabă unde se duce, ci din contra e mulțumit că poate să-și facă voile. Se întâlnește des cu cei doi prieteni, și-a făcut și alții, l-a cunoscut și s'a împrietenit cu poetul Firfirlicu și cu o mulțime de evrei din România. Pe toți îi cunoaște grație Președintelui. Acuma are bani, invită și plătește el, și când ai bani, de prieteni nu duci lipsă. Cât privește despre lipsurile de acasă ale franțuzoaicei? Cu atât mai bine. La fel cu nevastăsa. Ce-l interesa pe el cu cine juca pocker nevastăsa? El era mulțumit că n'o găsea acasă când venea beat. Si dacă nu venea două-trei zile-cu pockere interminabile-cu atât mai bine.

Si într'o seară, la restaurantul românesc, adresându-i-se, poetul Firfirlicu i-a spus... marchiz. El n'a dat atenție, însă în altă seară, un evreu i-a spus marchiz consort iar în alta, tot un evreu, i-a spus scurt... consortule. Atunci a dat să se supere, dar când evreul care-i spusese așa l-a lămurit că aceasta e porecla pe care i-a scos-o Președintele și că acuma toți, când vorbesc de el îi spun marchizul, marchizul consort sau mai pe scurt, consortul, i-a trecut supărarea ca prin farmec.

- Ei bată-l să-l bată pe Președinte, tot "oț" de regățean a rămas.

Numai când i-a pus altă poreclă, "le cocu magnifique", s'a supărat foc.

- Asta-i prea de tot, a spus el, și a plecat supărat. Si supărat a rămas. Nu mai vorbește cu Președintele și nu mai calcă la restaurantul românesc. Cu alți prieteni pe care și i-a făcut, se întâlnește prin alte crâșme.

Numai că atelierul nu prea merge. Fabrică deocamdată numai cabluri electrice, marfa e minunată, are clienți dar, la sfârșit de lună ... pierderi mari. E drept că și el cheltuiește cam mult cu băutura, dar cifra pierderilor e de o mie de ori mai mare decât toți banii pe care-i cheltuiește el cu băutura și cu prietenii. Atunci a chemat pe căpitanul Burduloiu. Burduloiu e un refugiat român, bețivan clasa întâia, fost ofițer de ață și acuma comptabil foarte bine cotat în Paris. Acesta i-a cerut date, prețul de vânzare al kilometrului de cablu, costul materiei plastice, costul firului metalic, chiria, mâna de lucru, etc. Si după ce a umplut de calcule două foi de hârtie, i-a spus compătimitor:

- Păi cum vrei să câștigi tu, măi Pascarule? Nu poți câștiga de moment ce prețul de cost e superior prețului de vânzare. Continuând așa... falimentul!

- Falimentul!... își spune el trist când a rămas singur după plecarea lui Burduloiu și a golit o sticlă de cognac... Falimentul!... Ca și cu crâșma de la București... ca și cu undițele!... Se vede treaba că sunt un falit înăscut!... Dau faliment în tot ce întreprind!...

Dar seara, la crâșmă, cu prietenii, a uitat de toate. Nu e motiv de îngrijorare de moment ce la sfârșit de lună, franțuzoaica plătește totul. Dar el îi duce dorul Președintelui. Nu înțelege cum a putut să-i scoată porecla "cocu magnifique"!... Si de ce?... Care e motivul?...

Intr'o seară se plânge franțuzoaicei.

- Nu înțeleg cum a putut Președintele să-mi spună "cocu magnifique"!... Asta nu i-o pot ierta.

- Nu i-o poți ierta?... Si totuși, Președintele are dreptate... Perfectă dreptate.

- Cum are dreptate?

Si Francoise i-amintește. Intr'o seară erau la restaurantul românesc ei patru: Președintele, Hagi Costache, Francoise și Pascaru. Se bea mai puțin din cauza prezenței franțuzoaicei. Si pe Pascaru l-a prins melancolia. Si a început să povestească. Scene din prizonierat, din Divizia Tudor Vladimirescu, lucruri pe care ceilalți le ascultau cu interes. Si atunci și-a amintit de nevastăsa. Si pentru prima dată, la amintirea ei, i s'a urcat un nod în gâtlej. A trebuit să bea un pahar de vin ca să scape de el.

[illegible]

Rânduri dela Paul Goma

Paris, 4 August 1978

De întârzierea cu care mă adresez „Cuvântului Românesc" — publicația cea mai echilibrată și mai de valoare din exilul românesc — sunt de vină eu și numai eu. Nu voi invoca lipsa de timp, pentru că, cine vrea are; nu voi aminti nici de acel material răutăcios la adresa mea, apărut în ziar — pentru că ziarul Dvs. „nu împărtășește totdeauna opiniile exprimate în paginile sale".

Desigur, ceva-ceva s-a întâmplat. Un ceva-ceva care m-a luat în primire, începând din clipa în care am ajuns în Franța și care nu mă slăbește nici în clipa de față. Ceva-ceva care, mărturisesc, m-a împins exact acolo unde voia Securitatea: la izolare, la refuzarea contactelor cu ceea ce se cheamă exil românesc.

Neavând structură de om politic, nu mi-am spus că, orice s-ar întâmpla, în cele din urmă tot mă voi pupa în Piața Independenței cu cei care mă înjură; neavând structură de sfânt, nu mi-am oferit și celălalt obraz. Fiind ceea ce sunt, un oarecare om din carne și din sânge, mi-am zis: „Am căpătat exact ceea ce meritam. Să-mi fie învățătură de minte!"

Nu știu în ce măsură știți care mi-a fost viața, în România. Nu vorbesc de detalii, ci de tratamentul de care... m-am bucurat, în ultimii zece ani, din partea „presei", prin Eugen Barbu, Titus Popovici, Nicolae Dragoș, C. Dobrescu, Vasile Băran ș.a.. Dacă mai adaug și tratamentul... verbal pe care mi l-a administrat Securitatea, imaginea devine de o simetrie incredibilă:

În România eram considerat *dușman*; *dușman* sunt considerat și în exil.

În România eram considerat *subversiv*; *subversiv* sunt și aici.

În România mi se reproșau (un eufemism!) legăturile cu „Europa liberă", cu jurnaliști occidentali; exact aceleași reproșuri mi le formulează, aici, unii exilați.

În România mi se reproșau (tot eufemism) atacurile la adresa lui Ceaușescu; nu alte reproșuri mi se aduc aici.

Dar simetria se realizează și din contraste:

În România eram considerat anticomunist — și tratat ca atare; aici, în exil, sunt tratat de... din contra.

Acolo eram considerat „element periculos, urând socialismul"; dincoace, din contră.

Nu are rost să continui. Dar are rost să constat următoarele:

1) Există o ciudată similitudine între, pe de o parte, Eugen Barbu și ceilalți „jurnaliști" din România și între „jurnaliștii" care m-au atacat aici (unii dintre ei chiar l-au citat pe Eugen Barbu — fără să indice sursa);

2) Se constată cu ușurință aceeași „rațiune superioară" care, în România, ca și în exil, m-a „demascat" pe mine („scriitor fără talent", „nebun", „ambițios", „necinstit", „subvenționat de Europa liberă" etc. etc.) și a „discreditat" mișcarea pentru drepturile omului din 1977.

Un fapt concret: în ajunul plecării mele spre Franța, mai exact: în seara zilei de 19 nov. 1977, ministrul Pleșiță m-a convocat în clădirea ministerului,... ca să-și ia rămas bun de la mine. După ce m-a avertizat că, dacă nu-mi țin gura, „brațul Revoluției" mă va atinge oriunde, după ce m-a asigurat că, de cum voi ajunge la Paris, voi primi un *semn* din partea lui, care *semn* voia să-mi demonstreze că Securitatea nu glumește (și n-a glumit deloc cu Monica Lovinescu), Pleșiță mi-a spus aproximativ următoarele:

— „Noi nu te-am putut hali — să zicem că n-am vrut să ne mânjim. Dar noi suntem peste tot, avem oameni și mijloace peste tot. Dacă te-am fi lichidat aici, pe loc, ar fi ieșit scandal, or noi, în momentul de față, nu vrem scandal. *Așa că am decis să te dăm pe mâna exilului românesc, care o să te halească în doi timpi și trei mișcări!"* (s.n.)

Desigur, în acel moment, nu am crezut o iotă din spusele ministrului. Cum aș fi putut să-mi închipui că... exilul românesc mă va hali?

Ei, bine, trebuie să recunoaștem împreună că ministrul Pleșiță spusese adevărul.

Numai că eu sunt un os de pește: mai devreme sau mai târziu rămân în gâtul sau în esofagul sau în stomacul celui care mă „halește".

Asta, pentru un singur motiv: știu că ceea ce am făcut nu a fost decât ceea ce am vrut să fac; pentru că ceea ce am făcut este *drept*; pentru că am făcut ceea ce trebuia.

Deasemeni, mai știu că ceea ce am făcut a fost în contradicție cu ceea ce voia Securitatea — nu cu cei care au suferit și suferă de pe urma Securității; în contradicție cu ceea ce voia partidul comunist — nu cu cei care au suferit și suferă de pe urma partidului comunist.

Și asta îmi ajunge. Deasemeni, îmi ajung acei exilați *care au citit ce am scris eu* — singura probă —, nu ceea ce au spus ori au scris alții despre mine.

Fiindcă, de spus s-au spus tot felul de gogorițe — că aș vrea trupe rusești în România, că aș vrea să dau Transilvania ungurilor, că aș fi anarhist, că, de 1 Mai aș fi defilat de braț cu Séguy...

Dar nu contează ce spun și ce scriu eugenbarbii din țară și din exil. Contează *adevărul* — pentru cei care știu ce-i aia și cu ce se mănâncă.

Cu stimă, paulgoma

Scrisoare deschisă lui Paul Goma

Stimate Domnule Goma,

Redacția ziarului nostru, a primit scrisoarea d-tale-din 4 August 1978-și mi-a fost încredințată mie sarcina de a răspunde acesteia, datorită unui sistem de rotație pe care-l practicăm la acest ziar.

Imi face o deosebită plăcere să îndeplinesc acest lucru, pentrucă am speranța că așì putea să-ți aduc o oarecare liniște sufletească, cu clarificările pe care voi încerca să le prezint.

Dela bun început, mărturisesc că m'a impresionat sinceritatea d-tale, dar și desamăgirile și amărăciunile care te copleșesc, după primele experiențe pe care le-ai făcut "cu ceiace se chiamă exilul românesc", cum afirmi însuși, în rândurile trimise.

Sursa amărăciunelor d-tale ar fi că s'a publicat "material răutăcios" la adresa persoanei dtale, chiar în acest ziar; că s'a întâmplat ceva-ceva", după sosirea în Franța, ce te duce la "izolare" și refuz de contacte" din partea exilaților români; că nu cunoaștem viața dtale "din țară, în ultimii zece ani", unde ai fost atacat de eugenbarbii, etc., considerat "dusman", "subversiv", "în legătură cu gardiștii occidentali", cu "Europa Liberă"; că acolo, în țară, erai considerat "anti-comunist", iar, aici, "comunist"; și, că există o "similitudine între jurnaliștii din țară și cei de aici, prin felul lor de a te ataca. In fine, "Pleșița spusese adevărul", când a afirmat că "exilul românesc te va hali".

Mă voi strădui să analizez, pe rând, supărările d-tale și valabilitatea lor.

Nu cred că în presa din exil s'a publicat "material răutăcios", la adresa dtale. (Mă refer la exilul românesc, nu la fițuicile agenturilor comuniste românești).

Exilul românesc este complex și diferențiat în orientările sale, și grupurile românești desfășoară activități care nu au caracter de similaritate, dar urmăresc aceleași obiective naționale, cu mijloace și maniere diferite.

Cazul d-tale a ridicat, în mod firesc și întrebări și nedumeriri. S'au încercat răspunsuri și verificări, pentru a fi surprins esențialul realității. Intr'o lume liberă, se întrebuințează un sistem de comentarii și critică a faptelor, situațiilor și individualităților, dintre cele mai variate, din dorința de a cuprinde adevărul, nu din răutate. Chiar când apar note cu aparență de atac personal.

Este foarte adevărat că "s'a întâmplat ceva-ceva". A fost transferul într'o lume nouă, cu alte mentalități, cu altă atmosferă, cu alte feluri de a gândi, în care există o vie, abundentă și neostoită circulație de idei, de formulare și puncte de vedere.

Adevărații exilați, care s'au izbit de tot felul de greutăți, în cursul a trei decade, aveau dreptul să verifice calitatea și valoarea oricărui luptător național.

Pe de altă parte, d-tale, care ai atâția ani în spate, de lupte cu securitatea, cu oamenii partidului-strecurați în literatură, nu aveai și nu ai dreptul să ajungi așa devreme la desamăgiri.

Exilul cere adaptare și comunicare. Nu știu, dar nici nu cred că ți s'a refuzat vreun contact cu cei din exil. Inițial ar fi fost firesc să te orientezi personal, în diversitatea -frumoasă, așì zice eu,- a exilului românesc, să-ți stabilești legături cu o varietate de grupuri și personalități, și, numai după aceia, să ajungi la evaluări și concluzii.

Prin aceasta, ai fi stabilit o reciprocitate de cunoaștere și înțelegere, și apoi, de apropiere mai strânsă, sau o diferențiere cavalerească.

Când ministrul Pleșiță afirmase că "exilul te va hali", nu se gândea la oamenii exilului, ci la mediul de libertate, de critică, de sguduire serioasă a personalităților. In mediul de libertate se face o selecție naturală.

Dta n'ai avut de-a face decât cu un număr restrâns de români, care te-au monopolizat (unii sunt buni prieteni de-ai mei).

Dar, și ceilalți români, care, într'o forma sau alta, au criticat reacțiunile d-tale, au trecut prin focul tuturor încercărilor, până și-au stabilit o autoritate morală, și dreptul de a exercita o critică obiectivă asupra realităților românești.

Sunt convins că au criticat fapte și stări de lucruri, cu gândul cel mai curat de a apăra cetatea exilului românesc.

Nu era o chestie personală.

Deoarece dta ești convins că ai luptat pentru ceiace este drept, ai datoria să continui lupta și cu eventualele înțelegeri greșite, din partea exilului, și chiar cu "nedreptățile lui", dacă ar exista, ca să ajuți la consolidarea acestuia.

Căci acesta este, după priceperea mea, rostul venirii dtale, în lumea liberă.

Incearcă să-ți deschizi inima, să te apropii de toți adevărații exilați, indiferent de formația în care sunt încadrați.

Spune-le adevărul, și ei îl vor respecta. Ascultă-le sugestiile, și caută să înțelegi și alte puncte de vedere, apoi mergi pe calea pe care o crezi mai bună.

Lasă-te să fii bine cunoscut, și străduește-te să cunoști pe ceilalți. Numai în felul acesta se atenuează adversitățile și se consolidează prieteniile.

Nimeni nu-ți răpește prestigiul și nu-ți invidiază gloria, ci-ți dorește participarea totală, reală și necondiționată, la eforturile celor de aici, pentru eliberarea acelui neam obidit și sclavizat, de țărani mioritici.

Din țară, dumneata aduci un steag pe care l-ai ridicat pentru respectarea libertăților umane, un act și gest care te onorează și, așteptăm să fii prezent în lupta încrâncenată a exilului, cu toate meritele pe care ți le-ai câștigat în acțiunile d-tale -care te-au expus la riscuri și suferințe.

Nu te speria de critică, ea este inevitabilă și sănătoasă, ci continuă să mărturisești pentru adevăr, căci în felul acesta nu vei fi niciodată biruit, și nici clătinat în pozițiile adoptate.

Am urmărit toate peripețiile d-tale, din țară, și de aici. Am apreciat și susținut în paginile ziarului acesta -mai mult decât oriunde- răzvrătirea d-tale față de constrângerile dogmatice ale marxismului românesc. Si, ne-am bucurat că ai ajuns în lumea liberă, lumea confruntărilor ideologice și a competiției deschise. Aici, ai toate șansele să te realizezi, pe măsura posibilităților și calităților proprii, fără îngrădiri. Numai propria d-tale creație va da socoteală de adevărul pe care-l porți și pentru care te-ai răzvrătit împotriva tiraniilor. Acum dispui de toate condițiile favorabile actului de creație. Urmează calea pe care ai pornit, și nu te lăsa amăgit de false prestigii sau glorii mărunte, care se ofilesc dela o zi la alta. Singurul lucru care va rămâne, este opera d-tale !

Ai avut o perioadă oarecare de acomodare. Acum, începe adevărata viață din exil, unde trebue să validezi ruptura reală a vieții personale, și punctul de întâlnire cu dimensiunea autentică a exilului românesc.

Socotește cărțile pe care le-ai publicat, până acum, ca o deschidere de drum, pentru o carte mare pe care noi o asteptăm cu interes și bucurie. O carte în care să apară drama generației d-tale și a poporului român, așa cum au fost acestea interceptate de sufletul d-tale.

Nu te risipi în cancanuri -de orice natură ar fi ele- și nu te grăbi să faci judecăți de valoare, înainte de a cunoaște realitățile.

Exilul românesc își are dramele lui, dar și realizări majore, care au asigurat supraviețuirea ideii de libertate a poporului român și conștiința unei lupte totale pentru apărarea civilizației și culturii românești, a celei adevărate și autentice.

Cu cât te vei apropia mai mult de indicele comun al diasporei românești -neamul românesc, ca entitate ontică și istorică- cu atât îți vei găsi un loc propice în această diasporă și te vei împlini spiritual. Diaspora românescă este o realitate spirituală, are o dimensiune proprie de existență, și este receptivă la toate valorile românești, indiferent de unghiul ideologic în care se cristalizează acesta.

Nici un refugiat român n'a fost primit, de către cei din exil, cu ură sau dușmănie, ci cu dragoste și speranță.

Timpul a dovedit că mulți, dintre refugiați, luaseră drumul pribegiei pentru interese pur personale, fără nici o iotă de atașament de idealurile românești ale diasporei.

Noi am fi desamăgiți -în privința d-tale- numai atunci când te-ai îndepărta de noi, când nu ai merge împreună, cu noi, spre un liman luminos românesc, pe care-l dorim și visăm cu toții.

Trăim cu sperața că vei face toate eforturile să te încadrezi profund în viața românescă a exilului.

Iți dorim tot binele și împlinirea celor mai frumoase gânduri pe care le porți.

Cu bună prietenie,

Ion HALMAGHI

MOMENTUL CHINEZ

Vlad ANGELESCU

Din anul 1675 când spătarul Niculae Milescu întreprinde vestita sa călătorie în China și până în zilele noastre, contactele poporului român cu cel chinez au fost aproape inexistente. Spațiile imense care ne despărțeau și deosebirile la fel de mari în evoluția istorică a celor două popoare, au făcut ca ele să graviteze pe orbite total diferite.

Dar marea schismă din anii 1960 dintre URSS și China a dus la o neașteptată interferență a destinelor României și a Țării Soarelui Răsare. Ion Gheorghe Maurer face o vizită în China, aparent pentru a aplana conflictul sovieto-chinez. El a profitat desigur de ocazie pentru a evalua în mod discret posibilitățile de a reduce insuportabila presiune dela răsărit printr'o contra-pondere chineză. Schimburile economice sunt sporite și se înființează o facultate de limbă chineză la București.

In perioada așa zisei "revoluții culturale" chineze, Ceaușescu face prima sa vizită în China lui Mao Tze-tung. Rezultatul este o prigoană înverșunată împotriva intelectualilor și "tezele din Iulie", care reduc rolul scriitorilor și artiștilor la proslăvirea regimului. Prin această "revoluție" în sens retrograd, Ceaușescu spera să câștige bunăvoința Chinei. După discursul din August 1968, când condamnase în public invadarea Cehoslovaciei, el se găsea izolat și în căutare disperată de aliați.

În Occident se spune că Ceaușescu, spre deosebire de toți ceilalți sateliți europeni, a refuzat să participe la invazia Cehoslovaciei. Propaganda RSR-istă a căutat să acrediteze această legendă în țările libere, făcând din ea un titlu de glorie pentru Ceaușescu. Adevărul este că el nu a participat la această atât de controversată acțiune, nu pentrucă ar fi fost împotriva principiilor sale, ci pentrucă nu a fost solicitat. Rușii, iritați că lozinca "drumului propriu spre socialism" (lansată tot de ei, dar nu pentru uzul sateliților ci al comuniștilor din țările libere), era luată prea în serios de Români, precum și de o inoportună vizită "de pretinie" făcută lui Dubcek, au vrut să-i dea lui Ceaușescu o lecție. El n'a știut nimic despre tot ce se pregătea și a fost luat prin surprindere. Singura concluzie pe care putea s'o tragă era că este mazilit. Aceasta putea să însemne nu numai căderea dela putere, dar poate chiar soarta lui Imre Nagy. Atunci s'a agățat cu disperare de sentimentul de patriotism al Românilor, cerându-le să se opună invaziei rusești. Pe de altă parte el și-a făcut o autocritică completă în fața ambasadorului sovietic, adăogând că atitudinea sa greșită față de deviația lui Dubcek a fost posibilă numai prin faptul că nu a cunoscut exact linia sovietică și nu a fost ținut la curent cu desfășurarea evenimentelor.

Aflați sub mare presiune diplomatică din partea UNO, a opiniei publice mondiale și chiar a unor partide comuniste occidentale, ca partidul comunist italian, Rușii au considerat că o nouă intervenție în România, care putea să ducă la ciocniri armate, este prea riscantă și ar putea avea efecte inprevizibile. In cele din urmă, ei au ajuns la concluzia că menținerea la putere a lui Ceaușescu ar putea fi mai folositoare decât înlăturarea lui. Compromis din punct de vedere politic, el devenea o unealtă și mai docilă, gata să se preteze la orice pentru a-și răscumpăra greșelile. Pe de altă parte, întâmplarea care făcuse din Ceaușescu un erou fără voie, putea să fie exploatată în mod abil în jocul diplomatic al Uniunei Sovietice.

Ceaușescu este deci instruit să joace mai departe rolul de "maverick" al lagărului comunist, bineînțeles sub regia și controlul strict al Kremlinului. Avantajele acestei grosolane mistificări sunt multiple:

a) Pune la dispoziția propagandei comuniste din lumea liberă un argument împotriva acuzației de dictat al Kremlinului în mișcarea comunistă internațională.

b) Provoacă confuzie în rândul guvernelor și opiniei publice occidentale în ceeace privește gradul de aservire al țărilor satelite.

c) Creează un canal de comunicație de tip special cu Occidentul, ce poate fi utilizat în cazurile când Sovietele nu vor să se angajeze direct: negocieri secrete, manipulări de fonduri în scopuri subversive, obținerea de materiale strategice pe căi lăturalnice, etc.

d) Dă Românilor iluzia unui oarecare grad de independență, creind o supapă puternicului sentiment anti-sovietic.

Ceaușescu devine omul de legătură al Politburo-ului cu cercurile politice occidentale care ar putea să fie influențate în sensul dorit de Moscova. Pentru menținerea "imaginei" sale el este instruit să ia în forurile internaționale poziții aparent independente dar în realitate fără niciun efect practic. In schimb, pe plan intern el aplică riguros și cu un zel neobosit metodele barbare ale marxismului de tip sovietic. El este considerat ca cel mai rigid și despotic dintre șefii de stat comuniști.

Pentru a aprecia gradul de independență al R.S.R. față de Moscova este suficient a arăta că în tratatul de "prietenie" româno-sovietic semnat de Ceaușescu, se stipulează în mod expres (Art.9), că "cele două părți se vor consulta reciproc în toate problemele internaționale în scopul de a coordona pozițiile lor". In acelaș tratat, România renunță definitiv la orice revendicări asupra teritoriilor românești anexate în mod samavolnic de URSS în 1940. Mai mult decât atât: prin prevederile Pactului dela Varșovia, trupele române sunt puse sub comanda unui mareșal sovietic. Tot armamentul este furnizat de Sovietici, în cantitățile și tipurile pe care ei le cred de cuviință. Despre ce fel de independență mai poate fi în acest caz vorba?

Anul acesta Ceaușescu a făcut o vizită în China, unde a fost primit cu mari onoruri. Noua conducere chineză, îngrijorată de pozițiile câștigate de Ruși în Asia de sud-est și sud-vest, încearcă să contracareze pe tot globul acțiunile sovietice. Ea a încheiat un acord comercial cu Japonia în valoare de 20 de miliarde de dolari și a ajuns la o înțelegere asupra încheerii tratatului de pace cu această țară, ceeace schimbă în mod radical raportul de forțe în Extremul Orient.

Vizita d-lui Brzezinski la Pekin a arătat și mai clar direcția în care se îndreaptă politica chineză. Frânată timp de 30 de ani de dogmatismul aberant al lui Mao, China a devenit un colos cu picioarele de lut, cu serioase rămâneri în urmă în domeniul industrial și militar. O colaborare tehnico-economică cu Statele Unite și Japonia este singura soluție pentru lichidarea rapidă a înapoierii economice și punerea în valoare a imenselor resurse ale acestei țări, inclusiv petrolul.

Intre 16-20 August Hua Kuo-Feng, succesorul lui Mao, a făcut o vizită în România, răspunzând prompt vizitei făcute de Ceaușescu la Pekin. Este prima vizită făcută vreodată de un șef de stat chinez la vest de Moscova.

La o reuniune oficială, Hua a declarat că hegemoniștii (cuvântul de cod chinez prin care sunt desemnați Rușii) vor fi făcuți praf și pulbere de furia popoarelor. Agenția Tass a calificat aceste declarații drept "atacuri dușmănoase îndreptate împotriva poporului sovietic".

Evident, Hua Kuo-Feng știe foarte bine că Ceaușescu a primit instrucțiuni precise cu ocazia vizitei făcute cu puțin timp înainte lui Brejnev, la resortul său de vară din Crimeea. Dar mai știe și că în România, ca și în celelalte țări satelite europene, există un puternic sentiment anti-sovietic, care deabea așteaptă să explodeze.

Deși Rușii vor să lase impresia că sunt șocați de primirea prea caldă făcută lui Hua și au împins duplicitatea până la a lansa zvonuri despre o notă sovietică de protest, ei sunt aceia care au organizat această vizită. Ei au făcut până acum câteva tentative infructuoase pentru a normaliza relațiile cu China. 2.300.000 de soldați sovietici sunt blocați în Siberia la granița chineză. Nicio acțiune militară de anvergură mai mare nu poate fi întreprinsă în Vest, atât timp cât spatele este amenințat de cei 900 milioane de chinezi.

La propunerile făcute de Sovietici, noua conducere chineză (în care vice-premierul Teng are un rol preponderent) a pus condiția ca Uniunea Sovietică să renunțe la toate cuceririle teritoriale făcute de Rusia țaristă în sec. XIX-lea (deci și Basarabia). Propunerea este formulată într'un stil specific chinezesc, căci pe de o parte oferă Sovieticilor posibilitatea de a-și salva "fața" punând în seama țărilor politica de expansiune a Rusiei, și pe de altă parte include fără a le numi, și anexiunile ulterioare făcute sub regimul sovietic, care sunt situate din punct de vedere geografic dincolo de cele făcute sub regimul țarist.

Apropierea Chinei de Statele Unite și Japonia îi alarmează pe Sovietici. Nici procesul de accelerare al unității europene inițiat de președintele Giscard d'Estaing și cancelarul Schmidt nu este de natură să-i bucure. In rândul țărilor neangajate, întrunite recent la Belgrad, mareșalul Tito, liederul grupului, Egiptul, Indonezia, Nigeria, cel mai mare stat african și important producător de petrol, au luat atitudine împotriva politicii expansioniste sovietice în Africa și Asia.

URSS simte cum se strânge cercul în jurul său.

Impăcarea cu China este o problemă vitală. Tratativele directe ajungând însă la un punct mort, Ceaușescu, care a aranjat întâlnirile Nixon-Mao și Sadat-Begin și are reputația unui bun mijlocitor, a fost însărcinat să încerce aplanarea conflictului și foarte probabil să prezinte noi propuneri sovietice de compromis.

Chinezilor le place să se exprime prin simboluri. Fiecare gest al lor are o anumită semnificație. Etapele acestei călătorii, București și Belgrad, gradul vizitatorului în ierarhia chineză, timpul ales pentru vizită, care coincide cu aniversarea a 10 ani dela invazia Cehoslovaciei, nu sunt întâmplătoare.

Mesajul este clar: China întinde mâna tuturor acelora care, efectiv sau potențial, se opun dominației sovietice. Si într'un sens mai larg: China întinde mâna Europei pentru a forma un front comun împotriva imperialismului sovietic.

Pentru mareșalul Tito mesajul înseamnă că R.P.Chineză se opune pătrunderii Rusiei Sovietice la Marea Adriatică, visul scump al lui Petru cel Mare. Pentru celelalte țări neangajate, el arată că poziția liederului jugoslav este sprijinită de China. Cei care încă șovăesc, urmează să tragă concluziile necesare.

Pentru poporul român în special și pentru ceilalți sateliți în general, mesajul este că R.P.Chineză sprijină scuturarea jugului sovietic și înapoierea teritoriilor anexate în mod samavolnic.

China este prima mare putere care afirmă acest lucru în mod explicit. Importanța acestui moment nu trebue să scape nimănui.

Vlad ANGELESCU

NOPȚI DE GROAZĂ ÎN ROMÂNIA

Miron BUTARIU

Marele ziar "Los Angeles Times", în ediția sa de Duminică, 20 August 1978, publică un lung articol, scris de Donald Kirk, un scriitor din New York, care este preocupat foarte mult de stările de lucruri din România și alte țări ce trăesc sub regimuri comuniste. După ce arată că în drum cu trenul dela Oradea la Cluj, la un moment dat a intrat în compartimentul său, un vameș, însoțit de un maior de Securitate și un ghid turistic, care servea ca interpret, i'au fost scotocite bagajele și apoi confiscate: o carte scrisă de Paul Goma, copia declarațiilor acestuia și copii după câteva articole scrise de el, după câteva alte vizite ce le-a făcut în România. La articolele în care se scria că "românii sunt nemulțumiți că li se fac greutăți la obținerea formelor pentru pașapoarte și că nu li se dă voie să emigreze", maiorul a spus: "Ai scris minciuni. Acești oameni (cei ce demonstrează) sunt nebuni. Ei nu spun adevărul despre România". La Cluj Kirk a fost dat jos din tren și reținut timp de 7 ore, într'o cameră a securității din gară, în timp ce "ei și superiorii săi cercetau documentele confiscate, cerând instrucțiuni prin telefon dela București". Spre dimineață, după o noapte nedorită de nimenea, mi-au spus că "am călcat legea, dar cu toate acestea mă vor lăsa să plec, dacă semnez o declarație, în care să recunosc că am avut asupra mea documente interzise. In urma refuzului și apoi a acceptării mele să semnez o asemenea declarație, dacă mi se va da o copie a acesteia în limba engleză au renunțat și m'au lăsat să plec la București". Kirk a fost îndrumat să plece și să viziteze tot ceiace vrea, dar să "bage de seamă, să scrie numai adevărul".

In restul articolului, în fapt cea mai mare parte a acestuia, se descriu stările de lucruri din România, așa cum le-a văzut el, sau așa cum au fost descrise de alții, pe a căror părere s'a putut baza. După cei mai informați diplomați "securitatea are în jurul a 200,00 oameni, care supraveghează toată lumea, interesându-se de ceeace face". Lăsând la o parte aparența de Laissez-faire (easy-going) "Românii trăesc o viață de groază - groaza că vor fi mutați din slujbele oarecum ușoare și apartamentele urbane, să lucreze și să locuiască dealungul Canalului Dunăre - Marea Neagră, groaza că vor fi "internați în ospicii de nebuni; groaza că vor fi concediați - dacă chestionează prea sgomotos politica guvernului sau dacă fac cereri pentru pașapoarte și dreptul de a emigra în Europa de Apus sau Statele Unite". Aceasta este una din cele mai represive țări din Europa de Răsărit, mi-a spus un comerciant străin, . . . 'Ei te urmăresc, ei vor întreba pe toți aceia cu care ai luat contact. Dar ție nu îți vor face nimic, pentrucă ești străin".

Stările de lucruri din România, descrise de Kirk, corespund aproape întru totul, cu acelea descrise de Românii americani, care în ultimele luni au vizitat rudeniile lor din România. Unii din aceștia, pentrucă făceau asemenea vizite cu regularitate și deci căutau să treacă sub tăcere neajunsurile ce au găsit acolo, s'au întors acum foarte amărâți, îngrijorați și în acelaș timp indignați împotriva măsurilor polițienești și mai ales a mizeriei și fricei în care trăesc cei din țară.

Donald Kirk găsește că . . "După 13 ani la putere, Președintele Nicolae Ceaușescu astăzi, conduce o națiune care așteaptă crescânde îmbunătățiri și în acelaș timp este continuu nemulțumită, pentru grelele condițiuni de muncă, ineficiență economică și amenințare cu revoltă a populației unguresti din Transilvania. 'Lumea este din ce în ce mai puțin mulțumită cu naționalismul. . . pentrucă ineficiențele afectează toate clasele sociale. In primul rând lumea cere cât mai multe lucruri de larg consum și apoi își pune întrebarea: Oare nu facem prea mari sacrificii?"

Nemulțumirile sunt împărtășite de aproape toți cetățenii. Românii se plâng că nu pot avea produse bine manufacturate, pentrucă acestea sunt exportate. Ei fac coadă de la vegetale proaspete până la biciclete și sunt nevoiți să dea mită, funcționarilor și conducătorilor de prăvălii, pentruca să ocupe loc în fruntea cozii. Salariile raportate la dolari sunt $100.00 pe lună, avansările și schimbarea serviciului aproape imposibile. (Un comerciant străin, care a avut ocazia să viziteze mai multe fabrici, mi-a descris condițiile de muncă din acelea "sclăvie indirectă", în care robii sunt în

Continuare in pag. 17

"INTERPRETARE" ŞI "INTERPRETARE"

Stan GRADIŞTEANU

Unul dintre cei mai de încredere subalterni ai Mareşalului balcanic Tito, Vladimir Bacarici, a oferit presei occidentale în ultimul timp o serie de interviuri care ilustrează în mod exemplar scopurile comunismului în politica mondială dar şi posibilitatea "marxiştilor" de a face ceva şi pentru popoarele lor în ciuda "marxismului".

Tito a fost primul "comunist naţional" după Stalin. Dar înfruntându-l pe Stalin şi-a compensat ororile prin măsuri favorabile Sârbo-Croaţilor: a desfiinţat colchozurile în 1950, şi azi nu mai este nici urmă de colectivizare, a introdus autogestiunea marilor întreprinderi şi a lăsat să se revină la micul comerţ, a dat cu bune rezultate cea mai mare libertate culturală din ţările comuniste, şi de ea profită şi Românii din Banatul sârbesc, a dat de asemenea mare libertate de circulaţie cetăţenilor care se duc în masă la lucru sau la studii în Occident, ceea ce nu face niciuna din celelalte ţări comuniste, şi la înaintată bătrâneţe n'a încetat să se arate a fi bărbat: când planturoasa lui jumătate Iovanca şi-a băgat nasul în treburile de stat, Tito a măturat-o de pe scena vieţii publice. (aviz amatorilor!).E drept Iovanca nu este nicăieri "dr.h.c." Nu mai puţin însă Tito este unul dintre cei mai utili "aliaţi neutri" ai Sovietelor şi de departe mult mai important decât vecinul din R.S.R., care se zbate să-i moştenească funcţia faţă de Soviete şi astfel s'o treacă dela Sârbo-Croaţia la Daco-Romania-Scorniceşti, acesta din urmă fiind satul dovedit de învăţaţi ca geto-dacic get-beget sută la sută. Dar oricum, "mititelul", oricât de usturoiat ar fi el, nu poate fi nici măcar la noul "Carul cu bere" preluat de revoluţie, chiar un "patrician", de care se ştie că este un cârnat în piele, neusturoiat şi mult mai mare.

Tito este pivotul celei mai mari excrocherii comuniste, a grupării de state aşa numite "libere faţă de cele două blocuri, atlantic şi sovietic", şi pe care lumea trebue să le creadă neutre şi faţă de "alianţa Atlanticului" şi faţă de "monolitul savieto - satelit". Ceea ce însă nu corespunde niciunei realităţi, pentrucă toţi aceşti aşa zişi "liberi" fac permanent jocul Sovietelor. E o mascaradă bună pentru adulţii occidentali întârziaţi din familia tristului Cavaler de "Săru'mâna", austriacul Waldheimer.

Dar Tito în acest joc destul de penibil, a câştigat ceva pentru Sârbo-Croaţia lui, adică de-sovietizarea internă. Si tocmai acest lucru îl confirmă cu toată claritatea Vladimir Bacarici, când este întrebat dacă nu cumva după moartea lui Tito va veni unprăpăd: "Nu. Tito este o mare personalitate atât în politica mondială cât şi în cea internă. De aceea mulţi cred că după el se va nărui tot ceea ce a construit. Numai că dacă ar fi aşa ar însemna că nu a fost o mare personalitate. Vom avea, fără îndoială greutăţi. Autoritatea lui Tito pe tărâmul internaţional nu poate nimeni dintre noi s'o înlocuiască, nici chiar cu o conducere colectivă.

Dar eu cred că noi vom păstra ceea ce Tito a întemeiat. Chiar şi în politica internă va fi, natural, greu fără el. Dar fie ce-o fi, lasă uniunea comuniştilor şi relaţiile sociale care nu depind de persoana lui. Tito a pus fundamentele autogestiunii pe care nimeni nu mai poate s'o înlăture. O primejdie ar fi numai atunci când marile puteri s'ar uni să ne năpustească împreună. Dar acestea sunt bine înţeles mai mult o glumă proastă decât o reală posibilitate". Ce vrea să spună Bacarici? Exact ceea ce spune în altă parte a interviului: "Marxismul nu este un sistem închis. Marxismul este o metodă pentru analiza evenimentelor. Dar cu ajutorul acestei metode lucrurile pot fi bine sau rău analizate şi respectiv se poate ajunge la rezultate bune sau rele. Totul depinde de cine face analiza şi ale cui interese le reprezintă". Avem tot dreptul să traducem: "marxismul", o fi, dar mai întâi suntem noi "marxiştii" care avem puterea şi facem ce vrem cu "marxismul".

Tito a "interpretat" marxismul în favoarea Sârbo-Croaţilor lui: 1) s'a desangajat pe cât posibil pentruca într'un eventual conflict între Est şi Vest să poată rămâne neutru, făcând în timp de pace servicii Sovietelor ca să rămână cât mai la adăpost de expansiunea lor subversivă, dar şi fără să lezeze brutal interesele occidentale; 2) în politica internă a redus marxismul la ceea ce spune omul lui de încredere, la o "metodă" de interpretare a evenimentelor şi astfel a rupt cu "interpretarea" leninistă, care a dus la colchozuri şi statalizare fără nicio limită, dela industrie şi vânzarea chibriturilor până la prostituţia "de stat" pentru plăcerea străinilor, şi inevitabil a dus la izolare şi pauperizare absolută, cu sistemul oriental al funcţionărimii cât mai gras privilegiate, cum se vede şi în U.R.S.S. şi în R.S.R. Cu dispariţia lui Tito, toate liberările nu vor mai putea fi luate Sârbo-Croaţilor decât prin forţă, cu intervenţia din afară, ceea ce nu se va petrece pentrucă aşa s'ar deslănţui o nouă conflagraţie mondială, pe care nu o vor nici Estul, nici Vestul.

După cum foarte clar se vede, Tito a dat o "interpretare" a marxismului exact contrarie celei din România, unde "interpretarea" este de aşa fel încât România de azi seamănă ca o picătură de apă cu alta, cu oricare dintre Republicile Socialiste Sovietice din Uniunea Republicilor Sovietice, şi de aceea oricând poate fi adăugată în 24 de ore la aceste Republici, fără să se provoace deloc dureri de cap birocraţiei sovietice. Totul este pus definitiv pe roate în cei 30 de ani de "construcţie socialistă".

Românii nu au avut parte nici măcar de nişte "marxişti" care să interpreteze "marxismul" în favoarea lor, şi astfel în România lucrurile stau invers decât în ţara lui Tito: în loc de totul pentru poporul care este tot, s'a ajuns la totul pentru partidul care s'a declarat tot. Aceasta a fost soarta de mizerie a Românilor, hotărâtă nu din cer, ci de alături.

Stan GRADISTEANU

DUPĂ UŞI...

Pe aripi de vis...
cânt destinul crud.
De doliuri închis
Gemi, tu, frate dud...

Pe aripi de vis,
aud, tot aud...
prin temniţe negre
şoareci ronţăind,
schelete'n cătuşe
după uşi de fer,
'nalte pân' la cer !

Pe aripi de vis...
măi dorule, frate,
port ca un blestem
Rusia în spate.
Pe aripi de vis...

Alexandru Petru SILISTREANU

NOPŢI DE GROAZĂ IN ROMÂNIA

Urmare din pag. 16

continuă mizerie)".

Scriitorul Kirk subliniază faptul că spre deosebire de Cehoslovacia, şi Polonia în România nu "există intelectuali disidenţi", fapt ce dovedeşte "grozăvia măsurilor de represiune". Descrie apoi felul cum anul trecut guvernul a "sdrobit scurta mişcare de resistenţă, începută de Paul Goma", trimiţând pe majoritatea lor în exil, iar pe alţii la închisoare. Cei ce vor să plece din ţară, întâmpină mari riscuri,pentrucă "sunt destituiţi din servicii şi unii trimişi la închisoare". Într'o seară "un tânăr cu părul lung a reuşit să se apropie de Kirk, dându-i un manifest, în care arăta că a fost "Bătut la poliţie, pentrucă purta părul lung". Au reuşit să se întâlnească în parc, unde tânărul i-a arătat fotografii în care picioarele şi mâinile erau pline de răni. Cu această ocazie i-a spus că "împreună cu alţii au hotărât să ţină o demonstraţie în faţa Palatului Partidului Comunist, cu pancarte pe care să scrie "Paşaport sau Moarte"; dar au fost arestaţi, duşi la poliţie şi bătuţi".

Toată lumea este nemulţumită, dar Ceauşesu continuă să ducă netulburat politica sa de "industrializare forţată", transformând din ţară agricolă în cea mai mare parte, într'una industrială; fapt ce duce cum este de asteptat la emigrare şi nemulţumiri". El nu dă nici un semn de încetinirea industrializării, în ciuda faptului că a anunţat "facerea de reforme" care să fie un îndemn la producţie, lăsând unele interprinderi individuale mici".

Desigur că există posibilităţi de îndreptarea stărilor de lucruri, cel puţin în câmpul economic. "Producţia naţională anuală a României întrece suma de 30 miliarde de dolari - scrie Kirk - iar în anul 1977 s'a putut ridica la 50 miliarde. Cu toate acestea Ceausescu pune poporul său să lucreze câte 48 ore pe săptămână şi insistă să reinvestească o treime din venitul naţional în economie - cea mai urcată rată de investiţii din Europa - în loc să mărească salariile şi beneficiile".

Kirk găseşte stările de lucruri din România foarte periculoase, explosive."Regimul este la o încrucişare de drumuri, dar nu există nici o şansă ca lucrurile să se schimbe -sau cele 14 tone de dinamită- cum a spus vameşul,care sunt deasupra capetelor românilor,de care se teme Ceauşescu, până la sfârşit va exploda".

Poate aceasta explică oarecum neastâmpărul îndrăcit al lui Ceauşescu şi al soţiei sale de a bate drumurile, de a stabili contacte internaţionale şi semna comunicate care la o adică, nu vor aduce nici un folos nici bunei stări, nici libertăţii poporului român.

Miron BUTARIU

BOMBA PACEPA A EXPLODAT!

Urmare din pag. 8

pentru anchetele ei în care obisnuia să-i pălmuiască pe acuzaţi, a instituit o adevărată stare de teroare de tip stalinist, chiar printre ceilalţi salariaţi ai Bibliotecii, care au răsuflat uşuraţi de plecarea acestei scorpii blonde. Soţul ei, colonelul Ion Gheorghe, era de mult timp în atenţia organelor de informaţii occidentale. Inainte de a fi trimis la O.N.U., a fost însărcinatul cu afaceri al r.s.r.-ului în Grecia şi mai înainte diplomat la Moscova.

Tot ca urmare a "exploziei Pacepa" poate fi privită şi încetarea "subită" a programului de televiziune românesc din Detroit, U.S.A., intitulat "Romanian Variety". Acest program susţinut de "banii ambasadei" era transmis pe Canalul 62, Duminica la ora 5.30 p.m., de două ori pe lună. Propaganda comunistă era făcută foarte subtil prin prezentarea diferitelor filme puse la dispoziţie de Biblioteca Română din New York, cât şi ţinerea diferitelor conferinţe de cunoscuţi colaboraţionişti, ca: George Alexe, Episcopul Victorin, etc.

Vom vedea în curând dispărând şi diferitele fiţuici de propagandă comunistă, atât din Nord America cât şi din Europa.

Din Germania Federală au fost rechemaţi "în cetrala" Ministerului de Externe dela Bucureşti, ataşatul comercial Constantin Dănuţă, despre care revista germană "Der Spiegel" afirma că a întreţinut strânse relaţii cu cei doi suspecţi indicaţi de Pacepa, precum şi Stefan Constantin care era omul de legătură cu agenţii vest-germani aflaţi în slujba blocului comunist.

Implicaţiile cazului Pacepa sunt foarte ample şi greu de analizat în spaţiul limitat al unui articol şi din cauza lipsei de informaţii sigure şi corecte. Astfel ziarul "International Herald Tribune" din 14 Septembrie afirmă că generalul Pacepa ar fi fost condamnat la moarte în contumacie, ceeace nouă ni se pare puţin probabil faţă de timpul scurt în care s'a desfăşurat această afacere, ţinând cont şi de sistemul judiciar birocratic şi greoi din r.s.r.

Nu putem încheia fără a menţiona comentariul făcut pe această temă de săptămânalul britanic "Economist" în care se spune printre altele: Securitatea de stat română este probabil singura instituţie din această ţară care are contacte directe şi nu totdeauna uşor de controlat cu Uniunea Sovietică, în special cu K.G.B.-ul. S'ar putea ca fuga lui Pacepa să fie simptomul unei lupte interne în serviciul de securitate român între un grup prosovietic şi o fracţiune mai naţionalistă". Dacă în primele zile după fuga lui Pacepa, la Bucuresti circula gluma că Ceausescu este uşurat de faptul că acesta a fugit la americani şi nu la ruşi, astăzi devine din ce în ce mai clar că amploarea şi importanţa acestei defectări nici nu poate fi evaluată complect.

Aflăm în ultimul moment de la surse din ţară, neconfirmate, că soţia generalului Pacepa, Elena şi fiica lor Dana în vârstă de 23 de ani, absolventă a Institutului de Arte Plastice din Bucureşti, au părăsit cu câteva zile înainte de 28 Iulie, data defectării, luxoasa lor locuinţă de pe Aleea Alexandru din Bucureşti, plecând în străinătate.

Cazul Pacepa nu s'a încheiat. El abia începe şi desigur că se va sfârşi peste mai mulţi ani, probabil printr-o carte memorialistică care poate va ridica o parte din cortina ce acoperă de peste 30 de ani, nelegiuirile unui regim impus de tancurile ruseşti şi urât de întregul popor, de la opincă până la ... ministru.

Av. Cornel DUMITRESCU

FARA ARMÂNEASCĂ

VINI OARA!

Zahu PANA

Di añi di dzăli, pistupsearea noastră easte, că Fara Armânească ari ninga ti dzățeare zborlu-a llei, tu locurle iu băneadză. Până tora, puteam s'avem sculiile ș'bisericile a noastri discllise. Macă nu li-avem ninga, stepslu nu easte ahăt a mileţlur iu bănăm, căt a nost.

Invitațlli a noștri, nu ma turară caplu cătă armâname. Cafișun după ți loa vără diplomă, căfta și s'andreagă cu văr lucru cama bun, cunuștea altă lumi, altă limbă ș'lli-irea rușăni și s'toară cătă hurviațlli ș'picurarlli di iu avea închisită. Di multi ori, stepslu fu și al părințlur, ți nu căftară și's înveață cilimenlli limba părintească.

Un armân di Bucuresti îñi spunea unoară că ari doi ficiori, un profesor și-alant economist și irea hărăsit că cilimeñlli a lui nu știu că sânt armâni! Lli-avea criscută diparti di "cioarie" și în casă lă zbură masi rămăneaști. Mi lăhtărsii când lu-avdzăi! Ma s'agiungă tuț armânilli s'minduiască așă, chirearea vini di la noi, nu di la xeni.

După chiro, când acățam la București, activitatea culturală armâneasca, ună Dumănică aveam adunată la "Muzeul Satului", ună tavabiă di armâñi: farșeroț și grămusteñi, s'da ună reprezentațiă folclorică. Se-avea umplută uborlu a muzeulu di armâñi și de xeñi. Di pi laclu Herăstrău, vineau caicurle cu tiniri, ninga grădina muzeului s'avdă "hirberea" fărșăruțească. Xeñili viniț s'veadă Muzeulu, nu ma cuntinau cu loarea di caduri și aștirarea cântițlur pi caseti di magnetofon. Ahtare lucru nu aveau avdzătă până atumțea. Cânt dute s'bitisiră, se-apruchiară di mini trei inși: un auș, cu doi aslăñi di ficiori. Cu lăcriñli tu ocllí, auşlu nu ma putea să zburască. Tinirlli, earau ficiorlli-a lui, criscuț diparte di armâname. Cu oful tu inimă, tinirlli - agiunș oamiñi cu carte analtă - mi'ntribară ti cultura, folclorul, limba și cărț armânești. Lă'nviliceau ocllí di harauă când avdzau di iu nă trădzem și ți soiă di oamiñi avem dată. Tu oara ațea aduchii, că tută lăhtarea di 30 añi a aușlui, s'tuchi tu dauă săhăț. Ficiorlli-a lui, s'aveau faptă și fără știrea lor, aveau armasă armâni!

Aistă ciudiă nu's fați masi la București. Tu Gărțiă -ma mult ca tu alte țări - tu Machedunia, tu vurvăria și tora di când acățăm s'nă cunuștem ma ghini, tu America, mulț părinț agărșiră ică lă easti arușăni și-ș înveață cilimenlli, armâneaște. Ti va-ș dzăcă elli - când tinirlli va s'aduchească etnia lor și va-ș caftă s'află rădățina di iu s'trag - esti lucrulu a lor, ma s'poate ca tinirlli s'nu-lli lliartă!

Adusim aminti ațeli ți scrisum ma'n sus, ti ațelli ți vor și-ș bagă cinușe pi cap că s'bitisi cu armânamea.

Tu meslu August, dit dipărtata Chină, și sculă Ma marli a văsăllielliăi s'facă ună aprimnare pit Europa. Nu lu-avea loată el dorlu ti mușuteţli dit Europa, că ari nămai și tu țara lui, ma ca tuț oamiñlli pulitiț, vini si-ș facă soț.

Hua-Kuo-fen, tricu pit Rămăniă iu dzăsi nândauă zboară ți lă surdză urecllia a rușilur. Dit Rămăniă, tricu tu Jugoslavia. Tu aistă republică federativă a Jugoslaviei, chihăiălu chinez, dipună Belgrad și di aclo s' duse s'veadă Scopia, Zagrebul și nândaua dzăli di discurnare tu insula Brioni. Li lăsăm alante păzări ș'insula, și s'nă turăm niheam Scopia!

Așí cum știm, Scopia esti capitala Republichei Machidunia, adrată di Slavi. Si tut așí cum știm, Vurvărlli, nu vor s'avdă niți di Republica Machidunia niți di limba machidonă-slavă. Rușilli, bagă bărute pisti foclu a Vurvărlur, ca după moartea-al Tito, s'intră s'facă niheamă chischime tu Machiduniă. Auşlu Tito, știă ți soia di vițiñi are tu păltări și-ș mindui s'lasă pace ș'după moartea lui. Ti soț ma bun și sănătos dicât China, putea s'află cu aistă sibepi?

Chinejilli di-altă parte, caftă iți purtițâ, pi iu s' poată s'lli anțapă pi Ruși. Si-așă, pi nibăgată oara, Machidunia di care nu para au avdzătă mulț, ișí tu migdane. Tora ți tora, nauă republica Machedonă, are ună soia di limbă slavă. Soile di oamiñi ți băneadză aclo săntu ahăt di amisticate, că tuț îsi zburăsc limba lor și statul lă deadi'ndreptul s'aibă sculii pi tute limbile, cu dhascalli plătiț di stat. Armâñilli a noștri, nu para s'hipsiră la aist 'ndrept.

Vini oara, ca armânamea s'easă tu pade! Cu eroi ca Pitu Guli ți-ș deade bana ca să scapă Machidunia di turț, cu ñilli di alumtători armâni țe muriră tră apărarea Machedunicllei tu al doilea război mondial, armâñilli featiră sem, că aistă easti țara lor. Nu lipseaște dicât s'neagă s'caftă ndreptlu a lor ti sculii s'ti biseariț, așe cum featira tu Machedunia, turțilli, arbineșlii, alante popule până și. . . . ghțilli. Machedonia va s' crească ma sănătoasă și va s'neagă cătă calea'nvisată di totăna, s'agiungă Elveția Balcanilor.

Va si-ș avdă ninga multi ti Machiduniă, ma rihati nu va s'hibă, până armânamea nu intră tu'ndrepturle a llei.

Vini Oara!

CANTICLU AL GULA

Icllinare a frati-ñiu Gula, mort tu lagărul di Buchenwald.

Ma-ș hibă că va-ș mor
tu plină giuneață
Armâñilli ți mi'vor,
s'mi ducă pi brață.

S'mi poartă pi scânduri
cu dzada tu mână
ficiorilli tu-arânduri
și Fara Armână.

Cămbăñi s'tragă-aradă
tu-a nopțillei oară;
tufechi multe s'cadă
prit munțilli dit hoară

Si'n loc s'ardă țerli,
giuneapiñi s'aprindă;
deadun cu primverli
sun brad s'mi întindă. .

S'port crutea, giuname,
pi cheptul di mortu,
s'lu-anvescu te-aname
livend a nost' portu. . .

S'tu nopțli cu lună
când doarmi măgula,
di muma - diprună -
s'avd "Cânticlu-al Gula". . .

Atanasie (Tanasache) Papanace

Decedat subit la 12 Mai 1974

Ianula Papanace
Zoița Papanace

Habări mult jiloase, nă viniră ca amănat. Aflăm, că București, u llirtă Dumidză pi Doamna Ianula Papanace. Armâncă di Veria, llirtata avea vinită cu tută fumeallia tu Rămăniă cu sibepea colonizărilor di Cadrilater. Livindeața llei irea cunuscută tu tută armânamea, ma puțăni dadi fură tu lăhtăroasa noastră istoriă, s'aibă traptă cât trapse năsă. Fumeallia di mari patrioț, își criscu cilimenlli tu vreare di cristinătate și fară. Aiste lli-adusiră dureri pisti dureri. Ficiorlu ma mare, alumtător di pisti 40 añi, nu-l ma vidzu pi acasă. Un alt ficior, Gula, fudzi tu șcretul di an 1941 ș'fu vătămat tu bombardament, tu lagărul di Buchenwald. Alant ficior Tanasache, după añi di dzăli di hăpsane, muri după ți-s turnă acasă.

Bană lăită di dadă armână, nu-s plânsi vârnă oară di țiva. Cu moartea Doamnei Ianula Papanace, se-asteasi ninga ună steauă di pi țerlu armânesc.

Nu mult dupa moartea Doamnei Ianula, tu 8 April 1978, la Salo tu Italia, u llirtă Dumidză pi Doamna Zoița Papanace, nicuchira Domnului C. Papanace. Amintată dit ună fumeallia di mari patrioț armâni, Doamna Zoița, vidzu cu ocllí a llei tută tragedia ți trapse fumeallia ți sibepea patriotismului. Suflit alept, trapse mult până Dumidză u ancllimă la El.

Aiste dauă chirderi și ațea a soțlui di alumptă chirut anlu tricut -Gh.Ghițea- lu agudiră cu tută puterea pi Domnul C. Papanace. Inimă di her s'ai și tut ti cutreamburi căti dureri cădzură pisti el. Tute zboarăli a noastri nu-l agiung cât analt se-anălță cu trădzearea s'cu exemplul a lui di arăvdare. Easti prima oară când aduchim ma mult zboară li spusi di aușatec la marli căsăveț: "Dumidză s'ță da arăvdare".

Ndzănuncllliăm la mărmintele ninga proaspiti și deadun cu îndurirata fumeallia nă rugăm: Dipună Doamne ñila Ta pisti noi ș'pi ațeale ți li-ancllimași la Tine, aproachiăli tu Paradhislu-a Tău!

Fara Armânească

CALINDAR PI SUMEDRU

14 Sumedru, Cuv. Praschivia
26 Sumedru, Săntu Dumitru

DIN LITERATURA ȘTIINȚIFICĂ DESPRE AROMÂNI

Max Demetrius Peyfuss, Die Aromunische Frage. Ihre Entwiklung von den Ursprungen bis zum Friden von Bukarest (1913) und di Haltung Osterreich - Ungarns, Wiener Archiv fur Geschichte des Alawentums und Osteuropas, Bd. VIII, Wien-Koln-Graz, 1974,166 p.

Cauza aromânească și-a găsit totdeauna scut în știința nepărtinitoare. Constatările cercetării științifice nu trebuie să rămână izolate în cercurile de specialiști; ele trebuie împărtășite și cercurilor largi ale celor direct și indirect interesați. Cu atât mai mult trebuie cunoscută cartea cercetătorului de la Viena, d.M.D. Peyfuss, apărută în acești din urmă ani, când tratarea chestiunii Aromânilor pare unora "inoportună" sau pusă "ad acta".

Din studiul acesta, realizat la un înalt nivel științific, subliniem câteva idei. El începe cu constatarea că Aromânii constituie un grup etnic, în ciuda faptului că statele balcanice: Albania, Bulgaria și însăși România nu țin evidența Aromânilor în statisticile lor oficiale. (Iugoslavia și Grecia, adăogăm, o fac parțial). Oprindu-se cu expunerea istorică la anul 1913, când, la Londra și la București, s'a discutat ultima dată problema politică a Aromânilor, autorul subliniază în conclusie că Aromânii sunt astăzi lipsiți de drepturi elementare în toate statele balcanice, că actualmente nu mai există o cauză aromânească. Trist, desigur. Dar adăogăm că dacă această chestiune nu există pe tapet, ea subzistă în fond prin însăși existența populației aromânești în toate statele Balcanice. Curentul favorabil minorităților etnice și naționale, tot mai puternic astăzi în lume, inspiră încrederea că se va remedia și situația ingrată a minorității aromâne.

Printre altele, în studiu se arată urmările adesea tragice ale recunoașterii oficiale, în mai 1905, a statutului de națiune aromână. Sinodul ecumenic, .stăpânit de Greci, s'a opus cu înverșunare acestui act, dând afirmare "teoriei" că n'ar exista un neam aromânesc și că ar fi vorba doar de niște "grecovlahi", care n'ar fi altceva decât Greci propriu ziși, greci, "vlahofoni". Au urmat acțiunile de prigonire și exterminare a Aromânilor mai de vază din partea antarților.

Autorul își fondează studiul pe o bibliografie impresionant de bogată și mai ales pe abundente surse arhivistice, adică informații inedite, austriece. Domnia sa a mers pentru cercetarea chestiunii și în România. Acolo însă, după cum se vede nevoit să mărturisească în lucrare, nu i s'a dat acces la arhivele cele mai importante; iar la unele fonduri de acte acest acces i-a fost sub diferite pretexte foarte limitat. Astfel, constatăm din parte-ne, că, datorită dezajutorării la București, eminentul cercetător n'a putut cunoaște dosarele despre Dimitrie Cazacovici, pionerul redeșteptării Aromânilor; nici manuscrisul nr.771 de la Biblioteca Academiei, care provine de la colonia aromânească de odinioară la Budapesta și care foarte probabil cuprinde scrieri și note de ale lui Boiagi. Condamnabilă stăruință de ascundere a mărturiei istorice! Imbucurător și lăudabil efort însă din partea autorului de a pune la dispoziție un studiu aprofundat asupra chestiunii Aromânilor!

S. GÂRLEANU

NOTĂ

* Pagina "FARA ARMANEASCA", apare sub îngrijirea colaboratorului nostru, ZAHU PANA. Pentru apariția la timp a materialelor în legătură cu problemele aromâne (macedo-române) și ale tuturor românilor din Peninsula Balcanică, toți cei interesați sunt rugați ca pe viitor să trimită materialul direct la adresa : Zahu Pană, 31-35, 89-th Str. Jackson Heights, New York, N.Y. 11368, U.S.A.

DOCUMENTA TRANSYLVANIAE

Edited by John HALMAGHI

The MAP that we present in this issue shows the expansion of the Roman empire in the middle of the second century A.D. with the inclusion of Dacia, the place where the Romanian people came into historical existence. All the territories of this empire were invaded by migratory groups coming from Asia, beginning with the third century A.D..

But the native peoples did not leave their ancient territorial settlements under the pressure of the invaders. There is no mention in the European historiography about "empty places" at the time of Asiatic invations and during the following centuries.

However, there are some Hungarian historians who talk about the complete evacuation of Dacia after 271 A.D., and they invoke the lack of tangible documentation that may prove the historical formation of the Romanian peoples within the boundaries of Dacia.

Actually the only real documentation for the formation of various ethnical entities is their very historical existence in a specific place with a specific culture and civilization.

We could, indeed, retort the question by simply asking: What kind of historical documentation could the Hungarian historians offer for the formation of their ethnic group? None, because it is impossible, or hardly necessary, to have such a documentation! Yet, the Hungarian people have a historical existence with their own characteristic culture and civilization. J.H.

Imperium Romanum

H. G. Wells

L'empire romain (milieu du II-e siècle après J.-C.). — The roman empire (middle of the II-nd century, after Christ). — Imperiul roman (mijlocul secolului al II-lea după Christ.).

Ce ne fut que sous la domination de Trajan que les Romains, se rendant compte du péril dace, avaient pris des mesures militaires étendues, pour conquérir la Dacie.

On connaissait à Rome le plan de Décébal, roi des Daces, qui voulait étendre sa domination au sud du Danube, sur les deux *Mésies*, tandis que les Germains auraient attaqué les Romains dans la région du Rhin.

Pour éviter une coalition daco-germanique, Trajan décida d'entreprendre la campagne de l'année 101, ayant pour objectif militaire et politique la conquête de la Dacie.

Malgré les forces supérieures des Romains, la résistance des Daces fut tellement acharnée, que la première campagne (101—102) finit par une paix équivalant à un armistice, et Trajan fut obligé d'organiser une seconde campagne en 105, qui se termina en 106 par la victoire définitive des légions romaines.

Trajan, après avoir conquis la Dacie, fit venir de tous les côtés de l'empire un grand nombre d'hommes pour cultiver les terres et occuper les villes. *(Eutropius,* historien romain).

Les Romains prirent de larges mesures pour la défense, l'organisation et la consolidation de cette province, ainsi que pour la romanisation de sa population.

It was only under Trajan's domination that the Romans realised the dacian danger, and thus decided to take efficient military measures in order to conquer Dacia.

Decebal king of the Dacians, intended to extend his domination to the south of the Danube, over the two *Moesias*, whilst the Germans should attack the Romans on the Rhine ; this was well known in Rome.

In order to avoid a dacian-german coalition, Trajan decided to undertake the campaign of 101, having as military and politieal object the conquest of Dacia.

In spite of the superior forces of the Romans the resistence of the Dacians was so stubborn, that the first campaign (101—102) finished by a peace equivalent to an armistice, and Trajan was obliged to organise a second campaign in 105, which ended with the final victory of the roman legions.

Trajan, after conquering Dacia, gathered from all parts of the empire, numerous settlers, to cultivate the grounds and occupy the cities. *(Eutropius,* roman historian).

The Romans took large measures for the defence, organisation and consolidation of this province, as well as for the romanisation of its inhabitants.

◆ ◆ ◆

Sub domnia lui Traian, Romanii dându'şi seama de pericolul dac, au luat măsuci militare întinse, în vederea cucerirei Daciei.

Se ştia la Roma că planul lui Decebal, regele Dacilor, era să întindă dominaţia sa la sudul Dunărei, asupra celor două *Mesii*, în timp ce Germanii ar fi atacat pe Romani în regiunea Rinului.

Ca să înăbuşe coaliţia daco-germană, Traian a hotărît să întreprindă campania din anul 101, cu obiectivul militar şi politic : cucerirea Daciei.

Cu toate forţele romane superioare, rezistenţa Dacilor a fost atât de îndârjită, în cât întâia campanie (101—102) s'a terminat cu o pace ce a echivalat cu un armistiţiu şi Traian a fost nevoit să organizeze a doua campanie în anul 105, care s'a sfârşit în anul 106 prin victoria legiunilor romane.

După ce a cucerit Dacia, împăratul Traian a adus în această provincie, din toate părţile imperiului, un număr mare de colonişti ca să cultive pământul şi să ocupe oraşele. *(Eutropius,* istoric roman).

Romanii au luat întinse măsuri pentru apărarea, organizarea şi consolidarea acestei provincii, ca şi pentru romanizarea populaţiunii sale indigene.

DIN VIAȚA NOASTRĂ: George DONEV

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

INCEPUTUL SFÂRȘITULUI ?

Pentru cei care se gândesc la viitorul Uniunii și Ligii Societăților Româno-Americane, reproducem o parte din raportul doctorului Vasile Coseru:

"Dacă n'ar fi înviat Hristos, n'am fi avut Biserica Crestină; dacă n'avem membrii nu mai există Uniunea și Liga..."

Si e tare mult adevăr în aceste cuvinte. Anul acesta convenția a lucrat cu cca. 1100 de voturi mai puțin. Intrebat câți membrii a pierdut U.șiL. d.Coman nu a putut da un răspuns precis.

Doi vice-președinți nu și-au dat raportul scris.

Cea mai mare organizație din U. și L., Soc. Unirea Românilor, a amenințat că pleacă din convenție și se retrage din U. și L. dacă nu se iau măsuri ca "sala Convenției" să nu fie întrebuințată ca tribună de unde să se calomnieze un "membru de onoare al U. și L.".

Locul unde se va ține viitoarea convenție n'a fost încă stabilit: Nici o societate n'a insistat să aibă această "onoare" !

JOS, SUS; JOS, SUS,...

Auzită la conferința ținută de ing. Victor Leahul (Detroit).

Printre cei care au trecut pe la școla de "reeducare" dela închisoarea din Pitești, vreo 15 inși au rămas repetenți deoarece n'au iscălit "diploma" de vinovăție, așa cum le cereau profesorii care mânuiau ciomegile în loc de condeie.

Unul care a căzut la examen a fost și studentul Costică (nu-i dăm numele că trăiește în țară) un trup firav împodobit de o fire blândă și o inimă de aur.

Costică a încasat bătăi după bătăi, a avut corpul plin de răni (iar anchetatorilor le plăcea să lovească tot peste răni nevindecate), dar el n'a țipat, n'a protestat și nu s'a plâns la nimeni.

Exasperați de calmul lui, călăii, după o altă bătaie, i-au ordonat să facă de 300 de ori lăsări pe vine (genoflexiuni) în timp ce ei își odihneau pumnii gândindu-se cu bucurie la a doua repriză, când îl vor lua din nou la socoteală că n'a executat "exercițiul fizic", necesar pentru menținerea sănătății !

Dar Costică s'a lăsat încet pe vine și s'a ridicat de 300 de ori. A fost o performanță de olimpiadă la care nimeni nu s'a așteptat.

-Cum ai reușit să le faci, mă Costică ? îl întrebau camarazii de suferință.

-Foarte simplu ! Ei se gândeau cum o să mă bată, iar eu mă gândeam la Dumnezeu.

DESPRE CULTURA OMULUI DELA "CULTE"

Era Preot într'un sat din Dobrogea, era căsătorit și avea o fetiță. Toate aceste amănunte au cântărit mult când l-au lăsat să plece cu un grup de excursioniști în Turcia.

Dar a mai fost și un alt motiv ce a îndemnat autoritățile ca să-i elibereze pașaportul. Comuniștii doreau să fabrice niște laude inedite pentru Niculiță și cele spuse de un preot dela țară aveau mai multă crezare decât cele repetate zi de zi prin ziare și la radio.

Astfel, înainte de a pleca, un "Imputernicit" (reprezentantul dela Ministerul Cultelor de pe lângă fiecare protopopiat) i-a dat lecții păr. Gemănaru cum și ce să declare când se va întoarce din excursie:

"Vei spune următoarele,a spus omul "Cultelor":

"Acolo -- la Instambul- m'am întâlnit cu un preot bătrân, ortodox, care oficia la celebra biserică " Sf. Sofia " (!) și el m'a întrebat ce cred eu despre Nicolae Ceaușescu, căci - după părerea lui- este un mare om politic și deștept, și tot -după părerea lui- ar trebui ca românii să denumească timpurile actuale ca "Secolul lui Ceaușescu".

Iar răspunsul părintelui Gemănaru, conform "Imputernicitului" trebuia să fie așa: " Intr'adevăr tot poporul știe că tot ce spuneți dvs este adevărat .Nicolae Ceaușescu este un geniu și de aceia noi îl urmăm și suntem gata să ne sacrificăm pentru el, iar Biserica Ortodoxă Română îi mulțumește în toate slujbele religioase pentru deplina libertate ce este în țară".

Dar în loc de "Sf.Sofia" păr. Gemănaru a aterizat la "Sf.Cruce" din Hollywood, Florida.... De altfel, nici n'avea ce căuta la "Sf. Sofia" care, de secole, fusese transformată în moscheie !

ȚINE CAII NAIE...

Compozitorul Emanoil Ionescu, cel care a scris frumoasele versuri: "Trece un car cu boi pe drum, scârțâind din roți alene" s'a prezentat la cenzura dela Radio București cu un nou cântec: "Tine Caii Naie, Naie Niculaie". Cuvintele n'aveau nimic de-aface cu politica, era un simplu câtec de țară.

Cei dela cenzură, când i-au citit titlul au sărit în sus și erau gata să-l aresteze: "Păi dumneata nu știi că pe secretarul nostru de partid îl cheamă Nicolae ?".

Azi Emanoil Ionescu în loc să țină caii de căpăstru, ține "car"-ul de volan în Statele Unite.

DUPĂ MINE FRAȚILOR!

Actorul Emerit Septimiu Sever (actualimente în Canada), înterpretase rolul principal în filmul "Stefan Cel Mare".

In scena finală Domnitorul Moldovei era arătat în mijlocul plăieșilor cărora le strigă: " ... După mine fraților...".

Dar înainte ca filmul să fie prezentat publicului, Septimiu Sever a fugit la Paris, iar autoritățile românești, ca să nu inspire spectatorrii care aflase de fuga actorului, au tăiat scena cu.. .."după mine fraților" !

ROMÂNIA VĂZUTĂ DE CEI .. DE-ACOLO ..

* VIGILENTA Miliției și Securității.

Potrivit regulamentului "Specificul trupelor M.A.I." vigilența înseamnă executarea oricărei acțiuni cu vioiciune, suspiciune și păstrarea secretului, pentru că inamicul poporului pândește. "Fii vigilent, tovarășe" este expresia devenită șablon ce-o utilizează tot timpul șefii comuniști, "dușmanul nu doarme niciodată"!

Inamicii poporului includ cei ce-și botează copiii, cei ce mai înjură pe la cozi, cei ce ascultă Vocea Americii sau afirmă cu voce tare că în Vest fiecare poate avea o mașină, studenții care s'au organizat "subversiv" într'un an și au mers cu colinda de Crăciun pe la profesori, cei ce fac cereri de pașaport pentru occident, sau cei ce comit păcatul capital de a-l critica pe "primul bărbat al țării" (sâc).

Astăzi, atât securitatea cât și miliția și-au perfecționat sistemul de lucru, utilizând elemente tinere, bine selecționate, de cele mai multe ori recrutate direct din facultăți. Treptat, vechile cadre fără nici-o pregătire ce au fost utilizate la început au fost îndepărtate. Ca urmare, sistemele de acțiune și investigare, au devenit mult mai subtile. Agenții sunt mai greu de descoperit, vorbesc gramatical românește și învață și limbi străine. Cetățeanul de rând și vizitatorii străini au astfel impresia că nu mai sunt urmăriți la fel de strict. In realitate, nimica nu se poate face fără controlul lor. Chiar și organele de miliție sunt supravegheate de personal civil dela securitate. La biroul de pașapoarte există deasemenea un civil de la securitate care investighează cererile și dă verdictele negative corespunzătoare, dușmanilor poporului care vor să călătorească în occident.

Pe fiecare arteră principală precum și la intersecțiile majore, sunt plantați milițieni cu misiunea de a raporta posturilor următoare orice mașină "suspectă". Dacă la postul următor nu mai există acelaș număr de pasageri, imediat securitatea este alertată: în spatele mașinii apare imediat "îngerul păzitor" - o mașină a securității - care o va urmări pas cu pas pe tot timpul parcursului.

*PROPAGANDA subversivă.

Dictatura din R.S.R., ca orice alt regim comunist, are la bază suspiciunea reciprocă, subversiunea și teroarea. Este o flagrantă încălcare a drepturilor omului sub lozinca "omul este cel mai prețios capital", dar utilizând tot felul de trucuri ca să se lase impresia că aceste drepturi sunt respectate.

Unul din aceste trucuri este și propaganda subversivă, care este deosebită de propaganda propriu zisă ce popularizează în special acțiuni sau vizite și întrevederi ale tovarășului "dictator" Ceaușescu: Propaganda subversivă urmărește să producă panică sau optimism iluzoriu de ordin economic, financiar sau politic pentru a sonda reacția populației. Propaganda subversivă - a gogorițelor - este utilizată cu foarte mare abilitate de guvern, adevăratul scop urmărit fiind cunoscut numai de Biroul Executiv al CC al PCR. Perfect exemplu de asemenea propagandă, menită să păcălească atât populația cât și pe occidentali, poate fi așa zisa politică de independență a lui Ceaușescu. De fapt, el are binecuvântarea Kremlinului - pentru a se infiltra în occident și a obține informații de ordin tehnic precum și diverse avantaje economice, și pentru a-și forma specialiștii necesari de care va avea nevoie Moscova.

* CONDUCEREA este astăzi atât de sigură pe putere, încât nu-i mai pasă de critici. Femeile și mai ales pensionarii, care își pierd mai tot timpul făcând cozi pentru câtiva cartofi sau câteva sticle de bere, etc., țipă în gura mare, nemulțumiți, de vizitele și recepțiile date de Ceaușescu, și de opulența conducerii, în timp ce ei nu au ce mânca. Unii dintre ei chiar și înjură.

* CARE VA FI situația în RSR în eventualitatea unei invazii rusești ca aceia din Cehoslovacia, în ipoteza că așa zisa politică internă și externă a tovarășului dictator Ceușescu este făcută fără asentimentul Moscovei.

Răspunsul dat de reprezentanții guvernului și de membrii marcanți de partid este că dacă rușii vor invada R.S.R., conducerea se va retrage împreună cu populația în munți și va începe un război de partizani după modelul vietnamezilor, și la fel vor fi și ei ajutați să respingă pe invadatori, ori care vor fi ei. Ultima referire lasă să se înțeleagă certitudinea partidului că vor fi sprijiniți de chinezi; alți "membri", mai optimiști, fac afirmația că abia așteaptă ocazia chinezii care stau ca lăcustele la frontiera Rusiei, ca să se repeadă asupra ei.

Majoritatea populației, însă, consideră că astfel de afirmații sunt niște utopii în care nu pot crede nici cei ce le susțin... Dar doamne ferește, dacă s'ar întîmpla așa ceva, spun cei cu mai multă experiență, ar fi cea mai mare greșeală, ar fi ceea ce ar dori rușii; prilejul acesta abia l-ar aștepta ca să tragă prin sabie și foc întreaga națiune română. Numai mințile unor inconștienți ar putea gândi la așa ceva: Ceaușescu și o minoritate ce beneficiază după acest regim.

Cât despre lupta de partizani, întrebarea populației este: "pentru ce să luptăm? azi, noi trăim cea mai cruntă mizerie, chiar mai rău de cum era imediat după război, cu trupele rusești în țară..."

Cel mai bun exemplu l-a dat Dubcek, care luând în considerație pericolul la care ar fi expus populația dacă s'ar fi opus tancurilor rusești, cu toate că Cehoslovacia este favorizată de frontiere comune cu occidentalii, a hotărât să nu opună nici o rezistență, și nici nu a solicitat sprijin de la puterile apusene, fiind convins că nu-l va primi.

* TOVARASUL "dictator" Ceaușescu, în fața Activului Central de Partid și de Stat, ținut în ziua de 3 august 1978, făcând aluzie la "marele dușman al poporului": Lt. Colonel Ion PACEPA spune:

- "Nu trebuie uitat că și în țările socialiste se mai găsesc și renegați, elemente decadente care, pentru un pumn de arginți își trădează patria, se pun în slujba cercurilor reacționare, a dușmanilor propriului popor (sâc). De asemenea nu trebui uitat faptul că împotriva țărilor socialiste se desfășoară o intensă activitate de șpionaj și diversiune sub diferite forme..." (vii și puternice aplauze)"... Aplauze pentru cine?... nota noastră.

Unde ți-a fost "vigilența" tovarășe" dictator Ceaușescu", dacă chiar omul de cea mai mare încredere, ce-ți asigura garda personală, te-a părăsit...?!! Nu te întrebi ce va mai urma tovarășe?

* SI ACUM O "capodoperă" a macabrului", publicată în revista FLACARA Nr.35 din 31 August 1978, de supusă slugă a tovarășului "dictator" Ceaușescu, care mai mult ca sigur va împărtăși acelaș tragic sfârșit cu stăpânul său, dacă nu se grăbește să-l urmeze și el pe "Păduchele de PACE,PAardon" (vezi mai jos poezia ..."Pace, pa-...subliniat de noi).

flacara

Blestem Trădătorului

Spion, parazit, fariseu
Primește, conștiință de cîrpă,
Mînia poporului meu
Si-a patriei salvă de scîrbă.

Năpîrcă ești, iată, nu om,
Călău cu suflare amară,
Păduche de Pace, pardon,
Te scuipă o mamă din țară.

Să-ți fie mormîntul de cîlți
Si-a gurei salivă turbată
Să-ți cadă-n plămîni, cînd asculți
Că om te născuseși odată.

In pat, ca să adormi, cînd ajungi
S-auzi zvon de gratii înoase,
Să-ți joace, pe inimă, ciungi
Si gura a beci să-ți miroase.

Copiii cînd fi-ți-vor mai mari
Si nuntă avea-vor, nătîngă,
Să mestesci, la masă, dolari,
Si ochii valută să-ți plîngă.

Să-ți tîngui cadavrul prin ani,
Cu mîna întinsă sub stele,
Să dormi într-o casă de bani,
Să ai microfoane-n măsele.

Să fii totdeauna rănit
(Nici mort și nici viu niciodată),
Scîrbos mărunțiș zornăit,
Ca rest să fii dat, la vreo plată.

Să treci elegant ca un domn,
Cu-un șarpe în țeava spinării
Strămoșii să-ți strige din somn:
"Blestem, trădătorului țării !"

Pe mlaștini și smîrc să te coci,
Din unghii de mort să bei apă,
Si lins de țînțarii atroci,
Moluște din tine să-nceapă.

Si tu fețe-fețe cu bis
Canalie între cotețe
Să fii condamnat de abis
De-a fi rășchirat între fețe.

Cu ochii să faci suferinzi,
Bolnav de coșmarul pe viață
Că sîngele mamei ți-l vinzi
Pe-o sondă de whisky cu ghiață.

ADRIAN PAUNESCU

★

Ultima din tara:

- Ce diferență există între Adrian PAUNESCU și un porc ?
- Câteva kilograme !

CERERILE ADRESATE ACESTEI RUBRICI DE CITITORII ZIARULUI "CUVÂNTUL ROMÂNESC" SUNT PUBLICATE GRATUIT

MICA PUBLICITATE :

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Dna Paulescu Ana și D-l Horvat Sorin, originari din Lugoj, sosiți recent în Canada, Bul. St. Cyrille Nr. 774, Apt.3, Quebec, GlS IT2 cută pe domnul Dr.Cornel Pietrasievici, plecat din România în anul 1970.

* Dl Dr. Stefan Horia, Fl. Lager Traiskirchen, Otto Glockel Str. Nr. 16, 2514 Traiskirchen, Austria. Caută pe fostul coleg da facultate Zamfir Octavian, care s'a căsătorit (după câte știe) în Canada. Persoanele care cunosc adresa Dlui Zamfir Octavian sunt rugate să o comunice direct la adresa de mai sus.

* Dl Jean Popa 72 Gamble Ave. Nr.302, Toronto Ont. M4K 2Hl, Canada, dorește să ia legătura cu fratele Dlui Prof. Nicolae Dima, sosit recent din țară. Dl Ing.Ion Dima este rugat să scrie la adresa de mai sus.

* Familia Carol Bologa, 1221 31 st Av, New York, N.Y. 11106, U.S.A. caută pe Dl Tibi Rista originar din Lugoj, stabilit probabil în Chicago. Deasemenea ar dori să ia legătura și cu alți cunoscuți Lugojeni.

* Dl Radu Roșeanu, 6050 Offenbach-M, Berliner Str.7 Germania de Vest. Caută pe av. Niculae Georgescu, din București, promoția 1941-45, stabilit de cca 10-14 ani în Statele Unite, în regiunea San Francisco.

* Dl George Varga, 641 Joslyn, Pontiac, Mich. 48058, Statele Unite, dorește adresa "Asociației Foștilor Deținuți Politici Anticomunsti din România", formată la Paris în Franța. Desemenea dorește să ia legătura cu Dnii Stefan Ghe. Teodoriu și Costică Izvornariu. Pe Dl Costică Izvornariu l-a cunoscut în Moldova Nouă, România.

* Dl Niculescu Baba Constantin, Str. Otto Glokel, Nr. 16, 2514 Traiskirchen, Austria, caută pe Dr.Schileru fost elev al maestrului de box Mihai Fulea. Deasemenea caută pe prof. Ion Grumzea, coleg de facultate, și pe Kevorkian Asodur, deasemeni coleg și prieten.

* Familia Ion Serbănescu, sosit recent în Canada, dorește să ia legătură cu prietenii și cunoscuții D-sale. Adresa: 200 Park St.S.Apt.5C Hamilton, Ont. L8P 3Gl Canada.

DORESC SĂ EMIGREZ

* D-l Ion Popa, aflat în Germania de Vest, la adresa: Alte Frankfurter Str. 18, 68 Mannheim 31, dorește să emigreze în Canada. D-lui cunoaște limba franceză și ar dori să se stabilească în Provincia Quebec. Pentru acest lucru face apel la o organizație românească sau un român, să-i garanteze venirea în Canada.

* D-l Emil Radu, aflat în lagărul de refugiați din Austria, 2514 Traiskirchen Otto-glokel Str. 16, de profesie muzicant instrumentist, ar dori să emigreze în Statele Unite. Pe această cale face apel la românii din U.S.A. ca cineva să-i facă garanția de emigrare în Statele Unite.

CĂSĂTORII

* ROMÂN, cetățean german (vest), 35, matematician, poziție profesională asigurată, apartament-proprietate personală, dorește cunoștința unei romănce între 20 și 30, studii universitare sau cel puțin bacalaureatul, în vederea căsătoriei. -Scrieți familiei Dr.Amzăr, Dotzheimer Str. 173 D 6200 Wiesbaden, W.Germany.

* Doamnă, în vârstă de 42 de ani, de naționalitate bulgară, refugiată, aflată în lagărul Latina din Italia, dorește să ia legătura cu un domn, serios, în vederea unei eventuale căsătorii. Vă rugăm scrieți la adresa ziarului, pentru rubrica "căsătorii", ca să vă putem facilita luarea legăturii cu persoana aflată în Italia.

DIVERSE

* JUGOSLAVIA- Agențiile de presă confirmă că Statele Unite a decis dă vândă arme de lansare Jugoslaviei pentru a putea menține "independența" împotriva presiunii U.R.S.-ului. In decurs de 10 ani, Statele Unite a livrat Jugoslaviei, proectile de lansare în valoare de $ 700 milionane.

* UNIUNEA SOVIETICA- Surse diplomatice din Moscova confirmă prăbușirea unui avion supersonic TU-144, în timpul unui zbor de încercare, Luni, 18 Sept., 1978, în apropiere de baza aeriană Rameskoie, de lângă Moscova. Este al doilea dezastru aerian al companiilor de aviație ale U.R.S.S.-ului în competiție cu avionul francez Concorde. Primul dezastru al avionului TU-144 a fost înregistrat în timpul unei demonstrații de zbor la Expoziția Internațională Aeriană din Paris în 1973.

* ROMANIA- Principala stațiune de radio din București n'a funcționat pentru mai multe ore în ziua de Marți 5 Septembrie, 1978, iar după reluarea emisiunii s'a anunțat înlocuirea lui Teodor Coman, Ministrul de Interne al R.S.R.-ului.

* POLONIA- Intr'o scrisoare deschisă adresată guvernului polonez, în Septembrie a.c., Cardinalul Visinski al Bisericii Catolice Poloneze face din nou apel pentru desfințarea cenzurei.

"Cenzura vocii poporului (spune Visinski) reprezintă arma unui regim totalitar". Dacă "vocea poporului este ignorată, asta înseamnă că poporul este tratat ca niște obiecte", denunță Cardinalul Visinski într'o altă scrisoare din Martie a.c. După cum vedem poporul polonez are un purtător de cuvânt: BISERICA, ceeace nu s'a întâmplat încă în România.

* CEHOSLOVACIA - Zdenek Mlynar, unul din foștii secretari ai partidului comunist cehoslovac pe timpul invaziei țarii sale de trupele sovietice s'a refugiat recent în Austria. El a dezvăluit în noua sa carte intitulată " Bruma " că înaintea invaziei din 1968 Leonid Brejnev i-a telefonat președintelui Statelor Unite Lyndon Johnson și în urma convorbirii acesta a asigurat Kremlinul că America nu se opune invaziei. Imediat după invazie, Brejnev le-a spus conducătorilor Cehoslovaciei că președintele Americii l-a asigurat că Statele Unite nu se opun ocupării Cehoslovaciei de Moscova. Ne întrebăm ce va face Washingtonul când Rușii vot revendica ceea ce de fapt le-a aparținut cândva: Alaska. Să râdem sau să plângem ?

* BULGARIA- După informațiile agențiilor de presă engleze, spionajul bulgar, sub directa conducere a K.G.B., include exterminarea celor din exil care demască adevărata "libertate" a poporului Bulgar subjugat de Uniunea Sovietică. Deocamdată această rețea s'a făcut simțită în Anglia, Franța și U.S.A. Metodele folosite: gaze or lichide pentru paralizarea si otrăvire, iar în ultimă instață, pistolul, declară exilații bulgari Bankov din Los Angeles și Vladimir Kostov din Paris. Prima victimă a fost Georgi Markov, comentator al postului de radio BBC din Londra. După numai trei zile este omorât un alt bulgar Vladimir Simeonov care lucra deasemenea pentru BBC.

* ROMANIA- Agenția de presă străină "Reuter" a nunțat că fostul președinte Nixon, a fost invitat (înainte de fuga lui Pacepa) să facă o vizită în România. Sursele diplomatice confirmau că această vizită trebuia să aibă loc în luna Octombrie sau Noiembrie.

Este bine să nu uităm că Nixon a mai făcut o vizită în România în 1969, și D-sa are strânse legături cu Niculiță.

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

URZICA LIBERĂ

ANUL 1 Nr. 6 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE!

Declarații senzaționale ale unui doctor rus:

PRIMUL COPIL CONCEPUT ÎN EPRUBETĂ S'A NASCUT ÎN SCORNICEȘTI, ROMÂNIA

Dinu MĂTRĂGUNĂ

MOSCOVA- Savantul rus Ivan Popalov în vârstă de 107 ani (trăiește mult pentru că mănâncă iaurt de trei ori pe zi) a declarat că în Rusia s'a conceput primul copil în eprubetă (tub) și nu în Anglia.

Doctorul, care este originar din acelaș oraș ca și Stalin, (Gori, Georgia) mai declară că la început experiențele s'au făcut cu viespi, tarantule, șerpi și șobolani. "Lucram pe ascuns și aveam doar o singură eprubetă"!

Prima încercare reușită de a se zămisli o ființă umană a avut loc în ziua de 26 Aprilie 1917.

Pe atunci erau vremuri tulburi în Rusia și doctorul (cu eprubeta ascunsă într'o cizmă) și-a găsit un refugiu temporar în satul Scornicești, România, unde și-a continuat experiența cu succes.

"Din punct de vedere fizic rezultatele au fost satisfăcătoare, dar din punct de vedere moral și intelectual, rezultatul a fost o catastrofă".

"N'am spălat bine eprubeta !", a declarat dezamăgit bătrânul savant rus.

Ca o întărire a mărturisirilor a dat spre publicare un document oficial care confirmă paternitatea și în acelaș timp ține loc și de:

CERTIFICAT DE NAȘTERE

Drăguțului nostru îngeraș, Niculiță

Harașo Tovarăș, I. V. Stalin

Băiat la mine, Ana Pauker

ARBOREAL GENEALOGIC AL PREȘEDINTELUI

Nicolae Ceaușescu

Glume

* Lenuța, academicianca, stă de vorbă la telefon cu prietena ei bună, Vasilica, soția tovarășului Maur.

- Ce-i nou soro ? (sunt prietene la cataramă).
- Am probleme, răspunde Vasilica, îmi rearanjez mobila, dar am necazuri cu un perete care-i plin cu Picasso-uri !
- Auuleeuuu, asta-i grav, dă și tu cu niște "flit" și te scapă de ei.

* Doi bucureșteni stau de vorbă. Fiecare se laudă că-i "intim" cu stăpânirea:

- Eu am aflat ce a tratat Niculiță cu chinezul !
- Asta nu-i nimic, ai putut s'o afli și dela chinez; dar eu știu că Niculiță a mâncat aseară compot de prune.
- Păi de unde știi ?
- Păi nu vezi că de două ore n'a apărut la televizor !

* Un director de pompe funerare, când a aflat că statul a cheltuit 2 milione pentru înmormântarea lui Gherghiu-Dej, a făcut următoarea ofertă: Pentru un milion înmormântez pe toți miniștri.

* Vorbind despre Conferința dela Yalta, unde s'a pecetluit fericirea României, profesorul de istorie explică elevilor:

Au luat parte Churchill, marele trabucar; Stalin, preș. vecinei și prietenei noastre Uniunea Sovietică, precum și Roosevelt, preș. U.S.A.

- Dar ce înseamnă U.S.A. ? întrebă un elev curios.
- Pe vremea aceia însemna "Uniunea Sovietică Ailaltă".

* Niculiță cu tov. Maur, plus nevestele, se întorc dela Paris. In avion bărbații discută politică și cucoanele vorbesc de-ale-lor.

- Să vezi- explică în culmea fericirii "Helenuța"- mi-a cumpărat Niculiță un Mercedez ! Aer condiționat, AM-FM, televizor, bar, patru uși ! E superb !

Si după o mică pauză, o întreabă pe Vasilica:

- Dar voi ce-ați cumpărat ?
- Un Rembrandt !
- Cu două sau cu patru uși ?

* Ce crește și tot crește și niciodată nu se vede ?

Nivelul de trai din România.

Epigrame

Ion CICALĂ

COMUNISTILOR

Salturi, salturi disperate,
salturi înspre calitate.
Si totuși, slabe rezultate
fără cel spre...libertate !

IDEOLOGICĂ

Sistemul nou, din Răsărit,
încet pe glob se'ntinde...
La rând Apusul a venit
că n'are ce mai vinde.

UNOR "ANONIMI"

Circulara anonimă,
cum că este de la ei,
un indiciu o confirmă:
sărăcia de idei !

UNUI PROLET-PARVENIT

Fiul clasei muncitoare
tot semnând în cărți de-onare,
se trezise într'o zi
cum că poate....iscăli !

INSTANTANEE DIN CIRCUL PECERIST-RESERIST

Iubire (politică) de frică. Prin 1947-48 "partidul muncitoresc român" parașutase în redacția ziarului "Universul" pe un anume Vasile Olivenbaum (Liveanu) cu misiunea declarată de "a ridica nivelul" ziarului, cu sarcina secretă însă de a submina și a lichida un astfel de organ al presei "burgheze"; ceea ce s'a și realizat pe urmă "cu succes". S'a început și acolo cu lecții de "lămurire politică". Nu numai lecții, dar și discuții de "seminar" pe marginea lor, pentru ca oamenii să fie "ajutați" a-și însuși materia cea nouă ideologică; nu aceasta să le intre pe o ureche și să le iasă pe cealaltă.

Au avut ideia, prematură, după cum se va vedea, de a pune ca temă de seminar chestiunea: de ce iubim noi Uniunea Sovietică? Incepe seminarul, dar nimeni nu se înscrie la cuvânt ca să înceapă discuția. "Ee, tovarăși, în cazul acesta. . . vom invita noi la cuvânt, zise atunci ăla de la prezidiu. Iată, dumneata tovarășe Tănase! Dumneata care ai frecventat cu regularitate lecțiile, n'ai absentat niciodată, ai urmărit cu toată atenția expunerile - am văzut aceasta - fă bine și vino aci în ajutor lămurind chestiunea. . ."

Tănase era un țigan (încă nu se zicea: rom), angajat ca portar la intrare în clădirea "Universului" (devenită apoi, până astăzi, a "Informației Bucureștilor"). Adică: lui trebuia să-i prezinți legitimația și să-i spui la cine mergi și "în ce problemă"? Iar el îți scrăbăluia numele pe un bilet de intrare. In micul său rol de cerber se simțea valorificat, era "cineva" și de aceea se purta la cravată și guler alb, părul uns cu mult ulei. La cursul ideologic el se așeza totdeauna în față, calculat, ca să fie văzut de cine trebuie. Intredeschizând puțin gura și holbând ochii, el simula că înghite fiecare cuvânt, cu capul sucit spre cel care momentan vorbește. De fapt n'auzea nimic, ci era cu gândul departe, la ale lui. Așa că nici de el, cum nici de ceilalți nu se prinsese mai nimic din zisa "noua" învățătură ce se debita.

Auzindu-se acum apostrofat după nume, Tănase se ridică de pe scaun și ia o postură "solemnă". "Aașa. Iată, tovarășuu Tănase, lista rămânând deschisă pentru ceilalți care se vor înscrie ulterior, dumneata să deschizi discuția arătând de ce iubim noi Uniunea Sovietică?"

Tănase întinse mâna dreaptă cu arătătorul înainte, întocmai ca Stalin din poza aceea clasică a lui de odinioară și sentențios ca acesta, răspicat, spuse ce știa el, ca și toată lumea: "Da frica!"

Cei de la zisul prezidiu rămaseră de-a dreptul trăsniți; cei de pe scaune, din sală, se înnecau de râs și căutau zadarnic să se ascundă după cei din fața lor. Se umflau cu râsul mai ales cei din personalul auxiliar și din servitorime, pe lângă care se insista mai ales cu făurirea "conștiinței de clasă".

"Ee, tovarășu Tănase, se poate. . .? - interveni cel ce prezida, stingher. Gândește-te puțin! Gândește-te că U.S. ne-a ajutat când cu foametea, ne-a trimis vagoane de alimente, ne-a dat apoi tractoare, ne ajută dezinteresat la mecanizarea agriculturii, la industrializare. . ." La acestea, Tănase, tot cu arătătorul întins spre cel ce-i vorbea, întrebă fără milă: "Să moară mâța, dacă e așa!? Să-ți moară mâța de-i așa. . .?"

Cu această crudă sinceritate, deadreptul demascatoare, a lui Tănase, fu ratat tot seminarul. Nu l'au concediat imediat pe nelămurit. După o săptămână l'au mutat la un depozit dinafara orașului. După alte trei săptămâni l'au concediat de acolo sub un alt motiv oarecare.

S. GÂRLEANU

— RĂȚOIUL EXILAT —

ANUL VIII OUL Nr. 15

NICULIȚĂ ÎȘI CAUTĂ DE LUCRU!

WASHINGTON, D.C.- (Rățoi Press)- Agentul nostru secret a interceptat următoarea telegramă cifrată trimisă de Niculiță fostului său prieten și șef al Securității:

Agentul nostru secret MAC-MAC

ION PACEPA
C/O SERVICIUL CONTRA SPIONAJ
WASHINGTON D.C.

LĂSAT ÎNCURCĂTURĂ MARE STOP BRESHNEV OFERĂ SERVICIUL SIBERIA STOP PREFER STATELE UNITE STOP INTERESEAZĂ CIA, FBI ORI "PEANUT FARM" GEORGIA STOP VASTĂ EXPERIENȚĂ CA AGENT SECRET COMUNIST STOP LUCRAT ȘI APRECIAT DE STALIN, BERIA, BRESHNEV, ETC. VIN SINGUR STOP LENUȚA TRIMISĂ DRACULA STOP STOP.

DESPERAT NICULIȚĂ

Dona-RĂȚOIUL

* Campionatul Diviziei "A" de fotbal , ajuns la etapa 6-a, a confirmat evoluția foarte bună a proaspetei promovate, F.C.Baia Mare, învingătoarea cu 3-0 în meciul cu Chimia Rm.Vâlcea, și aflată pe locul doi în clasament, la egalitate de puncte cu prima clasată, Steaua Buc. Antrenorul Viorel Mateianu a imprimat echipei un stil de joc propriu eminamente ofensiv. Intr'un interviu acordat ziarului "Sportul" el a declarat printre altele că, 'Fotbalul a fost creiat pentru a se pune la încercare elanul ofensiv al tinereții" și " în fotbalul nostru, prea de multe ori am riscat apărându-ne, pentru ca să nu încercăm să atacăm fără teamă". După atâtea "formule" defensive este reconfortant să auzim că un tânăr antrenor crede în ofensivă și o aplică. Dintre rezultatele etapei se merită menționată victoria la scor a echipei Gloria Buzău asupra echipei Steaua București. O surpriză a constituit-o victoria S.C.Bacău la Timișoara. Un rezultat de egalitate era mai echitabil, deoarece studenții au marcat un gol valabil, neacordat însă de arbitru pe motiv de ofsaid. Scorul etapei a fost înregistrat la Craiova, unde echipa studenților, cu Cămătaru în mare vervă de joc, a învins pe F.C.Bihor cu 5-0. Golurile craiovenilor au fost marcate de Cămătaru (min.48 și 67), Marcu (min. 61 și 70) și Cârțiu (min.77). F.C.Argeș a pierdut primul joc din acest campionat la Tg.Mureș, din cauza unei greșeli copilărești a portarului Speriatu, căruia Biro (A.S.A.) i-a "suflat" mingea din mână și a marcat.

REZULTATE TEHNICE

A.S.A. Tg. Mureș	– F.C. Argeș	1–0 (0–0)
Univ. Craiova	– F.C. Bihor	5–0 (0–0)
Politehnica Tim.	– S.C. Bacău	0–1 (0–0)
F.C. Baia Mare	– Chim Rm. V.	3–0 (1–0)
C.S. Tîrgoviște	– Dinamo	1–2 (0–0)
Gloria Buzău	– Steaua	4–1 (2–1)
F.C. Corvinul	– U.T.A.	3–2 (2–1)
Sportul studențesc	– Politehnica Iași	0–0
Jiul	– F.C. Olimpia	3–0 (2–0)

CLASAMENTUL

1. STEAUA	6	5 0 1	17– 9	10
2. F.C. Baia Mare	6	5 0 1	9– 3	10
3. F.C. Argeș	6	4 1 1	10– 6	9
4. Universitatea Craiova	6	3 2 1	12– 7	8
5. C.S. Tirgoviște	6	3 1 2	8– 7	7
6. A.S.A. Tg. Mureș	6	3 1 2	9– 9	7
7. Dinamo	6	2 2 2	8– 6	6
8. S.C. Bacău	6	3 0 3	4– 3	6
9. F.C. Corvinul	6	3 0 3	8– 9	6
10. Sportul studențesc	6	1 3 2	7– 6	5
11. Politehnica Iași	6	1 3 2	3– 4	5
12. F.C. Olimpia	6	2 1 3	6– 9	5
13. Chimia Rm. Vilcea	6	2 1 3	7–12	5
14. Jiul	6	2 0 4	8–10	4
15. U.T.A.	6	1 2 3	6– 8	4
16. Politehnica Timișoara	6	1 2 3	3– 6	4
17. Gloria Buzău	6	2 0 4	6–11	4
18. F.C. Bihor	6	1 1 4	8–14	3

GOLGETERII

6 goluri : Marcu (Universitatea Craiova) — 1 din 11 m.
5 goluri : Iordănescu (Steaua) — 2 din 11 m.
4 goluri : M. Răducanu (Steaua), Biro I (A.S.A. Tg. Mureș).
3 goluri : Dobrin, Radu II — 1 din 11 m (F. C. Argeș), Marinescu (C.S. Tirgoviște), Savu (Chimia Rm. Vilcea) — 3 din 11 m, Vamanu (S. C. Bacău), Roznai (F.C. Baia Mare), Stan (Gloria Buzău).

••

STEAUA — A. S. MONACO 2-0 (0-0)

* La 30 August a.c., s'a disputat la București returul meciului de fotbal dintre echipa Steaua și A.C.Monaco, campioana Franței, din faza preliminară a C.C.E. Deși a avut numeroase ocazii în prima repriză Steaua nu a putut marca. Scorul a fost deschis în min. 51 de Troi din centrarea lui M.Răducanu. Tot el majorează scorul la 2-0, de data aceasta lansat de Aelenei (min 76). Câștigând cu 3-0 primul meci A.C.Monaco s'a calificat în faza următoare a competiției.

Formațiile echipelor :

STEAUA : N. RĂDUCANU — ANGHELINI, Sameș, FL. MARIN, Vigu — Dumitru (min. 84 Ad. Ionescu), Stoica (min. 62 Aelenei), Iordănescu — Troi, M. Răducanu, Zamfir.

A. S. MONACO : Ettori — Zorzetto, Courbis, Gardon, Vitalis — CHAUSSIN, PETIT, Moizan — DALGER, Soler (min. 84 Gudimar), Nogues.

Troi deschide scorul (Fază din meciul Steaua-A.C.Monaco)

SPORT

* Lupta în cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal se îndârjește odată cu scurgerea etapelor. Surpriza etapei a constituit-o victoria cu 1-0 a echipei Viitorul Scornicești, la Ploiești, în fața echipei Petrolul. In seria 3-a se remarcă poziția precară în clasament a fostei Divizionare "A", F.C.M.Reșița, care după cum joacă nu poate avea speranțe pentru revenirea în prima divizie. In rest rezultate scontate.

SERIA I

REZULTATE TEHNICE

Minerul Gura Humorului	- Viitorul Vaslui	2-0 (2-0)
Relonul	- F.C.Constanța	0-0
F.C.Brăila	- Delta Tulcea	1-0 (0-0)
Nitramonia Făgăraș	- Progresul Brăila	2-0 (1-0)
Tractorul Brașov	- C.S.M.Suceava	2-0 (1-0)
Victoria Tecuci	- I.C.I.M.Brașov	1-1 (1-1)
Portul Constanța	- Steagul Roșu Brașov	0-3 (0-1)
F.C.M.Galați	- Muscelul Câmpulung	5-0 (1-0)
Constructorul Iași	- Oltul Sf.Gheorghe	0-0

CLASAMENTUL

1. F.C.M. GALAȚI	6	5 0 1	21– 8	10
2. Steagul roșu	6	4 0 2	10– 3	8
3. Viitorul Vaslui	6	4 0 2	10– 6	8
4. F.C. Constanța	6	3 2 1	7– 5	8
5. Constructorul Iași	6	3 1 2	7– 4	7
6. Minerul Gura H.	6	3 1 2	4– 4	7
7. F.C. Brăila	6	3 1 2	6– 7	7
8. C.S.M. Suceava	6	2 2 2	7– 5	6
9. Muscelul C-lung	6	3 0 3	9– 9	6
10. Oltul Sf. Gh.	6	2 2 2	5– 5	6
11. Tractorul Bv.	6	3 0 3	8– 9	6
12. I.C.I.M. Brașov	6	2 1 3	9– 9	5
13. Relon-Ceah. P.N.	6	2 1 3	3– 8	5
14. Nitramonia	6	2 1 3	6–12	5
15. Delta Tulcea	6	2 0 4	3– 5	4
16. Portul Constanța	6	2 0 4	4– 8	4
17. Victoria Tecuci	6	1 1 4	9–13	3
18. Progresul Brăila	6	1 1 4	2–10	3

SERIA A II-a

REZULTATE TEHNICE

Petrolul Ploiești	- Viitorul Scornicești	0-1 (0-0)
Poiana Câmpina	- Autobuzul București	3-0 (3-0)
Dinamo Slatina	- Electroputere Craiova	7-1 (3-0)
Progresul-Vulcan Buc.	- S.N.Oltenița	1-0 (0-0)
C.S.M.Drobeta Tr.Sever.	- Rulmentul Alexandria	0-0
Gaz Metan Medias	- F.C.M.Giurgiu	2-0 (0-0)
Metalul București	- Soimii Sibiu	2-0 (1-0)
Chimia Tr.Măgurele	- Rapid București	amânat
Chimia Brazi	- Metalul Plopeni	1-0 (0-1)

CLASAMENTUL

1. VIIT. Scornicești	6	4 1 1	8– 5	9
2. Metalul Buc.	6	3 2 1	8– 5	8
3– 5. Rapid Buc.	5	3 1 1	8– 3	7
Dinamo Slatina	6	3 1 2	14– 9	7
Petrolul Ploiești	6	3 1 2	13– 8	7
6. Metalul Plopeni	6	3 0 3	8– 5	6
7. Rulmentul Alex.	6	2 2 2	4– 3	6
8– 9. F.C.M. Giurgiu	6	2 2 2	8– 8	6
C.S.M. Dr. Tr. S.	6	2 2 2	7– 7	6
10. Ș.N. Oltenița	6	1 4 1	3– 3	6
11. Progresul–Vulcan	6	3 0 3	9–10	6
12. Poiana Cîmpina	6	3 0 3	10–14	6
13. Chimia Brazi	6	2 1 3	7– 7	5
14. Autobuzul Buc.	6	2 1 3	8– 7	5
15. Gaz metan	6	1 2 3	4– 7	4
16. Șoimii Sibiu	6	2 0 4	5– 9	4
17. Electroputere	6	2 0 4	10–16	4
18. Chimia Tr. Măg.	5	1 2 2	5–13	4

SERIA A III-a

REZULTATE TEHNICE

Gloria Bistrița	- U.M.Timișoara	4-0 (2-0)
C.I.L.Sighet	- F.C.M.Reșița	1-1 (1-0)
Minerul Moldova Nouă	- Minerul Cavnic	4-0 (2-0)
Dacia Orăștie	- Chimica Târnăveni	2-0 (2-0)
Infrățirea Oradea	- Metalurgistul Cugir	2-0 (1-0)
C.F.R.Timișoara	- C.F.R.Cluj-Napoca	0-1 (0-0)
Muresul Deva	- Victoria Călan	1-0 (1-0)
"U" Cluj-Napoca	- Ind.Sârmei C.Turzii	1-0 (1-0)
Minerul Anina	- Aurul Brad	2-1 (0-1)

CLASAMENTUL

1. GLORIA Bistrița	6	4 1 1	12– 4	9
2. Minerul Anina	6	4 1 1	12– 5	9
3. „U" Cj.-Napoca	6	4 1 1	7– 2	9
4. Infrățirea Or.	6	3 1 2	12– 7	7
5. Aurul Brad	6	3 1 2	8– 5	7
6. Victoria Călan	6	3 1 2	8–10	7
7. Minerul M. N.	6	3 0 3	6– 4	6
8. C.F.R. Cj.-Nap.	6	3 0 3	6– 5	6
9–10. C.I.L. Sighet	6	2 2 2	6– 6	6
Dacia Orăștie	6	2 2 2	6– 6	6
11. Ind. sîrmei C.T.	6	3 0 3	8– 9	6
12. Mureșul Deva	6	2 1 3	7– 8	5
13. Metalurg. Cugir	6	2 1 3	7–10	5
14. Minerul Cavnic	6	2 1 3	4– 9	5
15. F.C.M. Reșița	6	1 2 3	8–11	4
16. Chimica Tirnăv.	6	1 2 3	6–10	4
17. U.M. Timișoara	6	1 2 3	5–10	4
18. C.F.R Timiș.	6	1 1 4	3–10	3

••

* La concursul automobilistic Marele Premiu al Italiei (formula 1) disputat pe circuitul de la Monza la mijlocul lunii Septembrie a.c., cunoscutul pilot suedez RONNIE PETTERSSON s'a accidentat grav și a decedat în spital după 24 ore. Circuitul de la Monza a devenit vestit, printre altele, prin numeroasele accidente fatale survenite în ultimii ani.

CUPELE EUROPENE LA FOTBAL

CUPA U.E.F.A.

F.C. Argeș - Panathinaikos Atena 3-0 (1-0)

* La Pitești, în fața a peste 20.000 de spectatori F.C. Arges a obținut o victorie la scor în fața echipei Panathinaikos Atena, într'un meci din primul tur al Cupei U.E.F.A. la fotbal. Primul gol al piteștenilor a fost marcat de Toma (min.19) dintr'o centrare impecabilă a lui D.Nicolae. După pauză în locul lui Dobrin, care a fost incomodat de terenul moale, pe alocuri cu băltoace, a fost introdus debutantul Moiceanu. Acesta marchează (min.75) cu un șut sec la o minge respinsă de apărătorii greci. In min. 90 Zamfir centrează excelent la Radu 2, acesta reia cu capul în bara transversală, mingea revine în teren și Moiceanu reia în plasă. Formațiile echipelor :

F.C.ARGES : SPERIATU- M.ZAMFIR, STANCIU, Cârstea, Ivan- Bărbulescu (min.67 Radu III), TOMA, IOVANESCU –D.NICOLAE, Radu II, DOBRIN (min.73 MOICEANU).

PANATHINAIKOS : CONSTANTINOU - Elefteriadis, KIZAS, Gonios, Stefanakis - TERZANIDIS, Elefterakis (min.70 Kaciakos), LIVATINOS, Delikaris (min. 73 Vakaiis) -Gomez, Wagner.

Al doilea gol piteștean înscris de debutantul Moiceanu. (Fază din meciul F.C.Argeș - Panathinaikos Atena)

Politehnica Timișoara - M.T.K. Budapesta 2-0 (1-0)

* In primul tur al Cupei U.E.F.A. la fotbal studenții timișoreni au obținut o victorie prețioasă în fața echipei M.T.K.Budapesta. Incă din start, Poli atacă decis și în min. 11 COTEC deschide scorul în urma unei centrări a fundașului dreapta Nadu. După acest gol studenții slăbesc ritmul, dând ocazie oaspeților să atace periculos însă portarul Catona apără totul. După pauză Poli domină autoritar, ratează mult, reușind totuși să înscrie încă un gol în min. 55 prin PĂLTINISAN, care, venit în atac, a reluat cu capul o centrare a aceluiași Nadu.

Formațiile echipelor :

POLITEHNICA : CATONA — Nadu, PĂLTINIȘAN, Mehedințu, Barna (min. 71 Floareș) — Vișan, DEMBROVSCHI, Cotec — ANGHEL, (Volaru (min. 46 ROȘCA), PETRESCU.

M.T.K. : BRUNYI - Kalicsko, Turner, Aszalai, Egervari — KOVACS, Burg, Borso — Takacs, Morgos (min. 67 Pekker), GARICS.

••

CUPA CUPELOR

Universitatea Craiova - Fortuna Düsseldorf 3-4 (1-2)

* Studenții craioveni au ratat ocazia de a învinge echipa vest-germană Fortuna D., în primul joc din cadrul Cupei Cupelor, disputat la 13 Septembrie pe stadionul din Craiova, jucând sub așteptări. Scorul a fost deschis de Cămătaru (min. 13); Zimmerman egalează din lovitură liberă de la 30 m.. Fortuna ia conducerea prin golurile marcate de Fanz (min. 34) și Allofs (min. 49). In min.57 Cămătaru reduce din handicap, iar Marcu ratează egalarea executând defectuos o lovitură de la 11 m. (min. 77). Egalarea se produce în min. 80 prin Crișan. Când nimeni nu se mai aștepta, Fortuna ia conducerea prin Fanz (min. 85) care a șutat din apropiere. Formațiile :

UNIVERSITATEA: Lung (min. 46 Boldici) — Ungureanu, Tilihoi, Ștefănescu, Purima — Donose (min. 74 Negrilă), Balaci, Beldeanu — Crișan, CĂMĂTARU, Marcu;

FORTUNA : Woyke — BREI, Zewe, ZIMMERMANN, Baltes — FANZ, Weike, Allofs (min. 65 Zimmer)— Gunther (min. 77 Bomer), LUND, Seel.

Beldeanu ratează în fața porții goale. (Fază din meciul U. Craiova-Fortuna Dusseldorf)

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

ÎMPLINIRI

In numărul din Iulie al ziarului nostru, am prezentat un reportaj în legătură cu serbarea a cinci ani de existență a programului românesc de radio de sub conducerea d-lui şi d-nei Jimmy şi Genny Crucian, prin postul de radio WII-AM din Detroit, Michigan, Statele Unite, sub egida şi din inițiativa Societății "Unirea Românilor" din Detroit.

24 DE ANI LA DATORIE
DL NICOLAE NOVAC, LA MICROFONUL VOCII ROMÂNEŞTI A MIDDLEWEST-ului

Ne permitem deci ca, de data aceasta să prezentăm cititorilor noştri, o altă realizare în acest domeniu, şi anume, Programul de radio: VOCEA MIDDLEWESTului, din oraşul Gary, Indiana, U.S.A., de sub conducerea poetului, scriitorului şi ziaristului Nicolae Novac, program de radio care funcționează de 24 de ani şi la 1 August a semnat un nou contract de operațiune cu stația de radio WLTH din Gary, pentru încă un an de zile. Cu alte cuvinte în anul 1979, acest program românesc de radio îşi va celebra aniversarea de 25 de ani, adică, un sfert de veac de existență.

Din informațiile ce avem la această dată, aflăm că, pentru anul tor, actualii conducători ai acestui program românesc de radio, şi anume, Nicolae Novac şi Ion Covinea, secretarul financiar, plănuiesc o frumoasă sărbătorire, la care vor invita toate organizațiile laice sau religioase din regiune, membre ale acestui program românesc de radio, de a-şi da contribuția.

Cu această ocazie, pe lângă obişnuitul banchet cu "sarmale ca la mama acasă", se încearcă a se prezenta şi un program cultural-artistic, cu concursul binevoitorilor din diferite grupări româneşti din regiunea respectivă. Am crezut ca-i bine ca Exilul să ia la cunoştință, prin intermediul ziarului nostru, şi această realizare românească de peste hotare, ce nu mai încape îndoială, ne face mare cinste, tuturor celor ce trăim peste granițele României. Căci, un sfert de secol de dedicație, pentru Neam şi Țară, este şi rămâne, cu adevărat, un fapt împlinit, ce nu poate fi tăgăduit de istorie.

Să dăm deci "Cezarului, ceea ce este al Cezarului".

Corespondent

VOCEA AMERICII

A transmis pe data de 30 August, orele 13 un amplu reportaj referitor la Biblioteca Română dela Freiburg. Reportajul care a durat 10 minute, a început cu prezentarea oraşului Freiburg şi a împrejurimilor sale, continuând cu inițiativa din 1949 a unui grup de români în frunte cu Prof. Virgil Mihăilescu, de a înființa o "Bibliotecă Românească".

Reportajul a trecut în revistă istoricul institutului românesc, splendidele sale realizări în cei aproape 30 de ani de existență şi bogăția sa intelectuală şi spirituală de azi. S'a scos în evidență faptul că Biblioteca este cea mai prestigioasă realizare a "Exilului Românesc", jucând un rol deosebit la consolidarea prestigiului românesc peste hotare.

Reportajul, transmis pe două voci, a fost presărat cu selecțiuni de muzică românească din rapsodia 1-a şi a 2-a de George Enescu. O copie de pe acest reportaj special va fi trimisă Bibliotecii Române dela Freiburg.

Corespondent

FUNDAȚIA IULIU MANIU NEW YORK

Duminică 24 Septembrie 1978, a avut loc în sala Hotelului Hilton din New York, tradiționala "Adunare prietenească" a Fundației Iuliu Maniu.

Infiintată în anul 1953, această organizație de ajutor a dus o continuă activitate, ajutând material şi moral pe noii refugiați.

Fundația adăposteste astăzi o bibliotecă şi o prețioasă colecție de artă populară românească.

La banchetul dat cu această ocazie a vorbit Dl Prof. C. Sporea din Germania, despre "Emigrația Românească din Germania". A mai vorbit Dl Ion Rațiu, menționând conjunctura politică internațională care la fel ca'n 1918, ar putea juca un rol în viitor.

ANIVERSAREA ASOCIAȚIEI CULTURALE ROMÂNE DIN CANADA MONTREAL-QUEBEC

Duminică 23 Iulie 1978, s'a sărbătorit "JUBILEUL DE ARGINT" al Asociației Române din Canada, Montreal. Din invitația trimisă de Preşedintele Asociației Dl Petre Sultana, "aniversarea acestor 25 de ani de activiate românească" va putea continua şi dura, numai "dacă ne vom uni forțele şi voințele spre împlinirea idealului ce ne inspiră lucrarea comună".

Congresul Bisericii persecutate

Intre 20-23 Iulie 1978 a avut loc la Konigstein în Germania al 28-lea congres anual al Bisericii persecutate.

Au participat la congres 430 de persoane din 31 de națiuni: episcopi, preoți şi laici, personalități din lumea refugiaților din toată Europa.

Tema congresului a fost: "Libertatea religioasă-o valoare esențială a existenței umane".

Preotul belgian P. Warenfried van Straaten O. Praem, inițiatorul cunoscutei organizații de asistență a Bisericilor persecutate "Ospriesterhilfe" şi moderatorul congreselor dela Konigstein a condus adunarea şi a încheiat-o Duminică dimineața prin conferința sa programatică.

"Catolicii din lumea liberă să se trezească din letargia somnolentă şi să nu dea uitării pe frații lor de credință de dincolo de cortina de fier" a declarat P. Werenfried, numit şi "avocatul creştinilor persecutați".

Congresul a fost deschis Joi 20 Iulie de episcopul Jansen, reprezentantul Bisericii Catolice Germane, pentru problemele refugiaților. Vineri dimineața a celebrat episcopul Jansen o liturghie pontificală, împreună cu 20 de preoți reprezentând Biserica din Polonia, Rusia, Ucraina, Lituania, Ungaria, Cehoslovacia, Slovacia, Croația, China, Vietnam şi România, reprezentată prin subsemnatul.

Desbaterile congresului au fost deschise în fiecare zi printr'o conferință despre tema zilei, ținute de renumiți profesori universitari germani (Dr. Bokle, Dr. Buchheim, Dr. Kuchenhoff).

Dr. Rudolf Grulich, asistent universitar, a vorbit despre situația Bisericii din România. Bine documentat, Dl Grulich a arătat încadrarea Bisericii ortodoxe în aparatul de stat socialist. Biserica română unită, din 1948 interzisă, duce o viață de catacombe cu 5 episcopi şi sute de preoți şi statornici în credința lor. Biserica romano-catolică cu un singur episcop legal Marton Aron la Alba Iulia, cu un administrator apostolic la Iaşi Petru Gherghel, cu 3 "ordinarii substituți", 600 de preoți şi un milion şi jumătate de credincioşi.

Viața religioasă din parohiile catolice este foarte activă. Dar Biserica catolică e până astăzi fără statut de culte, fără ierarhie episcopală, fără presă, instrucția religioasă a copiilor fiind interzisă. Referatul D-lui Grulich a avut un răsunet puternic în auditoriu. Au făcut interpelări: Dl Mailat în numele Frontului Libertății cerând libertate deplină în România; Dl Alexandru Ureche a cerut să se ia măsuri practice de ajutorare a bisericilor persecutate; Dr. Dionisie Ghermani a propus o colaborare mai activă între diferitele grupuri de exilați; Dl Nicolae Paul a citit un memoriu al refugiaților români prin care se cere libertatea de constiință şi drepturile omului în România; subsemnatul a cerut ca la viitoarele congrese să fie invitată şi Biserica Ortodoxă din emigrație.

S'a constatat cu părere de rău absența totală a Bisericii Române Unite la congres; nici un preot unit român şi nici un laic unit n'a participat la congres.

Congresul a publicat o rezoluție trimisă la toate autoritățile competente din Germania.

Finalul şi punctul culminant al congresului a fost fulminanta conferință a Părintelui Werenfield, care a terminat cu următoarele cuvinte: "Trebue să facem tot ce e posibil, ca suferințele creştinilor persecutați să nu fie uitate şi situația tragică a "Bisericii Tăcerii" să fie reamintită neîncetat lumii libere din apus".

"Noi ne-am sacrificat viața în închisori pentru Biserica noastră; dar frații noştri din apus ne-au dat uitării" a spus părintelui Werenfried episcopul Hirtea cu limbă de moarte plin de amărăciune.

Preot Dr. Florin MULLER

ÎN VIZITĂ LA REDACȚIE

GEORGE BĂLAŞU ŞI GEORGE DONEV LA BIBLIOTECA ZIARULUI NOSTRU.

In cursul lunii Septembrie "Cuvântul Românesc" şi-a închiriat un oficiu spațios, unde a fost mutată întreaga redacție a ziarului nostru. Cu această schimbare am reuşit să adunăm la un loc, toate arhivele de care dispunem, aranjând în acelaş timp şi o frumoasă bibliotecă ce serveşte la cercetări şi referințe.

Printre primii oaspeți care ne-au vizitat noul oficiu a fost Dl George Donev, ziarist profesionist şi unul dintre colaboratorii noştri permanenți.

Dânsul a discutat cu "membrii redacției" diferite probleme de ordin tehnic şi a rămas surprins de bogata bibliotecă documentară ce o posedă redacția noastră.

PAUL GOMA PE PĂMÂNTUL NORD AMERICAN

Din inițiativa Comitetului "Adevărul despre România", scriitorul Paul Goma va întreprinde în cursul lunii Octombrie o vizită în Statele Unite şi Canada. Călătoria va avea loc sub auspiciile Federației Americane a Muncii (AFL-CIO), a Comitetului Internațional pentru Dreptul de a Publica, a Ligii Internaționale pentru Drepturile Omului şi a altor organizații şi asociații.

Programul vizitei cuprinde întrevederi la Washington cu o seamă de membrii ai Congresului, printre care senatorul Henry Jackson, precum şi cu George Meany, preş. AFL-CIO, o conferință de presă şi un schimb de vederi cu conducerea americană a postului de Radio Europa Liberă.

La New York, programul include o conferință de presă sub patronajul Ligii Drepturilor Omului, recepții oferite de Asociația Americană a Editorilor şi PEN-CLUB-ul American, un seminar la Universitatea Columbia, întrevederi cu redactorii câtorva ziare şi reviste (New York Times, Time Magazine, Newsweek, National Review, etc), precum şi interviuri pentru marile rețele de radio şi televiziune.

In cadrul călătoriei, Paul Goma va ține seminarii despre stările de lucruri din r.s.r. la Cornell University din Ithaca (N.Y), la Indiana University din Bloomington, California University din Berkeley, Stanford University şi Hoover Institution tot din California.

Sederea lui Goma în America va fi încheiată la 4 Noiembrie cu o recepție dată la New York de către Comitetul Adevărul despre România. Vizita în Statele Unite va fi precedată între 1 şi 6 Octombrie, de o vizită la Montreal unde Goma va fi oaspetele asociației scriitorilor Recontre Quebecoise des Ecrivains.

Cu ocazia vizitei la Montreal, Paul Goma va lua parte ca vorbitor principal la "Congresul Limbii Române" ce va avea loc între 7 şi 8 Octombrie.

PE SCURT DIN ŢARĂ

CRONICA RADIOFONICĂ

RADIO BUCUREŞTI (20 Iulie a.c.)

PREA MULTĂ ÎNVĂŢĂTURĂ

In cadrul emisiunii "Universul Familiei" se afirmă: ..." că în educaţia copiilor nu mai este răspunzător doar părintele, ci trăim o răspundere colectivă. Scoala, în primul rând este aceia care... hotărăşte în ce mod trebuie îndrumat copilul, către care meserie ar fi bine să fie orientat"..."Un rol de mare însemnătate îl au organizaţiile liceale şi tineret care oferă posibilitatea de a se descoperi frumuseţea unui mare număr de meserii".

De notat: că nu se vorbeşte ca aceşti copii să fie aleşi pentru a deveni doctori, ingineri, chimişti, etc. Se vorbeşte doar de meserii !

Scopurile comuniştilor sunt clare. Ei doresc ca numai copii lor să fie educaţi, sau -cum este cazul în familia lui Niculiţă- să capete diplome şi fără educaţie, iar restul să fie daţi la meserii. "Este bine -precizează Radio Bucureşti- ca un copil să se descurce singur dela etatea de 14 ani".

La început comunismul a îndepărtat din şcoli pe cei cu origină nesănătoasă: vlăstarele oamenilor intelectuali care erau păstrătorii şi continuitorii culturii româneşti.

Acum Niculiţă face un pas mai departe: alege pentru şcoală doar pe copiii fruntaşilor comunişti !

Asemenea, ca'n romanul lui Orwell " 1984 " România a devenit o oligarhie condusă de Ceauşescu şi neamurile lui, iar poporul, ca o turmă, trebuie ţinut în întuneric, înlăturat dela învăţătură, pentru a putea fi mai uşor controlat de tirani.

* Corul Liceului Pedagogic din Deva a participat la cea de a 7-a ediţie a tradiţionalului festival "Tineretu' şi Muzică" la Viena. Au fost 21 de ţări participante.

* La Bucuresti s'au încheiat lucrările celui de al 3-lea seminar economic al cercetărilor din România şi Statele Unite, organizat de Academia de ştiinţe sociale şi politice. Lui Niculiţă îi plac afacerile. El vinde ori ce, pe orice preţ, doar dolarii să iasă !

* De mai bine de 20 de ani la Olteniţa se construesc nave fluviale pentru URSS.

* Bucureşti- Cofetăriile se deschid la ora 7 a.m. Tot la acea oră se primeşte marfa, se inspectează, se face socoteala, etc., iar clienţii trebuie să aştepte şi nu pot fi serviţi cu micul dejun: un ceai, un cornuleţ, o cafea, etc. Responsabilul cofetăriei Colombo (blv. Republicii) a declarat că dacă oamenii vor "ceva" dimineaţa, el trebuie să închidă mai devreme cofetăria seara. Ideia de a se preda marfa înainte de a se deschide cofetăria pentru clienţi, de a se organiza două schimburi ca să facă faţă orelor când este aglomeraţie, ar însemna o revoluţie de gândire capitalistă.

* Cu ocazia morţii Papei Paul al VI-lea, Ambasadorul Italiei la Bucureşti,a invitat Sâmbătă 12 August, pe membrii colectivităţii italiene la o slujbă ce a fost celebrată la Catedrala Sf. Josif din Bucureşti, Str. Nuferilor 19. Biserica italiană de pe B-dul Magheru, închisă în 1948 în urma ruperii legăturilor diplomatice cu Vaticanul şi a retragerii Nunţiului Papal, rămâne în continuare ferecată.

Poate că noul Papă îşi va impune mai energic poziţia faţă de guvernul comunist dela Bucureşti înprivinţa redeschiderii Bisericii Italiene şi a repunerii în drepturi a Bisericii Greco-Catolice.

I-A SĂRIT BROASCA DIN GURĂ...

* Ambasadorul Statelor Unite pe lângă Naţiunile Unite, Andrew Young, de câte ori vorbeşte îi sare o broască din gură. A vizitat recent România şi-a făcut următoarea declaraţie: "Există aci o naţiune puternică, independentă.,,,"

"Puternică" pentru că i-a fugit ministrul de interne cu secretele ţării şi au fost arestaţi 12 generali; "independentă" pentru că depinde de Rusia.

"CINCINALUL" MERGE ÎN TREI PICIOARE

* Niculiţă şi-a acrit burta de atâtea aspirine. Durerile de cap i le dă "Planul Cincinal" care progresează foarte bine dar "...sunt o serie de rămâneri în urmă în unele ramuri şi sub ramuri.... există restanţe în realizarea şi punerea în funcţiune a unor capacităţi.. ..reducerea consumurilor materiale, de energie şi combustibil sub toate formele, trebuie să fie o preocupare permanentă..problema exportului este problema nr. 1..." deoarece bunurile exportate trebuesc să fie la nivelul tehnic şi calitativ cerut de partenerii externi".

Toate aceste constatări despre "cincinal" sunt făcute de însuşi Niculiţă cu ocazia încheierii lucrărilor plenare ale CC al partidului.

Acum Niculiţă este în căutarea ţapilor ispăşitori: sabotaj, imperialist, fascist, etc., şi... hai să începem un alt plan !

* Scânteia Tineretului face o recenzie despre scrierile economice şi sociale-politice ale lui Lucreţiu Pătrăşcanu. Dar nu scrie cum acelaş Lucreţiu Pătrăşcanu, a fost ucis în celulă (Martie 1954) din ordinul lui Gheorghiu-Dej, protectorul lui Niculiţă.

* Zi de zi ziarele dau sfaturi agricultorilor..."important este să se folosească fiecare oră bună de lucru (România Liberă). Mesagiul este clar: ţăranii dela colectivă trag chiulul !

* Tovarăşa Oltea Negură, din Suceava, trimisă într'o delegaţie la Cernăuţi, face o declaraţie pe care postul de radio Moscova o transmite ascultătorilor din ţară: "...de la vârsta de doi ani ştiam că peste graniţă există poporul sovietic cu care suntem strâns uniţi". Cum toate delegaţiile din România nu pot părăsi ţara fără ajutorul guvernului, ascund aceste declaraţii vreo manevră de viitor plănuită în secret între Niculiţă şi Breshnev ???

* O anchetă la fabrica de încălţăminte din Piteşti aduce dovadă de o mare "risipă în ce priveşte folosirea materiilor prime şi a materialelor".

* La Universitatea din Heidelberg au avut loc în ziua de 14 şi 15 Iulie lecturi de limba şi literatura română.

* In afara sutelor de invitaţi de peste hotare care au participat -pe cheltuiala poporului- la sărbătorirea zilei de 23 August în capitala României, la invitaţia unor comitete judeţene, municipale, orăşeneşti şi comunale de partid, au sosit delegaţii din ţările vecine. Astfel delegaţii din Republica Socialistă Sovietică Ucrainiană au fost prezente la festivităţile din Jud.Satu Mare, Maramureş, Suceava şi Tulcea. Delegaţii din Republica Socialistă Rusă în municipiile Brasov şi Hunedoara. Delegaţii Din R.P. Ungară în Jud. Satu Mare, Bihor, Timiş şi Arad. Delegaţii din R.S.F Jugoslavia în Jud.Arad şi Mehedinţi, în municipiile Piatra Neamţ, Timişoara, Reşiţa, Piteşti şi în oraşele Lugoj şi Jimbolia. Delegaţii din R.P.Bulgară în Jud.Brăila, Constanţa, Ialomiţa, Ilfov, Teleorman, Dolj, Mehedinţi şi municipiul Ploieşti. Se remarcă cu uşurinţă că în timp ce unele judeţe din interiorul ţării au primit delegaţii din ţările vecine "surori", două judeţe de graniţă -Iaşi şi Vaslui- nu au invitat pe nimeni. Oare fiindcă sunt vecine cu actuala Republică Sovietică Moldovenească care n'a trimis nici un reprezentant la această aniversare r.s.r.-istă ?

In schimb "istoria" comună Scorniceşti a primit vizita unei delegaţii din comuna Praveţ din R.P. Bulgară.

* Superba vilă Hurmuzescu de pe malul mării de la Mangalia care în ultimii ani a adăpostit Muzeul arheologic a *fost* demolată pentru a lăsa spaţiu unui bloc de tipul celor din cartierele muncitoreşti. In România ceauşistă arhitectura burgheză trebuie să fie înlocuită cu cea socialistă indiferent de valoarea sacrificată.

* Premiul Academiei rsr-iste pentru matematică pe anul 1977 a fost acordat marei matematiciene Elena-Zoie Ceauşescu. De ! Din aşa părinţi, aşa copii !

* Mare eveniment la Bucureşti ! Dictatorul român Niculiţă l-a primit pe Otum-Fuo Ware al II-lea, şeful tribului Askanti, preşedintele Adunării şefilor de trib din Ghana, cu care ocazie s'a reafirmat cu bucurie prietenia dintre cele două ...triburi. Nu s'a dat publicităţii meniul servit la recepţie.

* Niculae Bejan, din cadrul direcţiei generale comerciale pentru mărfuri alimentare recunoaşte că în comerţ lipsesc unele sortimente de supe concentrate şi în general unele conserve cum ar fi de peşte şi legume. Vina (afirmă Niculae Bejan) " lipseşte sau este insuficientă folia, hârtia metalizată, pentru preambalarea acestor supe concentrate".

* S'au luat măsuri ca în holurile instanţelor de judecată să fie afişate texte ale legilor în vigoare, pe care oamenii le-ar putea consulta în perioadele de aşteptare.

Astfel ei pot afla că:

Cetăţenii au dreptul să aibe o singură locuinţă şi o singură casă de odihnă, pentru ei şi familiile lor.

Acei care au dobândit o nouă locuinţă prin moştenire, donaţie, ca urmare a căsătoriei sau alte căi, sunt obligaţi să înstrăineze una din ele în termen de un an dela dobândire. In cazul când nu se îndeplineşte această obligaţie, una din cele două locuinţe va fi trecută în proprietatea statului.

Ulan-Bator Luanda Bujumbura New York

* Presa r.s.r.-istă a publicat numeroase relatări ale corespondenţilor români în străinătate, despre manifestările de peste hotare consacrate zilei de 23 August. In afara manifestărilor din complezenţă ale ţărilor socialiste surori din Europa, remarcăm: "seara prieteniei dintre popoarele român şi mongol organizată la fabrica de mobilă din Ulan-Bator (cum s'o fi mobilând un cort?) la care maestru de ceremonii a fost tov-ul ambasador Constantin Mândrescu (cu ce-o fi greşit de a fost surghiunit tocmai la Hoarda de aur?)

La Luanda, capitala Angolei s'a organizat o expoziţie cu tema "România socialistă astăzi". Se spune că s'au distribuit cu acea ocazie, mărgele şi oglinjoare produse de industria r.s.r.-istă în continuă dezvoltare.O impresionantă festiviate a avut loc şi în Bujumbura,capitala Republicii Burundi. Se spune că la respectiva manifestare a fost aşa o aglomeraţie încât mai multe persoane şi-au pierdut viaţa. S'a rupt craca pe care stăteau ! Presa rsr-istă menţionează şi seara de filme româneşti organizată în cinstea evenimentului de către Biblioteca Română din New York la centrul cultural Katherine Engel din acest oraş. S'au proiecat două filme "Comori turistice din România" şi "Hora". Ce nu se spune însă de către presa dela Bucureşti, este că la această grandioasă manifestare în afară de cei câţiva notorii colaboraţionişti care sunt "clienţii casei" în orice ocazie, au mai participat doar câţiva bătrâni săraci din vecinătate -bucuroşi că pot vedea ceva filme pe gratis şi câţiva tineri "Hyppiess" care au crezut că este ceva în legătură cu "Dracula".

*Ansamblul artistic "Doina" al armatei a făcut un turneu de 20 de zile în Rusia unde s'a înfrăţit cu orchestrele armatei sovietice. Unii i-au dat cu balalaica, alţii cu cobza !

* Tările de sub influenţa sovietică, anunţă CAER, şi-au făcut planuri economice pe o perioadă de 15 ani. In 1993 se vor rezolva toate lipsurile actuale...."

CE GRĂIEŞTE CHINA

* Pe lângă radio Moscova românii pot asculta la ora 8.00 seara Radio Peking. Să vedem ce spune ciob de oală spartă: " URSS-ul a împărţit cu intenţii ascunse ţările nealiniate în două categorii, cele progresiste şi cele reacţionare, intenţionând cu premeditare să descompună mişcarea de nealiniere..Cuba sub comanda URSS-ului a declanşat atacuri şi intervenţii armate împotriva altor ţări neangajate..."

* Grupul folcloric al ansamblului Doina Carpaţilor a dat un spectacol în Cambodia, ca un semn de aprobare a tot ce se întâmplă acum în acea ţară.

* Un alt "savant", Ion Ceauşescu, fratele lui Niculiţă şi ing. agricol (şi-a luat licenţa fără frecvenţă) plănueşte "un complex de măsuri vizând dezvoltarea intensivă şi modernizarea pomiculturii pe plan naţional". Pe scurt: taie frunză la câini !

* La adunarea festivă ţinută la Sala Palatului închinată zilei de 23 August, Stefan Voitec, jalnicul bătrân fost social-democrat, a ţinut o cuvântare de circe 40 de minute plină de linguşiri şi lipsită de orice demnitate. Referindu-se la însemnătatea evenimentului aniversat, el l-a citat pe Nicolae Ceauşescu de nu mai puţin de 13 ori, adică aproape odată la fiecare 3 minute. De, ca bătrânii, se scapă des !

E ÎN ZADAR NICULIŢĂ!

TAINELE NU SE POT ÎNLOCUI

D. Victor Stoica, director în ministerul de justiţie, vorbind despre "perfecţionarea actualei legislaţii" declară (Radio Bucureşti, 1 Iulie a.c.)..." In legătură cu Proiectul Codului familiei menţionăm propunerea de a se reglementa o încercare de împăcare a soţilor aflaţi în divorţ, de către un organ obştesc de influenţare de colective de oameni ai muncii, care cunosc mai bine motivele ce determină neînţelegerea dintre soţi şi care pot exercita o influenţă mai eficientă asupra soţilor în vederea împăcării lor, crescând astfel şi influenţa colectivului asupra relaţiilor de familie; sau propunerea de a se acorda o mai mare publicitate căsătoriei căreia să i se asigure un cadru cât mai solemn, dată fiind importanţa acestui act în viaţa fiecărui cetăţean".

Duplicitatea legislaţiei comuniste este clară: Pe deoparte supune pe oamenii căsătoriţi la discreţia şi "influenţa colectivului" care le va face un program şi pentru noapte; iar pe de altă parte cere ca să i se acorde căsătoriei "un cadru cât mai solemn" !

Dar cine a distrus "cadrul solemn" al căsătoriei ? Era, într'un cadru solemn, când preotul invoca binecuvântarea lui Dumnezeu şi schimba inelele la cei logodiţi.

Era, într'un cadru solemn, când preotul în prezenţa naşilor, părinţilor şi a tuturor prietenilor oficia Sfânta Taină a Căsătoriei. Aici, în biserică, îşi înodau tinerii viaţa, iar dacă se iveau neînţelegeri interveneau părinţii, naşii sau prietenii intimi ca să-i împace.

Dar comuniştii nu cred în Dumnezeu. Căsătoria a devenit o simplă formalitate. O nuntă religioasă sau un botez înseamnă o notă rea la purtare în condicuţa şefului de cadre. Soţii lucrează diferite ore, mâncând la diferite cantine iar copiii sunt trimişi la creşă. Guvernul n'a luat nici o măsură ca să stabilească unitatea familiei.

Acum, sub motivul că vrea să asigure un cadru mai "solemn", intimităţile conjugale sunt încredinţate "influenţei colectivului", care va lua decizii în baza "votului" democratic al sfaturilor populare !

Până acum Niculiţă n'a hotărât ca bărbaţii şi femeile din colectiv să doarmă în clădiri separate, aşa cum se practică în unele "comune" din China.

DIN PRESA COMUNISTĂ

Scînteia

FAPTUL DIVERS

„N-aude, n-a vede"

Frumosul parc Zăvoi din Rm. Vîlcea a fost transformat, de cîțiva ani, în grădină botanică, dată în grija muzeului județean. Odată cu această schimbare de denumire și destinație s-au plantat aici numeroși puieți de copaci și arbuști ornamentali. Pînă aici, toate bune și la locul lor. Dar iată că, de la un timp încoace, grădina botanică a fost lăsată de izbeliște. După cum ne informează corespondentul nostru voluntar Gheorghe Ispășoiu, lacul înghețat din mijlocul grădinii a fost transformat în teren de hochei. Și asta n-ar fi nimic, dar cum sînt prea mulți amatori de astfel de sport și nu au... crose, ce credeți că s-au gîndit ? Să dea iama prin bieții puieți de brazi și alte specii de copaci din grădina botanică, pe care îi schilodesc fără milă, pentru a-și meșteri respectivele ustensile de joc. Oare muzeul, adică tutorele, vrea să facă din grădina pe care o are în grijă și pază o moartă piesă de muzeu ?

Cepul (nu ceapa!) din ghiveci

Colecția de „corpuri străine" descoperite prin borcanele de conserve s-a îmbogățit cu o piesă nemaiîntîlnită pînă acum. Pensionarul Grigore Dabija din Galați a descoperit într-un borcan de ghiveci dietetic un dop mare, un cep. Greu să pricepi cum a ajuns cepul cu pricina în borcan, fără să fi fost observat, cînd abia putea să încapă în el.

Să reținem, totuși, că performanța aparține Întreprinderii de producere și industrializare a legumelor și fructelor din Tecuci. Interesant ar fi de știut ce ar mai putea urma după o asemenea descoperire de ordin... dietetic. Poate numai găsirea unui bun controlor tehnic de calitate. Ceea ce, potrivit exigențelor producției moderne, n-ar fi deloc imposibil.

Melodia... nepreferată

La postul său, paznicul Constantin Stroescu, de la întreprinderea „Tehnoton" din Iași, stătea de veghe. Atent, așa cum îi stă bine oricărui paznic. Numai că personajul nostru nu-și ciulea urechile și nu scruta întunericul nopții cu gîndul curat. Paznicul se... păzea pe sine însuși, să nu cumva să fie prins în timp ce încerca să sustragă din întreprindere un radioreceptor „Gloria III". Sfîrșitul poveștii n-a fost deloc... glorios pentru el. Prins în flagrant delict cu aparatul de radio în brațe, vă închipuiți ce a urmat. S-a lăsat cu... muzică.

„Încă un rînd"... și ultimul

Deși știa foarte bine că nu are voie să urce la volan sub influența alcoolului, Bokor Sándor, șofer la Combinatul de lianți Hoghiz, și-a zis că n-o fi foc dacă o să dea de dușcă un păhărel împreună cu amicul său Gheorghe Muscă. Și nici Muscă nu l-a oprit, așa cum s-ar fi cuvenit. Și uite așa, după primul pahar a urmat al doilea, al treilea... Apoi, cei doi s-au urcat repede în mașină și hai la drum. La o curbă, aproape de satul Fîntîna, autospeciala a părăsit șoseaua, s-a răsturnat în șanț și a luat foc. Suferind arsuri grave, Gheorghe Muscă n-a mai putut fi salvat.

drum nou

ORGAN AL COMITETULUI JUDEȚEAN BRAȘOV

„Tratamentul" de care are nevoie „Salvarea"

...Apel telefonic la dispensarul medical din Bran: o femeie în travaliu solicită să fie dusă la maternitate. Și a fost dusă... a doua zi. Cînd copilul deja se născuse și tocmai trecuse printr-o stare periculoasă, din care-l salvaseră cîteva „moașe" de circumstanță, de prin vecini. Doar că, straniu, în registrul special al dispensarului, moașa oficială (Maria Purcaru), cu știința medicului Ilarie Letcă, specifică: „Născut maternitate". Iar în registrul de solicitări de la spitalul din localitate figurează deplasarea mașinii ca fiind efectuată după o femeie care... urma să nască. Și așa, același copil s-a născut... în două zile diferite. Ca să se acopere un gol al „Salvării".

Mai avem asemenea sesizări. Un cetățean cade pe strada Republicii, din plin centrul Brașovului. E solicitată „Salvarea", dar nu a mai ajuns la timp... Un tînăr e accidentat la o lucrare pe Cetățuia. Mașina vine... după o jumătate de oră, cînd el era de mult timp la spital.

Cercetînd puțin mai atent situația de la „Salvare", rămînem uimiți. Unele întîmplări sînt de-a dreptul grotești. Fișele de solicitare indicau, de pildă, necesitatea unei deplasări a Salvării la un bolnav de pe str. Eroilor din Rîșnov (unde, culmea ironiei, nu există o asemenea stradă!); a alteia, tot în Rîșnov, la o adresă unde... nu locuiește nimeni; a alteia la cetățeanca Dana-Maria Găbjilă din Tohanul Vechi (str. Ciucașului 2), care într-adevăr a fost internată, dar... fără sprijinul, e drept, solicitat, al „Salvării"; al alteia, la Gh. Tohăneanu din Vama Buzăului, care, la data cînd actele îi atestă călătoria cu „Salvarea", era de cîteva luni bune... decedat și îngropat!!; al alteia la Vasile Popreagă din Rîșnov (str. Crizantemelor 30) care venise la Spitalul de boli contagioase cu... autobuzul. Și altele, multe altele, obiectul unui voluminos dosar de anchetă la miliție.

Cum și de ce au apărut aceste situații în care, dacă n-ar fi vorba de viața sau sănătatea unor oameni, am putea crede că și-a strecurat condeiul un scenarist de comedii. Iată explicația:

Emanoil Bojescu, unul din dispecerii „Salvării", pus să întocmească fișele de solicitare (care se face telefonic), este autorul unor nenumărate înscrieri false (numai numele unui inexistent probabil Petru Luca, apare scris de mîna dispecerului, ca cerînd ajutor „Salvării" de 30 de ori, de la domiciliul său, ba din Măieruș, ba din Lunca Cîlnicului, ba din Timișul de Sus, ba din Dîrste) pentru a justifica deplasări, în interes personal, consum de benzină, bani împărțiți de Bojescu cu prietenii săi, șoferii de pe mai multe mașini.

Din păcate, unele nereguli au apărut în ultima vreme și în organizarea și desfășurarea acestei activități. Registrele de utilizare a autosanitarelor nu sînt folosite corect nici la Policlinica Săcele, la Dispensarul medical Poiana Brașov și nici la Policlinica Predeal

Se adaugă la toate acestea cursele solicitate în interes personal de dr. Sorin Popovici (însumînd ca prejudiciu adus statului suma de 7.487 lei) și de alți medici, abaterile dispecerilor Francisc Fikker și Dumitru Aldea, ale dr. Petre Ionescu, medicul șef al „Salvării" (actualmente cu locul de muncă schimbat), ale șefului biroului transporturi, Horațiu Popa (și el mutat) și se poate concluziona că realitatea aceasta, inadmisibilă, reclamă de urgență altfel de schimbări în munca „Salvării". Aceasta deoarece aici, mai mult poate decît în alte locuri de muncă, greșelile, neregulile costă foarte scump, se pot solda cu pierderi de vieți omenești. Fără a nega ceea ce a făcut și face bun „Salvarea" pentru cei în suferință (despre aceasta ziarul nostru a relatat la timpul său), **sînt necesare măsuri de eradicare totală a unor asemenea practici de genul celor consemnate mai sus.**

M. PETRAȘCU
M. BUCUR

Pentru Patrie

● Șoferul Nicolae Budică și taxatoarea Ioana Cazan au vîndut de mai multe ori aceleași bilete de autobuz pe ruta Craiova-Ișalnița. Prinși în flagrant de organele miliției, au fost puși, în aceeași zi, în discuția colectivului de muncă. Nicolae Budică a fost amendat, iar taxatoarei i-a fost desfăcut contractul de muncă.

PENTRU PATRIE
REVISTĂ ILUSTRATĂ, EDITATĂ DE MINISTERUL DE INTERNE
Nr. 12

Un «stop» hotărît faptelor antisociale! Cu ocazia unei patrulări efectuate de lucrători de miliție din circumscripția a 6-a din Capitală și luptători din gărzile patriotice de la întreprinderea de țevi «Republica» au fost depistate mai multe elemente tulburente, parazitare, certate cu normele de comportare civilizată, împotriva cărora au fost luate măsuri prompte de sancționare. Printre aceste elemente s-a numărat și Gheorghe Botușan, originar din comuna Ciprian Porumbescu, județul Suceava, fără ocupație, care purta asupra lui un șiș, cu o lamă lungă de 30 de cm, fapt interzis de lege.

ALO!

17 11 47

— Mașina mea de gătit este de tipul „Carpați 3" și e fabricată la Satu Mare. S-a spart geamul cuptorului și m-am gîndit că voi remedia neajunsul imediat ce voi intra într-un magazin ce vinde asemenea mașini și voi cere **UN GEAM DE SCHIMB.** De cîteva săptămîni caut așa ceva, dar fără rezultat. Am fost avertizată de unii vînzători că nici șanse prea mari nu am, întrucît ei de șase luni comandă astfel de geamuri și cererea lor rămîne doar pe notele de comandă. În căutările mele m-am întîlnit cu mulți alți „ghinioniști". Vă spun asta că poate cei ce aprovizionează magazinele se vor gîndi că „fleacul" acesta este într-adevăr solicitat de cumpărători **(Felicia Biejan, bd. 1848 nr. 12, București).**

★

lului sanitar al serviciului de radiologie. Mai există o categorie de pacienți cu bilete de recomandare, strict personale. Dacă încerci să ceri explicații, riști să nu mai faci radiografia. **(Mircea Mareș, calea București nr. 145, Pitești).**

★

— În luna iulie a anului trecut, o echipă de specialiști de la ICRAL Giulești a demontat **CALORIFERELE** din toate bucătăriile situate pe scara noastră. Urmau să se monteze altele noi, dar acest lucru nu s-a făcut nici pînă azi. Mulți dintre locatari doresc să zugrăvească, și e cazul ca ICRAL-ul Giulești să vină să remonteze caloriferele, pentru a nu strica apoi curățenia pe care o facem noi. **(Elena Miricescu, bd. Constructorilor nr. 19, blocul 19, București).**

★

— Am cumpărat acum un an de zile un hidrofor produs de întreprinderea timișoreană „Electrometal". De cîteva luni i s-a defectat **O GARNITURA,** numită „simering". În felul acesta, pompa de apă nu mai este etanșă. Am căutat această piesă nu numai în orașele din județul în care locuiesc, ci și în Capitală, atunci cînd am avut drum. Am scris fabricii, ru-

România liberă

OPINII

Pentru a veni în ajutorul femeilor gospodine care lucrează și în cîmpul muncii, m-am gîndit să fac o sugestie care se adresează industriei ușoare. Este vorba de fabricarea unor borcane de sticlă la care să se aplice un capac de metal, care, prin înșurubare, să se închidă ermetic, pentru a putea fi întrebuințate la prepararea conservelor în gospodării. Pe scară industrială sînt instalații speciale, dar în gospodării a rămas metoda legatului cu pergament, mai recent cu celofan și sfoară de cînepă. Această metodă atît de greoaie este riscantă dacă nu se execută bine, compromițînd munca și materialul folosit. Cu foarte mici modificări, după părerea mea, s-ar putea face un filet la gura borcanelor și capace din metal care nu se oxidează sau din material plastic, tot cu filet, așa cum sînt cele din comerț. Pentru specialiști cred că este o chestiune simplă, dar care ar aduce mulțumirea tuturor gospodinelor, care doresc să-și realizeze conserve pe gustul lor. Borcanele cel mai des utilizate sînt de 1/2 kg, 1 kg, 3 kg. S-ar putea face două-trei dimensiuni de capace potrivite după borcane, dar care să se găsească permanent în magazine. Se apropie timpul fructelor, deci al conservării lor și am fi bucuroase să găsim asemenea borcane în magazine pînă atunci.

SILVIA JURCOVAN
str. Banatului nr. 5
Sibiu

ZIGZAG

● Un cititor al ziarului nostru — Traian Moraru din București — ne informează că, aflat cu treburi în județul Constanța, a poposit în stația C.F.R. Nicolae Bălcescu, unde a avut surpriza să constate că sala de așteptare era cu ușile ferecate. Cititorul nostru s-a adresat impiegatului de serviciu, care a răspuns că, fiind... navetist, problema îi scapă. În schimb, șeful gării a găsit explicația : „Dacă deschidem sala se murdărește și atunci trebuie să facem curățenie"... Fără comentarii !

● Profesorul Gheorghe Jitariu ne trimite o notă din care se desprinde nemulțumirea sa față de actele de vandalism cărora le cad victimă pomii și florile : „Pe bd. Ion Șulea, ca și pe alte multe bulevarde, s-au plantat sute și sute de arbori, în majoritate tei. În vara trecută acești tei au înflorit pentru prima dată și odată cu aceasta unii au trecut la devastarea lor, sub motivul că le culeg florile. Majoritatea teilor au rămas cu crengile rupte sau îndoite pînă la pămînt, alții complet devastați și cu coaja sfîrtecată. Nici cea mai puternică furtună nu putea lăsa în urmă asemenea tablou. Pentru că se apropie înfloritul teilor, vreau să trag din timp semnalul de alarmă".

● O autobasculantă aproape nouă a suferit avarii la cabină, lîngă podul Badiului din Tîrgu Mureș. Stă de patru luni în acest loc, încurcînd circulația. Se pare că n-are stăpîn de vreme ce-a fost lăsată de izbeliște...

Actualitatea internațională

CAMBODIA

COMUNISM, NEBUNIE ȘI SATANISM

Nicolae DIMA

Soljenitsyn descrie în "Arhipelagul" său ororile petrecute în lagărele și închisorile sovietice, executate în numele noii orînduiri și pentru "binele poporului". Tragediile din închisorile comuniste din România și mai ales așa-zisele reeducări dela Pitești, Gherla, Canal și Aiud, au depășit limitele imaginației umane, atingând un adevărat satanism spiritual. Cei care le-au gândit și supravegheat au urmărit satanizarea individului, golirea sa de scânteia divină, anihilarea dreptului la perfecționare spirituală, mântuire, și întoarcere la Dumnezeu.

Torturarea fizică a fost numai mijlocul de a atinge aceste scopuri luciferice ale comunismului mondial și conspirației internaționale care l-a sprijinit și continuă să-l sprijine din umbră.

Uciderea persoanelor supuse îndoctrinării forțate a fost accidentală, și considerată o pierdere din punctul de vedere al "reeducatorilor".

Intunericul comunist ne aduce acum o nouă și unică experiență -lichidarea în masă a Omului- înlăturarea tuturor celor care se opun sub orice formă "binefacerii" comuniste. Să fie oare nebunia criminalilor și renegaților care se răzbună împotriva a tot ce este demn și uman, sau este o nouă experiență la scară mare a mafiei comuniste internaționale și sprijinitorilor ei luciferici din culise ?

Mă refer la Cambodia, o țară mică din centrul Indochinei, luată cu forța și fulgerător de "comuniști" în 1975.

Cambodia este o țară de veche civilizație budistă, cândva un regat de mare prestigiu și stabilitate. Până la sfârșitul celui de al doilea război mondial, Cambodia, ca majoritatea țărilor din Indochina, a fost colonie Franceză. După război a devenit independentă, păstrând legăturile cu Vestul și reușind să mențină o stare de prosperitate și stabilitate în interior.

Teritoriul deținut azi de Cambodia reprezintă o mică parte din ceeace era Cambodia pe vremuri, teritoriu pierdut treptat în favoarea vecinilor ei mai puternici, între care Vietnamul. Pătrunderea comunismului în Indochina a adus tragedii și suferințe fără margini, de o cruzime încă necunoscută lumii civilizate. Suferințele au fost agravate mult de intervenția și retragerea condamnabilă și de neînțeles a Americii din Vietnam.

Atâta timp cât trupele americane au garantat existența Vietnamului de Sud, comunismul nu s'a răspândit prea mult în Asia de Sud-Est. Când americanii s'au retras în mod laș din Vietnam, au căzut dintr'o dată Vietnamul de Sud, Laosul și Cambodia. In Cambodia erau însă extrem de puțini comuniști veritabili, majoritatea celor ce au îmbrățișat imediat comunismul au fost agenți vietnamezi infiltrați, condamnați de drept comun, criminali, borfași, hoți, și alți răufăcători.

Acești indivizi declasați au instalat în Cambodia cel mai crud regim comunist de exterminare fizică, cunoscut până acum. In 1975 Cambodia avea 8 milioane de locuitori. In decurs de numai trei ani, criminalii dela conducere, profitând de disputele internaționale, de conflictul Chino-Sovietic, retragerea Americii și lașitatea lumii Occidentale, izolându-se de restul lumii, au ucis cel puțin un milion de oameni, adică unul din opt locuitori ai țării.

La început, comuniștii au ordonat ca întreaga populație a capitalei Phnom Pen (peste 2 milioane de locuitori în 1975) să părăsească orașul fără bagaje și să se înapoieze la satele de origine, pentru a redeveni agricultori și a cultiva orez. Cei care nu au dat ascultare ordinului au fost executați pe loc. Apoi, imensele coloane de strămutați au fost verificate pe drum, cei care aparțineau fostei clase conducătoare dela profesori până la foști funcționari, fiind asasinați. Foamea, lipsa de asistență medicală, epidemiile, lipsa de apă potabilă, și torturile continue, au măcinat sute de mii de oameni nevinovați. Alte sute de mii de cambodieni au fost internați în lagăre și închisori, fiind supuși unor regimuri crunte de muncă, așa zisa reeducare și exterminare în masă.

CAPITALA PHNOM PENH FARĂ LOCUITORI.

Ferească Dumnezeu de comunismul negru sau galben, cum se exprima acum câțiva ani un bun prieten din New York. Acum, îi putem urmări într'adevăr efectele.

Sceleraţii comuniști care conduc acum Cambodia, declară în mod inept că vor să reeduce întregul popor, să-l readucă la agricultură, și să lichideze cu influențele "decadente" din Vest. Intr'adevăr l-au adus la sapa de lemn, și la munca câmpului fără nici o unealtă, cu mâinile, degetele și unghiile, așa cum declară refugiații, dar la agricultură nu l-au adus. Cambodia, care era cândva o țară exportatoare de orez și alte produse agricole, trece în prezent printr'o criză gravă de alimente. Bestiile din culise care au manevrat aducerea "binefacerii comuniste" în Indochina pot admira acum rezultatele ori pot "interpreta științific" noua experiență.

Sceleraţii dela conducerea Cambodiei au abolit toate legile vechi, decretând cele mai crase inepții imaginabile. Astfel, școlile au fost desființate, învățătorii asasinați, iar absolvenții școlilor primare care știu să citească sunt considerați "intelectuali primejdioși".

Pentru realizarea unui nou tip de societate, guvernanții din Phnom Penh (incidental reamintim că șefii acestora au fost primiți cu mare onor de Ceaușescu la București) au desființat vechiul tip de căsătorii, căsătoriile aranjându-se acum de autorități. Dacă o fată, de exemplu, refuză să se mărite cu persoana indicată de partid, este executată fără judecată. Iubirea și sentimentele sunt complect interzise. Părinții sunt separați de co[illegible], mulți copii fiind crescuți de autorități în instituții comuniste speciale. Iubirea tinerească și curtea sunt total interzise, fiind considerate delicte.

Refugiații, foști martori oculari, relatează aplicarea unor pedepse și torturi inumane pentru singurul motiv că tinerii au încercat să se sărute. Pe de altă parte, persoanele căsătorite nu au dreptul să stea împreună decât câteva zile pe an, pentru strictă procreiere. Restul timpului, soții locuesc separat, singura preocupare a regimului fiind "producția economică". Intâlnirea celor două sexe, inclusiv a celor căsătoriți, este strict interzisă înafara locului de muncă, unde toți oamenii sunt supravegheați de aproape. Martorii oculari spun deasemeni că zeci de tineri de sexe opuse au fost împușcați pe loc pentru că au fost descoperiți împreună. De multe ori, prietenii sau colegii de muncă au fost constrânși să asiste la execuții pentru a nu mai îndrăzni să se dedea la asemenea atitudini "contra-revoluționare".

Miile de refugiați care înfruntă moartea pentru a scăpa de acest infern și ajung în țările încă libere din apropiere, relatează pe larg aceste atrocități. Isteria cambodiană este agravată și de conflictul de frontieră cu Vietnamul. Vietnamul comunist și unificat își continuă tendințele imperialiste revendicând în prezent anumite teritorii cambodiene.

Izolați de restul lumii civilizate, prinși într'o încleștare turbată cu vecinii lor tot comuniști dar mai puternici, Vietnamezii, sceleraţii dela Phnom Penh continuă să-și verse turbarea pe propriul popor. Presa internațională ascunde în general cititorilor aceste manifestări abominabile, încercând să mușamalizeze ororile comise de un regim a cărui instalare la putere a salutat-o acum trei ani ca fiind progresistă.

Cercurile oficiale și particulare din multe țări au început să se alarmeze însă de situația din Cambodia. Este ironic să aflăm că la 22 August, senatorul George McGovern a cerut congresului American să ia măsuri împotriva acestor încălcări ale demnității umane, cerând chiar intervenția militară a Națiunilor Unite sau Americii pentru a înlătura guvernul actual dela conducerea Cambodiei. Reamintim că McGovern a fost alesul stângii americane la alegerile prezidențiale din 1972, fiind un campion al "urlatului" public împotriva intervenției Statelor Unite în Indochina. Ce s'a întâmplat oare între timp ? Ca senator, el trebuia să știe de mult ce înseamnă comunismul. S'a pocăit oare între timp ? Si-a schimbat oare stânga poziție, sau asistăm la noi manevre ale culiselor ? Intre timp, asasinii din Cambodia își continuă nestingheriți crimele comise în numele "fericirii poporului", doctrinei marxiste, și viitorului. Si pentru toate acestea au primit cândva binecuvântarea multor cercuri luciferice și anti-umane din Occident.

BRIGĂZI DE "LUCRU" ALE REGIMULUI COMUNIST DIN CAMBODIA, FORMATE DIN LOCUITORII ORAȘELOR.

ANGLIA

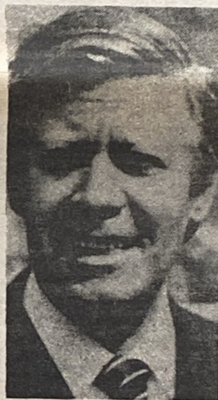
LONDRA - Conform anunțului Institutului pentru studii strategice din Londra, pactul dela Varșovia dispune în prezent de 26 de mii de tancuri în Europa Centrală și de Est, în timp ce Alianța Nord Atlantică are numai 11 mii de tancuri amplasate în Europa de Vest. Forțele pactului dela Varșovia, dominate de sovietici, depășesc de fapt mult forțele Occidentale (vest europene și americane) în majoritatea domeniilor forțelor convenționale. De remarcat că între 1972 și 1976, Statele Unite au produs 469 de tancuri pe an în timp ce Uniunea Sovietică a produs 2.770 de tancuri anual. Concomitent, americanii au fabricat 162 de piese de artilerie anual, în timp ce rușii au fabricat 1.310 anual. Producția de avioane bombardiere și de luptă a fost și ea 573 în Statele Unite și respectiv 1.090 în URSS. Chiar dacă tehnologia militară americană este superioară din punct de vedere calitativ, ne întrebăm, mai poate Occidentul să-și facă iluzii ? De fapt, nu de mult, șeful marinei militare sovietice, amiralul Gorskov, a declarat că obiectivul militar al Uniunii Sovietice este "să proecteze puterea sovietelor pretutindeni în lume".

Ce spune Occidentul ? Ce fac Americanii ? Preferăm să nu comentăm.

GERMANIA DE VEST

BON - Cea de a 32-a întâlnire dintre conducătorii Franței și Vest Germaniei din August, a.c., dela Aachen a reprezentat un omagiu adus fostului imperiu Franco-German și continuarea unei politici de alianță ceea ce reprezintă "baza apărării Europei" în fața invaziei comuniste din Răsărit.

Această alianță reprezintă totodată sprijinul economic și militar pentru viitorul Franței în cazul unui conflict interior din partea forțelor de stânga.

Helmut Schmidt

Valery Giscard d'Estaing

UNIUNEA SOVIETICĂ

MOSCOVA - Conducerea Uniunii Sovietice este alarmată cu noua atitudine politică și geo-politică a Chinei comuniste. Atitudinea pragmatică a noii conduceri din Peking, cu accentul pus pe modernizare, consolidarea forțelor armate și ostilitatea pe față împotriva Uniunii Sovietice, precum și recenta vizită a lui Hua Kuo Feng în România, Jugoslavia și Iran, a pus Moscova pe jeratec. Conflictul Chino-Sovietic pare să fie ireconciliabil. Răspunsul Moscovei arată să fie consolidarea forțelor sale în Europa și întărirea frontierei cu China. In acest sens Uniunea Sovietică construește în prezent o nouă linie ferată trans-siberiană, care să poată fi utilizată în cazul în care Chinezii ar distruge într'un eventual atac actuala cale ferată "Trans-Siberiană-Moscova-Urali-Vladivostok", situată în imediata vecinătate a Chinei.

Noul trans-siberian, cea mai lungă cale ferată din lume, se construește prin taiga, la aproximativ 5-600 Km nord de actuala cale ferată trans-siberiană, ajungând la Oceanul Pacific în nordul ținutului Primorie.

SUD-AFRICA

JOHANNENSBURG - Piet W.Botha este noul Prim Ministru al Sud-Africei. El va reține în continuare și portofoliu de Ministru al Apărării. Jurământul său "că niciodată nu vom îngenuchia în fața marxismului" confirmă continuarea politicii de luptă împotriva infiltrării comuniste în Africa.

CRONICA VREMII

CRIZA FILOZOFIEI MARXISTE

Ion BOIERU

Intre finele lunii August și începutul lui Septembrie, din anul acesta, au avut loc lucrările celui de al 16-lea "Congres Internațional de Filozofie", la Dusseldorf în Germania.

A fost o interesantă și caleidoscopică prezentare a stării de azi a filozofiei, ca disciplină a "științelor" noologice, sau spirituale. Dar, sunt două aspecte semnificative, care pot fi relevate, din desbaterile filozofilor, care au venit aproape din toate țările lumii.

Intâi, filozofii europeni nu s'au reținut în a arăta caracterul "epigonic" al filozofiei contemporane, care a trăit câteva decade sub tutela snobismului marxist.

Până la urmă, tutela aceasta s'a dovedit infructuoasă și vătămătoare pentru viitorul unei filozofii europene.

Această tutelă a limitat cercetarea gândului la textele lui Marx și Engels și a îndepărtat pe gânditorul adevărat dela problemele fundamentale ale metafizicei: existență, libertate, Dumnezeu.

Mai mult, filozofii contemporani, care au adus importante contribuții în metafizica europeană, ca Nietzsche și Heidegger au fost puși la index, pentrucă nu se încadrau în viziunea marxismului și a materialismului istoric.

Reacțiunea nu a întârziat și Nietzsche și Heidegger au devenit, în zilele noastre, un obiect de studiu și comentarii, cu lucrări care arată tendința de a restabili metafizica în toate drepturile ei legitime.

Filozofia europeană își revine la uneltele și obiectul ei de îndeletnicire, părăsind teritoriile deșerte ale marxismului, care nu este decât o pseudo-filozofie.

Al doilea aspect important, al desbaterilor din acest congres, îl oferă curajul unor reprezentanți marxiști de a vorbi despre criza serioasă prin care trece concepția marxismului. Este vorba de doi reprezentanți ai grupului sârbesc 'Praxis'', care a fost interzis în Jugoslavia, în 1974.

Acești reprezentanți sârbi au vorbit de faptul că "aspectele filozofice ale lui Marx au fost neglijate", și că "alterările pe care le-au adus Lenin și Engels" și "simplificările lui Stalin", au creiat dificultăți reale adevăratei filozofii marxsiste, a făcut imposibilă -după părerea marxiștilor sârbi, înțelegerea gândirii lui Marx-.

Dacă adăugam, la această poziție a reprezentanților sârbi, mulțimea de rupturi și contradicții care se desvoltă în sânul marxiștilor, ne putem da seama de proporțiile reale ale crizei grave pe care o experimentează marxismul - nu numai pe planul social, economic, politic, dar și teoretic, al preocupărilor filozofice.

Scoala marxistă dela Frankfurt, care a fost la modă prin 1960-1970, a început să-și vestejească energiile.

In Franța, după ascensiunea și cochetăriile lui Sartre, marxismul a ajuns la răzvrătiri interne ca Althuser și Ellenstein, și, mai ales, cu "noii filozofi", cari s'au desprins din formațiunile marxiste și profesează o critică acerbă și violentă la adresa marxismului, pe care l-au cunoscut în toată intimitatea -atât în planul teoretic cât și în aplicările sale concrete. Este adevărat că acești "noi filozofi" francezi au pornit dela Jean-Marie Benoist, care nu era marxist prin formație, dar care a deschis drumul unei noi orientări, prin cartea lui "Marx a murit" , o ruptură completă de tutelajul și snobismul marxismului.

Anglo-saxonii nu au fost niciodată cuceriți de acest snobism, dar au fost, în schimb, mulți dintre profesorii americani, care s'au întrecut în dorința lor de a se prezenta ca marxiști. Numai că filozofia americană nu a avut niciodată acces prea accentuat la problematica metafizică, deci i-a fost mai ușor să se scalde în comentarii, nu în lucrări originale, asupra marxismului.

Snobismul marxist, al unor profesori americani, a mers până acolo încât -dacă ar fi fost posibil- l-ar fi încetățenit pe Karl Marx, cu un ceremonial și investitură oficială.

A început, și acesta, să-și tempereze zelul și să revină la realitate. Un bun stimulent, vine din partea destrămării blocului marxist, atât în Europa răsăriteană cât și în cea occidentală, căci filozofia americană nu și-a câștigat încă dimensiuni proprii și originale. Ea trăiește încă pe planul secundar al curentelor de filozofie europeană. (Astăzi, curentul dominant în America este fenomenologia, de inspirație și sursă germană: Husserl și Heidegger).

Ar fi interesant de știut, ce vor face marxiștii români, în fața tendințelor centrifuge care tulbură filozofia marxsistă. Nu știm dacă există marxiști români -dela Dobrogeanu Gherea nu cunoastem altul, dar ne gândim la comentatorii dogmatici ai textelor lui Marx, din țară.

Incercarea pe care o fac comentatorii marxiști români, de a vâna texte progresiste, și materialiste în filozofia românească, (în Blaga, D.D. Roșca) este ridicolă și nu poate revendica caracterul de gândire filozofică. Este pură dogmatică politică -dictată și impusă de comitetul central- care n'are tangențe cu filozofia, nu fiindcă nu ar fi în stare, dar pentrucă n'a avut răgazul contemplației și studiului filozofic.

Marxismul nu are nici un fel de rădăcină în gândirea românească. Incă de pe vremea lui Const. Dobrogeanu Gherea - a fost socotit o marfă de import- dar nu și-a găsit nici o afinitate cu modul românesc de a închega o viziune despre lume și viață.

Astăzi este impus cu forța în țara românească, dar nu a creiat nici o operă de valoare și demnă de rangul filozofic. A rămas o simplă dogmă, rece, străină și fără chemare sau farmec.

Nu ne vine să credem că românii de astăzi mai citesc pe Marx și Engels, ca sursă de inspirație filozofică. O fac numai pentru necesități de ascensiune politică, pentru a se abilita în mânuirea unor texte sau citate, de umplutură, în eventualele cărți pe care le scriu.

Căci nu se poate scrie nimic, în România, fără trimiterea la textele marxiste, chiar dacă acestea sunt desuete și anacronice.

Ion BOIERU

NOTE ȘI COMENTARII

"SPUNE-I MAICĂ, GUȘATĂ..."

Răsfoind de câțiva ani presa comunistă din R.S.R., am constatat că aproape nu există publicație în care să nu se împlânte câte o săgeată veninoasă în coasta "societății burgheze-capitaliste", spre a-i sublinia anumite deficiențe sau păcate, inerente de altfel, oricărei societăți omenești. Căci, știut este de fiecare muritor că ; n'a existat, nu există și nu va exista cândva: "pădure fără uscături".

Aceste împunsături constante din presa comunistă la adresa țărilor din lumea liberă, au un scop bine definit, adică de a demonstra cât de decăzută este această lume ne-comunistă, în comparație cu "societatea multilateral desvoltată" trâmbițată cu atâta emfază de către aceleași publicații, pentru a fi pe placul inventatorului ei : "tovarășul iubit, atotștiutor, stimatul, admiratul pe întreg mapamondul, etc., etc., etc." : Nicolae Ceausescu.

Că "OMUL NOU" comunist, nu-i de loc un semizeu, așa cum încearcă să ni-l prezinte presa din R.S.R., ci el însuși este predispus la greșeli și păcate, mai mari sau mai mici, ba unele chiar strigătoare la cer, ce dovedesc cel mai josnic grad de decădere morală, îndobitocire și animalizare, a intrat deja în istoria timpului pe care-l trăim prin miile de cărți și zeci de miile de articole scrise de către cei ce au trăit și experimentat pe propria lor piele holocaustul comunist.

Putregaiul societății ceaușiste și incapabilitatea conducătorilor ei, sunt oglindite însă fidel în chiar publicațiile regimului, din care reproducem cu regularitate câte ceva, în coloana noastră: "DIN PRESA COMUNISTA", demonstrând diferența dintre propaganda desmățată a guvernului dela București și realitatea de fapt. Ceea ce, ne amintește, ori de câte ori răsfoim presa comunistă din R.S.R., de povestea mamei cu fata gușată, care certându-se cu fata vecinilor, era îndemnată de mama ei, cu cuvintele ce au devenit proverbiale poporului român: "Spune-i maică tu întâi ei gușată, ca să nu-ți spună ea ție".

Aceasta este, crudul, dar adevăratul adevăr. Ceausescu și compania arată cu degetul paiul din ochii altora, dar nu-și văd bârna din propii proprii ochi.

O SUGESTIE

Ziarul "Scânteia", Organ al comitetului central al partidului comunist român, a publicat într'un număr al său, la rubrica "DE PRETUTINDENI", nota pe care o reproducem în facsimil alăturat.

● **ISTORIA CAPITALELOR EUROPENE.** Anul trecut, arhiva orașului Budapesta a lansat un apel către arhivele tuturor capitalelor continentului, cerîndu-le concursul în editarea unei lucrări de proporții consacrate istoriei întemeierii și dezvoltării capitalelor europene. Lucrarea va cuprinde datele cele mai semnificative privind condițiile geografice și politice, arhitectura și urbanistica, etapele istorice ale dezvoltării unei anume capitale etc. Ea va include, de asemenea, gravuri, litografii, hărți și diverse alte ilustrații.

Cu această ocazie, ne permitem a face guvernului dela București, următoarea sugestie pe această temă, și anume, să-i trimită "tovarășului" Janoș Kadar, fotografia ce-am văzut pe vremea studenției noastre, expusă în Muzeul Militar din București, care reprezenta un soldat român, dând jos cârpa roșie a lui Bela Kuhn de pe parlamentul din Budapesta și înlocuind-o cu o pereche de opinci.

Căci, a fost acesta, fără doar și poate, un eveniment important din istoria capitalei maghiare, când, cu sângele lor, soldații români au salvat Ungaria, și poate chiar întreaga Europă de Răsărit, cel puțin pentru o bucată de vreme, de a deveni, după primul război mondial, ceea ce sunt astăzi, după cel de al doilea război mondial, mulțumită unor doi inconștienți, și anume Franklin Delano Roosevelt al Statelor Unite , și Winston Churchill al Angliei, pe care, fostul geniu al răului, Stalin, a reușit să-i ducă cu vorba, până la vânzarea propriilor interese politice a țărilor a căror conducători erau.

In ceea ce ne privește, credem că, fără această odioasă trădare, niciodată, dar absolut niciodată, comunismul nu s'ar fi putut stabili în nici o țară din Europa de Răsărit.

NOTĂ

Dintr'o eroare de paginație, nota la care ne refeream aici în numărul nostru trecut, a fost omisă. Ea apare însă în numărul de față la rubrica: DIN PRESA COMUNISTA.

ISSN 0705-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832